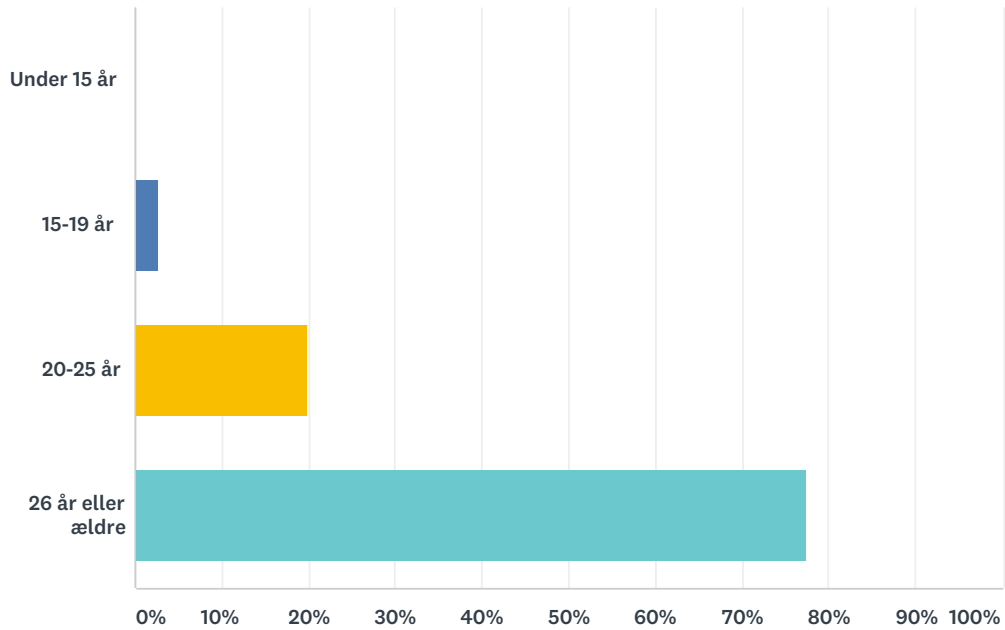

Q1 Hvor gammel er du?

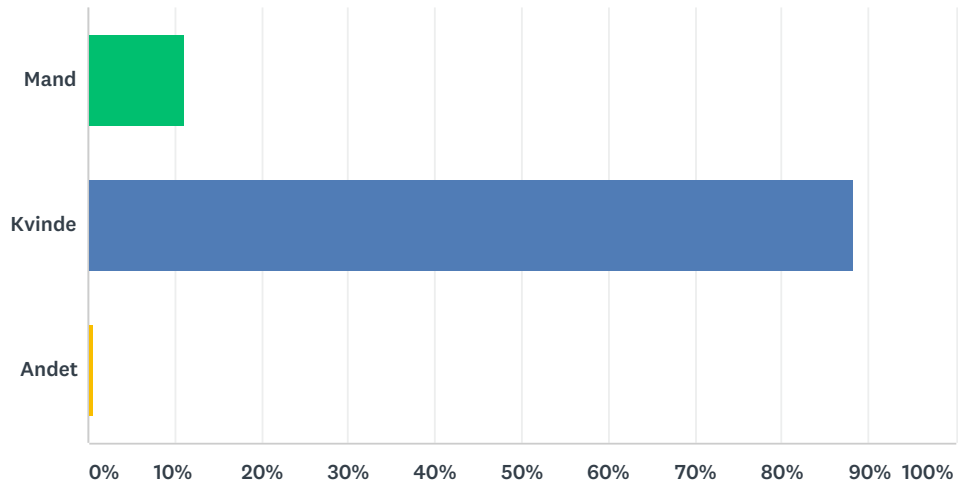
Answered: 661 Skipped: 4

ANSWER CHOICES	RESPONSES
Under 15 år	0.15% 1
15-19 år	2.72% 18
20-25 år	19.82% 131
26 år eller ældre	77.31% 511
TOTAL	661

Q2 Hvad er dit køn?

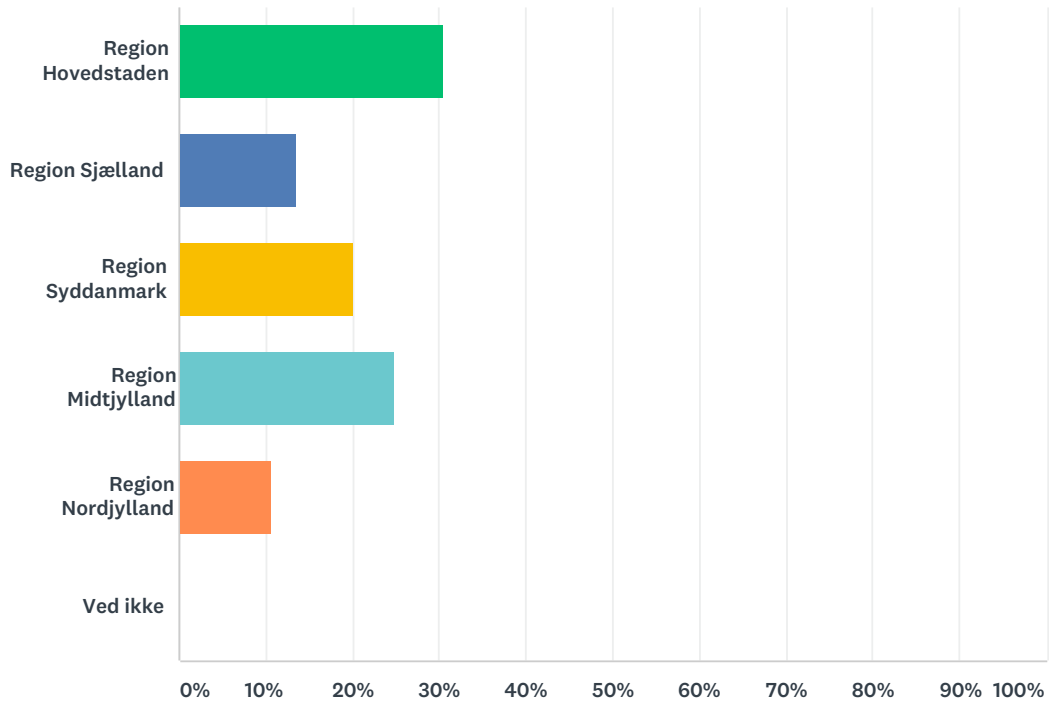
Answered: 663 Skipped: 2

ANSWER CHOICES	RESPONSES	
Mand	11.16%	74
Kvinde	88.24%	585
Andet	0.60%	4
TOTAL		663

Q3 Hvilken region er du bosat i?

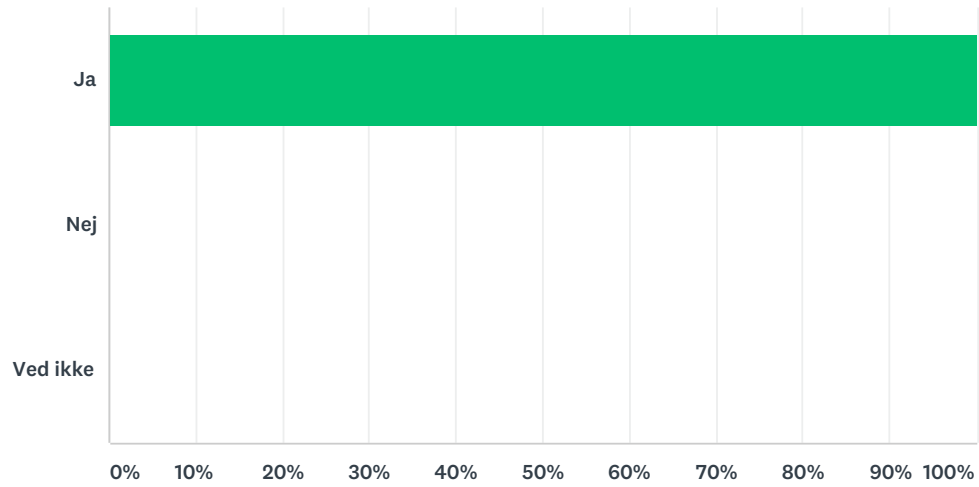
Answered: 665 Skipped: 0

ANSWER CHOICES	RESPONSES	
Region Hovedstaden	30.53%	203
Region Sjælland	13.68%	91
Region Syddanmark	20.00%	133
Region Midtjylland	24.81%	165
Region Nordjylland	10.68%	71
Ved ikke	0.30%	2
TOTAL		665

Q4 Har du, eller har du haft, en psykisk sygdom?

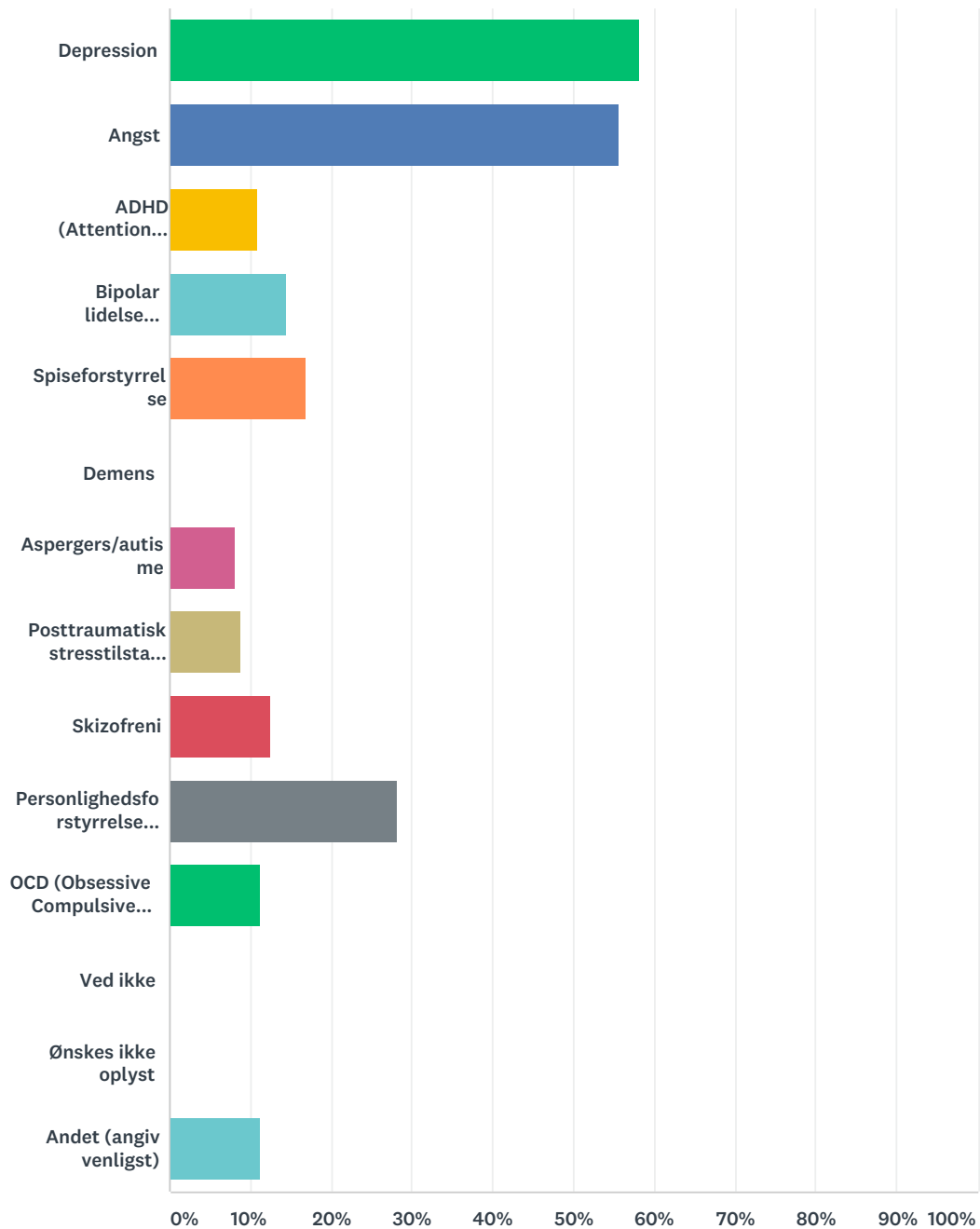
Answered: 665 Skipped: 0

ANSWER CHOICES	RESPONSES	
Ja	100.00%	665
Nej	0.00%	0
Ved ikke	0.00%	0
TOTAL		665

Q5 Hvilken diagnose har du? Sæt gerne flere krydser, hvis du har mere end én diagnose

Answered: 658 Skipped: 7

ANSWER CHOICES	RESPONSES	
Depression	58.05%	382
Angst	55.62%	366
ADHD (Attention Deficit Hyperactivity Disorder)	10.94%	72
Bipolar lidelse (manio-depressiv)	14.44%	95

Ungeundersøgelse 2018

Spiseforstyrrelse	17.02%	112
Demens	0.15%	1
Aspergers/autisme	8.05%	53
Posttraumatisk stresstilstand (PTSD)	8.81%	58
Skizofreni	12.46%	82
Personlighedsforstyrrelse (f.eks. borderline)	28.27%	186
OCD (Obsessive Compulsive Disorder)	11.25%	74
Ved ikke	0.30%	2
Ønskes ikke oplyst	0.30%	2
Andet (angiv venligst)	11.40%	75
Total Respondents: 658		

#	ANDET (ANGIV VENLIGST)	DATE
1	ADD	9/29/2018 7:59 AM
2	Permanent stresbelastning	9/27/2018 9:28 PM
3	Skizotypisk sindslidelse	9/27/2018 8:58 PM
4	jeg HAR HAFT depression og angst	9/27/2018 5:48 PM
5	Skizotypisk sindslidelse	9/27/2018 3:23 PM
6	Tidligere diagnoser er vel også relevante? Bipolar	9/27/2018 2:17 PM
7	Skizotypi	9/27/2018 1:04 PM
8	Paranoid skizofreni	9/27/2018 11:28 AM
9	Skizotypi	9/27/2018 11:13 AM
10	Ticforstyrrelse, OTRS	9/27/2018 11:02 AM
11	Er igang med at blive undersøgt for ADD	9/27/2018 10:48 AM
12	Ængstelig evasiv sindslidelse	9/27/2018 10:45 AM
13	her haft dysthymi, ængstelig og dependent personlighedsforstyrrelse	9/27/2018 10:30 AM
14	Dissociative kræmper	9/27/2018 10:25 AM
15	Evasiv	9/27/2018 10:03 AM
16	Skizotypi	9/27/2018 9:52 AM
17	ADD (Attention Deficit Disorder)	9/27/2018 9:50 AM
18	Selvskade, misbrug af stoffer	9/26/2018 10:32 AM
19	Indlærings vanskeligheder	9/26/2018 10:29 AM
20	CEREBRAL PARESE, EPILEPSI	9/24/2018 9:01 AM
21	Paranoid psykose (over 5 år)	9/23/2018 6:10 PM
22	stress	9/22/2018 6:02 PM
23	Skizotypi	9/21/2018 4:05 PM
24	BDD	9/20/2018 4:35 PM
25	Evasiv personlighedsstruktur	9/19/2018 10:25 PM
26	Jeg har haft anoreksi og bulimi	9/19/2018 6:51 PM

Ungeundersøgelse 2018

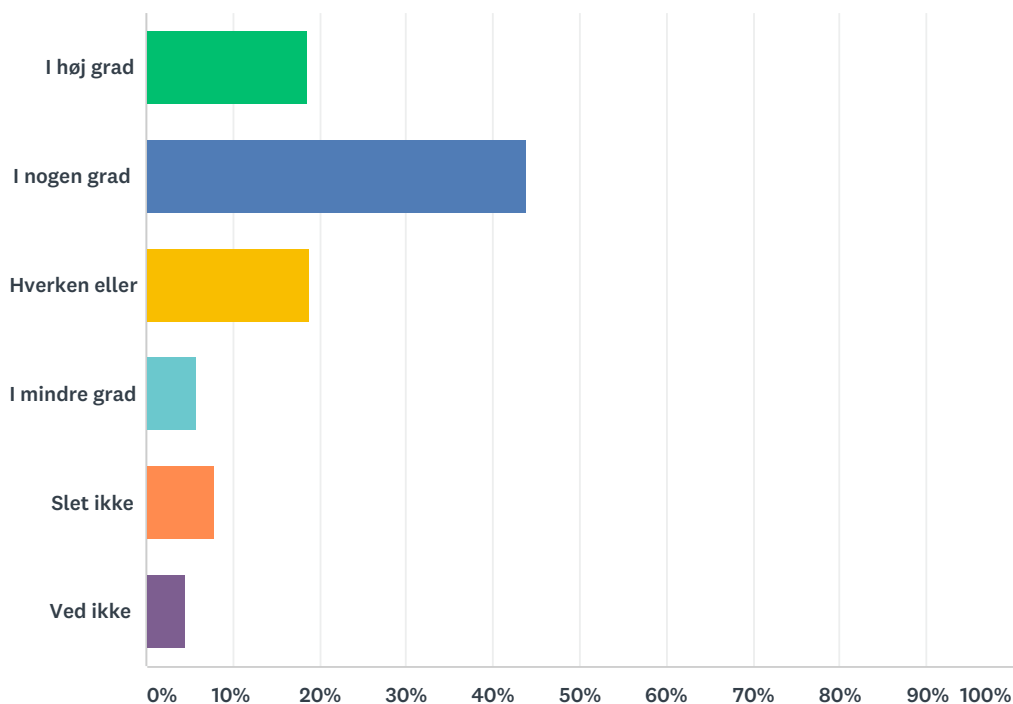
27	Borderline	9/19/2018 6:46 PM
28	Skizoaffektiv sindslidelse	9/19/2018 6:21 PM
29	Selvskade, selvmordstanker	9/19/2018 6:17 PM
30	Derudover også præget af angst og pseudoOCD	9/19/2018 6:02 PM
31	angst	9/19/2018 6:00 PM
32	Skizotypi	9/19/2018 4:40 PM
33	Muligvis udiagnostiseret Autisme	9/19/2018 4:16 PM
34	Skizotypisk sindslidelse	9/19/2018 3:47 PM
35	ADD (Attention Deficit Disorder without Hyperactivity)	9/19/2018 3:08 PM
36	stress	9/19/2018 2:55 PM
37	Skizotypi	9/19/2018 2:16 PM
38	Skizotypisk sindslidelse	9/19/2018 1:16 PM
39	Generaliseret angst	9/19/2018 1:14 PM
40	skizotypi	9/19/2018 12:59 PM
41	skizo affektiv	9/19/2018 12:56 PM
42	Psykotiske symptomer	9/19/2018 12:53 PM
43	Skizotypisk sindslidelse	9/19/2018 11:53 AM
44	Skitzoaffektiv psykose	9/19/2018 11:30 AM
45	ADD	9/19/2018 10:52 AM
46	Bipolare træk	9/19/2018 10:44 AM
47	Stress	9/19/2018 10:36 AM
48	Voldsomt selvmordstruet/ genoplivet to gange.	9/19/2018 10:31 AM
49	Ikke færdigudret for Bipolar lidelse	9/19/2018 10:16 AM
50	Stress	9/19/2018 10:15 AM
51	PTSD	9/19/2018 10:14 AM
52	Psykisk udbændthed	9/19/2018 9:45 AM
53	Belastningsreaktion (stress og udbændthed)	9/19/2018 9:35 AM
54	Skizotypi	9/19/2018 9:31 AM
55	Skizotypisk sindslidelse	9/19/2018 8:53 AM
56	Posttraumatisk hovedpine pga. Whiplash, stress, depressive tendenser, stress tinnitus, paranoid og ængstelig tankegang	9/19/2018 8:44 AM
57	Belastningsreaktion	9/19/2018 8:31 AM
58	ADD	9/19/2018 8:20 AM
59	Systemet påstår jeg har/har haft 117 forskellige diagnoser	9/19/2018 7:58 AM
60	Skizotypi	9/19/2018 7:51 AM
61	Har haft angst og depression	9/19/2018 7:41 AM
62	Skizotypi	9/19/2018 7:39 AM
63	Skitzotypi	9/19/2018 7:36 AM
64	Anden paranoid psykose	9/19/2018 7:35 AM
65	Dissociativ lidelse	9/19/2018 7:33 AM
66	Selektiv mutisme	9/19/2018 7:29 AM

Ungeundersøgelse 2018

67	Socialfobi	9/19/2018 7:27 AM
68	Jeg har aldrig været udredt, men jeg er sikker på at have prøvet disse i mild form	9/19/2018 7:25 AM
69	PCOS	9/19/2018 7:22 AM
70	Høre hallucinationer	9/19/2018 7:12 AM
71	Akut belastnings reaktion	9/19/2018 7:03 AM
72	Skizotypisk sindslidelse	9/19/2018 7:03 AM
73	Skizoaffektiv	9/19/2018 7:02 AM
74	Blodfobi	9/19/2018 6:59 AM
75	Har haft depression, social angst og spiseforstyrrelse.	9/19/2018 6:59 AM

Q6 Føler du, at det er blevet lettere at tale om psykisk sygdom med venner/veninder efter du har fået stillet en psykiatrisk diagnose?

Answered: 621 Skipped: 44

ANSWER CHOICES	RESPONSES (%)	COUNT
I høj grad	18.68%	116
I nogen grad	43.96%	273
Hverken eller	18.84%	117
I mindre grad	5.80%	36
Slet ikke	8.05%	50
Ved ikke	4.51%	28
TOTAL		621

#	BEGRUND GERNE DIT SVAR:	DATE
1	Havde begrænset viden omkring psykisk sygdom før jeg selv blev en del af systemet	10/1/2018 6:42 PM
2	At få stillet en diagnose gør det mere konkret og håndgribeligt; man har noget at tale ud fra.	10/1/2018 8:59 AM
3	Syntes det svært fordi, de ikke forstår hvordan jeg har det.	9/29/2018 8:00 AM
4	Jeg er 26, men har haft diagnosen siden jeg var 16. Derfor har det altid været en del af mig.	9/28/2018 11:56 PM
5	Har altid været åBen om min sygdom	9/28/2018 5:28 PM
6	Det var ikke længere "pjat" men folk fik mere forståelse, og jeg skulle ikke længere "bare tage mig sammen"	9/28/2018 12:49 PM
7	Fik min diagnose som 20 årig. Kan ikke huske at jeg har snakket med mine veninder om det før jeg lige pludselig blev syg. Jeg er 30 i dag, i mit liv er det mange år siden.	9/28/2018 8:41 AM

Ungeundersøgelse 2018

8	Incest er hovedårsagen... Det er stadig vanskeligt at tale om.	9/28/2018 8:37 AM
9	Jeg kan lettere sætte ord på. På den anden side er typen, dvs personlighedsforstyrrelse blandet art emotionel ustabil, ret svær for andre at forstå	9/28/2018 7:51 AM
10	Jeg føler, efter jeg har oplyst om mine psykiske problemer, at folk omkring mig ser mig mere som en diagnose, end som det menneske jeg endnu engang også er.	9/28/2018 6:56 AM
11	Det er stadig tabubelagt og et 'svært' emne at acceptere for nogle i mit netværk.	9/27/2018 9:29 PM
12	Folk havde pludselig noget de kunne forholde sig til, og at der faktisk var En grund til jeg havde det dårligt.	9/27/2018 8:59 PM
13	Det er kun de der selv har prøvet det der forstår. Depression er enda lettere en andre diagnoser at tale om	9/27/2018 8:49 PM
14	Større forståelse. De har noget at sætte sig ind i og undersøge nærmere.	9/27/2018 6:21 PM
15	Når der er et navn/en titel på, er det mere virkeligt. Både for mig, men også for mine venner. De er der ikke bare for en ven der er lidt trist og nervøs for at møde nye mennesker. De er der for en ven, der hele tiden er sørgmodig, nedtrykt, uden energi og anspændt. De skal lave planer med en person, der ikke kan tage til fester og lignende på grund af angst for mennesker, sociale interaktioner og bakterier.	9/27/2018 5:55 PM
16	Det er mig selv, der har insisteret på, at det ikke skal være tabu	9/27/2018 5:48 PM
17	Mere forståelse	9/27/2018 5:22 PM
18	Det er ikke blevet besluttet nemmere, men folk lytter mere efter, at jeg har fået stillet diagnosen.	9/27/2018 5:20 PM
19	Jeg oplever at der er folk der tager det mere seriøst, fordi jeg har været igennem psykiatrien. Inden jeg fik en reel diagnose havde jeg en fornemmelse af at der var nogle der ikke tog det alvorligt.	9/27/2018 5:03 PM
20	Det er nemmere at forklare og uddybe hvad diagnosen/mine problematikker indebærer, når jeg også selv kan få lidt indsigt i det fra andre kilder, end det kaos der til tider er i hovedet. Diagnosen ængstelig/evasiv(undvigende) personlighedsstruktur, er lettere at forstå og deraf forklare i relation til ængsteligheden ved sociale arrangementer og handlingerne med, at jeg mest muligt undgår folk fx ude i byen. Det er nemmere at forstå og forklare, at jeg er undvigende pga. Ængsteligheden.. Det har givet mere mening og forståelse for mig selv at få diagnosen og få sat ord på, hvorfor jeg har den adfærd som jeg har. Og det er nemmere at forklare noget, du selv forstår.	9/27/2018 5:02 PM
21	Man ved ikke hvad det er, der er galt med en, før man har diagnosen. Man kender eller føler ikke sig selv.	9/27/2018 4:55 PM
22	Føler at det støder folk fra mig hvis jeg taler om det - Det er næsten kun min mand jeg kan være åben over for	9/27/2018 4:41 PM
23	Jeg var kun lige blevet 17 år da jeg fik diagnosen, og husker ikke meget i tiden op til	9/27/2018 2:50 PM
24	Det betyder at folk bliver lidt rolige over at lægerne ved hvad man fejler. Men det bringer ikke en stor forståelse med sig	9/27/2018 2:47 PM
25	Jeg er nødt til at svare 'ved ikke', fordi jeg ikke har et særligt stort netværk, og ingen nære venner, derfor har jeg ikke så gode erfaringer med dette.	9/27/2018 2:37 PM
26	Man stoler lidt mere på at det er nogle problemer man faktisk har og ikke bare noget man har bildt sig ind.	9/27/2018 2:07 PM
27	Jeg har facts at hold mig til	9/27/2018 1:17 PM
28	Ingen ved det undtagen mig.	9/27/2018 1:00 PM
29	Upræcist spørgsmål - om psykisk sygdom generelt eller om min psykiske sygdom? stor forskel	9/27/2018 11:15 AM
30	Jeg har altid haft en diagnose siden jeg var lille, så jeg kender ikke forskellen	9/27/2018 11:11 AM
31	Det er nemmere at komme med en forklaring på hvorfor jeg opfører mig anderledes	9/27/2018 11:03 AM
32	Der er tit manglende forståelse for de problematikker man kan stå med i hverdagen med både ADHD og ptsd. Og gør det derfor ofte svært at snakke om	9/27/2018 11:01 AM
33	Jeg synes faktisk det er blevet svære da mange har fordomme omkring det	9/27/2018 10:46 AM
34	Folk bliver ikke ligeså bange når jeg siger jeg har angst og skitzofreni som de gøre før	9/27/2018 10:44 AM

Ungeundersøgelse 2018

35	Nej men det er blevet nemmere at forklare	9/27/2018 10:38 AM
36	Jeg taler om mine følelser men aldrig direkte om mine følelser	9/27/2018 10:33 AM
37	Det er lidt mere "ok" nu når man har lægens "stempel" på at der er en diagnose	9/27/2018 10:32 AM
38	Jeg italesætter mine behov og så har de noget at forholde sig til.	9/27/2018 10:32 AM
39	Synes det er et tabu. Folk spørger iyderst sjældent ind til mine vanskeligheder	9/27/2018 10:27 AM
40	Det bliver lettere selv at sætte ord på.	9/27/2018 10:08 AM
41	Det er svært at åbne op om og jeg føler mig tit set ned på	9/27/2018 10:05 AM
42	Nej, bare fordi jeg har fået stillet en diagnose, betyder det ikke at folk er blevet mere forstående omkring det.	9/27/2018 10:05 AM
43	Det var ikke et problem før diagnosen..	9/27/2018 10:05 AM
44	Som koncept, og objektivt var det samme. Men at snakke om ens oplevelser var sværere.	9/27/2018 9:59 AM
45	Tit indslag i go'moren Danmark TV2	9/27/2018 9:57 AM
46	Det er lettere at forklare for andre efter jeg selv har lært hvad det er jeg fejler. Plus at jeg kan henvise til foldere, tv-programmer o.lign om min diagnose når folk gerne vil vide noget om min sygdom	9/27/2018 9:51 AM
47	Eftersom jeg ikke er begrænset til, at snakke om symptomer - fx uforklarlig tristhed - er det blevet nemmere, for jeg kan kategorisere og give et mere konkret billede, når jeg snakker med folk om det. Diagnosen siger dem ikke nødvendigvis noget, men det er et glimrende afsæt. Så kan jeg nemlig fjerne mig lidt fra min personlige oplevelse og tale i mere generelle vendinger.	9/26/2018 2:36 PM
48	Det er meget lettere at sætte ord på ens udfordringer, og det gælder overfor alle.	9/26/2018 10:30 AM
49	Det er svært at få dem til at forstå hvad det indebærer, særligt ADHD. Der bliver man ofte mødt med "Jamen sådan har jeg det også" - Hvordan forklarer man dem at det de ser for at være almindelige problemer, er så store for en selv at de er invaliderende , uden at man lyder som en stor omvandrende undskyldning ?	9/26/2018 6:59 AM
50	Det er nemmere at sætte ord på efter jeg selv har forstået hvad det præcis er jeg slås med og hvorfor. Og mere håndgribeligt	9/24/2018 9:22 PM
51	Før jeg fik mine diagnoser anede jeg ikke hvad der foregik inde i mit hoved. Jeg følte at jeg måtte være sindssyg for at føle de ting jeg gjorde. Efter at jeg fik diagnoserne faldt der en masse brikker på plads, det hele begyndte at give mening og jeg fik den behandling jeg havde brug for. Gennem behandling og samtaler opnåede jeg viden om mig selv og derfor var det også nemmere at fortælle omgangskredsen om hvordan jeg havde det og hvorfor.	9/24/2018 3:03 PM
52	Det er nemmere overfor venner end familie	9/24/2018 12:01 PM
53	Jeg talte lige så meget om det før. Så det er hverken blevet nemmere eller sværere.	9/24/2018 9:58 AM
54	JO MERE FOLK VED VIA MEDIER, JO BEDRE KAN DE SÆTTE SIG IND I SAGEN!	9/24/2018 9:03 AM
55	Men har nu aldrig haft problemer med det, da jeg ikke ligger skjul på min sygdom... De fleste får en bedre forståelse for, min opførsel, reaktion og handlinger når de ved det...	9/24/2018 3:46 AM
56	Jeg oplever at andre har svært ved at forholde sig til det, og/eller har berøringsangst over for psykisk sygdom.	9/23/2018 7:26 PM
57	Det har taget mig 4 år om at åbne op omkring diagnosen	9/23/2018 6:10 PM
58	Man kan bedre forklare hvorfor man gær bestemte ting, hvorfor man ikke lige kan overskue at være social	9/22/2018 1:29 PM
59	Omverdenen ved stadig for lidt, om hvad psykiske diagnoser er, og hvordan der påvirker den syge	9/22/2018 9:51 AM
60	Der er papir på så folk tænker måske mindre det er noget pjat	9/22/2018 9:30 AM
61	Bipolar lidelse er en "uforskyldt" diagnose, modsat depression, som folk altid mener har en årsag, som skal findes og som man til dels selv er uden om.	9/22/2018 7:44 AM

Ungeundersøgelse 2018

62	Jeg føler, jeg bliver sat i en bås eller puttet i en kasse med alle mulige fordomme, så snart jeg fortæller, jeg har en ængstelig personlighedsforstyrrelse, og at jeg skal bruge rigtig meget energi på at forsøge at forsvare mig mod de mange - ofte usagte eller vagt antydede - fordomme. Folk trækker sig og mener ikke, de kan regne med mig eller forvente noget af mig, og de tillægger ikke mine følelser og oplevelser den samme værdi og troværdighed som andre "normale" menneskers.	9/22/2018 1:53 AM
63	At blive diagnostiseret i en høj alder med Asperger Syndrom, hjælper ikke, mange kan ikke forstå	9/21/2018 9:39 PM
64	Jeg er vokset op med en psykisk syg mor, som har været meget åben om det, så på den måde har det egentlig altid været rimelig let, men det er måske blevet lettere at snakke mere specifikt om mine egne problemstillinger, fordi jeg har fået et større kendskab til dem og et større ordforråd til at forklare, hvad der sker.	9/21/2018 9:12 PM
65	For at være ærlig er det svært at vide, da jeg fik stillet min første diagnose som barn.	9/21/2018 5:33 PM
66	Jeg har aldrig haft svært ved at snakke om psykisk sygdom på et generelt plan eller ift andre mennesker. Men at skulle snakke om mine egne problemer/følelser kunne jeg ikke. Det var ikke min diagnose, der gjorde det lettere, den kom nemlig ca 6 måneder inde i min første indlæggelse på psyk. Det var det, at nu var der åbnet op for, hvor svært jeg havde det.	9/21/2018 4:17 PM
67	Jeg ved flere fakta nu. Har læst bøger og artikler og kan indgå i debatten på en nuanceret måde.	9/21/2018 2:49 PM
68	Har ikke nogle venner at tale med det om	9/20/2018 10:14 PM
69	Så ved man hvad det er man fejler	9/20/2018 7:44 PM
70	At få stillet en diagnose har nærmest gjort det sværere, fordi andre forestiller sig ting, som ikke nødvendigvis passer på min situation og som er overdrevne eller usaglige, fordi deres kendskab ikke er stort nok.	9/20/2018 6:43 PM
71	Det er lettere at snakke om med nogen, men ikke alle.	9/20/2018 5:16 PM
72	Det er nemmere at snakke om med tætte veninder end familie.	9/20/2018 1:57 PM
73	Jeg ved noget om det.	9/20/2018 1:39 PM
74	Jeg føler ikke jeg har behov for at fortælle folk jeg omgiver mig med om min diagnose, hvis ikke det er indflydelse på min relation.	9/20/2018 12:12 PM
75	Nu er det nogle år siden men det at det ikke bare var mig som var forkert men at der var noget "galt indeni " var en lettelse	9/20/2018 11:43 AM
76	Psykisk sygdom var slet ikke et samtaleemne før jeg selv fik depression - det blev det efter. Derudover er det blevet lettere med tiden og jeg er blevet meget bevidst om, at det er vigtigt at tale om psykisk sygdom generelt, hvilket jeg gør.	9/20/2018 10:02 AM
77	I starten, da jeg fik diagnosen for 6 år siden, var det lettere at tale med andre om min lidelse fordi jeg fik nogle ord at sætte på. Men nu er det en hæmsko at have diagnosen, da den ikke længere beskriver mine udfordringer.	9/20/2018 8:41 AM
78	Fordi Skizofrenien var og er så svær at sætte ord på og jo lyder sindssygt hvis man fortæller det højt, var det en stor hjælp at det kom frem i det åbne hvilke symptomer jeg havde/har og med diagnosen fulgte der nærmest en lille "ordbog" i form af psykiatiske termer som beskrev hvad jeg havde svært ved at sætte ord på selv.	9/20/2018 8:01 AM
79	I takt med der de seneste år er blevet sat mere fokus på, at bryde tabuet om at have en psykisk lidelse er det blevet lidt lettere. Dog er der stadig en del fordomme og holdninger, hvilket gør det vanskeligt at være åben. Da man hurtig kan føle sig misforstået eller, at folk vender en ryggen.	9/20/2018 7:46 AM
80	Der er fagfolk som har taget stilling til min sygdom. Jeg har selv kunne lave mere research og dermed blive klogere på min egen diagnose	9/20/2018 4:53 AM
81	Nu er der en grund til jeg har svært ved nogle ting som er lettere for andre at forholde sig til.	9/20/2018 4:27 AM
82	Jeg har stadig ikke helt accepteret det, og synes stadig at det er svært at snakke om det. Dog bliver det hele tiden nemmere jo flere man åbner op overfor.	9/19/2018 9:41 PM
83	Jeg tænker meget over, hvad andre tænker om mig.	9/19/2018 8:45 PM
84	Jeg fortæller ikke alle helt omkring det, da de har svært ved at forstå det, når de ikke selv har psykiske problemer. Jeg har dog forklaret noget omkring det. Nogen er bedre til at acceptere det end andre, da ikke alle kan eller vil forstå det.	9/19/2018 7:40 PM

Ungeundersøgelse 2018

85	Altså det er blevet endnu nemmere, nu hvor jeg er ude af det. Men det er generelt ikke noget, som vi snakker om i min vennekreds.	9/19/2018 6:52 PM
86	Fordi så har man allerede fået sat ord på det vha psykolog.	9/19/2018 6:46 PM
87	Det er lettere at snakke om når man ikke har diagnosen længere.(har haft Anoreksi) Min angst diagnose som jeg stadig har, er utrolig svær st snakke om, men jeg prøver at være åben omkring det.	9/19/2018 6:23 PM
88	Primært fordi jeg selv har et bedre udgangspunkt til at have en samtale om det psykisk svære.	9/19/2018 6:22 PM
89	Jeg kan godt fortælle dem, at det er et problem for mig, men føler ikke de forstår omfanget, hvis jeg forklarer hvad problemet er	9/19/2018 6:21 PM
90	jeg havde ikke selv set det som at jeg havde en psykisk sygdom, jeg antog at de fleste havde det på samme måde, efter jeg har fået det diagnosticeret, kan jeg tale med de tætteste i min vennegruppe, fordi jeg har noget konkret at fortælle om	9/19/2018 6:21 PM
91	Har ikke det store netværk	9/19/2018 6:19 PM
92	Jeg har hele tiden været åben omkring min angst, og mit netværk har altid været klar til at tale om angst	9/19/2018 6:01 PM
93	At kunne referere til en autoriseret dom om at man er syg, er en lettelse, så man ikke føler at ens venner bare synes man overdriver eller tager ting for tungt.	9/19/2018 5:49 PM
94	Det kan være svært at forklare andre, hvad det er der sker indeni en.	9/19/2018 5:37 PM
95	misforbrug.	9/19/2018 5:05 PM
96	Det gør det kortere og nemmere at man bare kan sige sin diagnose, og ikke skal forsøge at beskrive sine følelser og begrunde dem.	9/19/2018 4:45 PM
97	Jeg kan argumentere imod fordommene og har styrken til det.	9/19/2018 4:38 PM
98	Bare det at man får et ord man kan bruge.. Det blir mere håndgribeligt...	9/19/2018 4:21 PM
99	Ikke diagnosen alene. Men efter erkendelse og accept, og det er enormt svært, uden psykoedukatio, recoveryindsats	9/19/2018 4:19 PM
100	Det er på en måde mere "legitimt" at tale om, når man har en reel diagnose.	9/19/2018 4:09 PM
101	At have oplevet, at man på én gang måtte se både sig selv og psykisk sygdom direkte i samme øjne, giver en indlevelsesevne, der ellers er svær at evne, når der er tale om "usynlige" lidelser.	9/19/2018 3:55 PM
102	Jeg har haft meget svært at snakke om min spiseforstyrrelse (som jeg fik for 5 år siden), da jeg føler der stadig er en del tabu, stigmatisering og uvidenhed om sygdommens kompleksitet. Derimod har det været meget nemmere at snakke om det psykiske, da jeg for nylig også fik en angst-diagnose (da jeg føler der er mindre tabu og stigmatisering forbundet med angst)	9/19/2018 3:45 PM
103	Jeg er ikke så flov mere	9/19/2018 3:34 PM
104	Jeg er ikke længere bange for at erkende jeg er syg. Synes faktisk det er vigtigt at snakke om det.	9/19/2018 3:29 PM
105	En diagnose giver en vis form for legitimitet.	9/19/2018 3:11 PM
106	Det er nemmere at forklare, når man kan putte en "markat" på sygdommen, og at ens venner selv kan søge info, hvis de f.eks. ikke har lyst til at spørge mig omkring det.	9/19/2018 2:49 PM
107	I kraft af diagnosen har jeg fået adgang til behandling i psykiatrien, og derigennem har jeg fået redskaber til at forstå mig selv bedre. Dermed er det også blevet lettere at tale om psykisk sygdom generelt.	9/19/2018 2:11 PM
108	Jeg har oplevelsen af, at det er en del lettere for andre, som ikke har umiddelbar kendskab til psykisk sygdom, at have en diagnose at forholde sig til - hvor de har mulighed for at læse om den. Jeg har oplevelsen af, at det kan være svært at tale med andre som ikke kender til diagnosen, om hvordan jeg har det, da der tit skal forklares en masse, inden man kan have en mere afslappet samtale om det. Der er det nemmere at henvise til en basal "all around" beskrivelse fra nettet omkring diagnosen, og så tale derefter, så der er lagt noget basisviden omkring sygdommen på plads, istedet for at komme ud i lange "tekniske" forklaringer.	9/19/2018 1:22 PM
109	Jeg havde mulighed for at finde info på nettet som pårørende kunne læse hvis jeg ikke selv kunne sætte ord på.	9/19/2018 1:19 PM

Ungeundersøgelse 2018

110	Udredelse og diagnosticering har hjulpet på min egen forståelse af min sygdom og derved også gjort det nemmere for mig at forklare den til andre	9/19/2018 1:00 PM
111	Alle har jo sådan set vidst, at jeg ikke var "ligesom de andre" siden jeg var 5 år gammel, fordi jeg kunne ofte dokumentere, at jeg havde set en mand med en le, der ville slå min bror ihjel, hvis jeg sagde noget, og alt det der. Man tog først mig til lægen da jeg var 12 år gammel, fordi man begyndte, at kunne observere selvmordsadfærd hos mig, men jeg blev ikke indlagt, hvor jeg så blev tvangsfjernet. Folk har altid vidst, at jeg ikke har haft det 'godt', så det har slet ikke gjort nogen forskel efter jeg fik en psykiatrisk diagnose som 18 årig for første gang. Jeg fik dog ADHD som 13 årig gammel, men det er ikke sådan en "psykiatrisk diagnose".	9/19/2018 12:56 PM
112	Det har givet mig en større indsigt i mine problemer at få stillet min diagnose, og givet mig nogle begreber jeg kunne bruge til at forklare hvordan jeg havde det. Mine problemer føltes også mere reele efter at have fået stillet en diagnose	9/19/2018 12:48 PM
113	Det kan godt være en ensom verden, den skøre verden, det kan være svært for andre helt at forestille sig hvordan skøre tanker kan forstyrre i dagligdagen. At tale om sygdommen med ligesindede er vigtigt, da der så kan opstå et fællesskab.	9/19/2018 12:26 PM
114	Alle faldt fra. Har ikke haft venner i over 10 år nu. Nu er det blevet et valg, som jeg er glad for. Alt andet gør for ondt	9/19/2018 12:24 PM
115	Jeg fik selv større indsigt og kunne derfor forklare og forstå de tilstande der ødelagde min livskvalitet.	9/19/2018 12:09 PM
116	En diagnose ændrer ikke som sådan på "andres" opfattelse af emnet. Det ændrer mest hos den diagnosticerede...	9/19/2018 11:57 AM
117	Der er nogen der er forstående hvorfor man er anderledes, der er andre der tager endnu mere afstand når de ved man er "anderledes"	9/19/2018 11:55 AM
118	Symptomerne er de samme, men at få en diagnose har for mig betyder også at få en prognose for bedring, og der har været en stor motivation for både mig selv og mine pårørende.	9/19/2018 11:50 AM
119	Jeg kunne tale med dem før jeg fik diagnosen stillet.	9/19/2018 11:48 AM
120	Det var en meget kort periode fra sygdomserkendelse til diagnose, så jeg kan ikke besvare det.	9/19/2018 11:37 AM
121	Selvforståelse	9/19/2018 11:34 AM
122	Jeg synes det er blevet lettere at tale om det efter at jeg fik diagnoser på, så jeg selv vidste hvad det var. Men jeg tror også at det er lettere for mit netværk at tale om det, når jeg selv er blevet mere åben omkring det. Men det er altid en svær snak at tage første gang.	9/19/2018 11:15 AM
123	Det kommer med alderen.	9/19/2018 11:02 AM
124	Så har jeg noget konkret at henvise til, som de kan vælge at google hvis de vil.	9/19/2018 11:00 AM
125	de er selv udfordret, så vi forstår hinanden uden rigtig at sig noget	9/19/2018 10:54 AM
126	Folk tager det mere seriøst når der er en diagnose på, både på godt og ondt. Dvs. at man også hurtigere bliver dømt som "tosset" når man har en diagnose, er min erfaring	9/19/2018 10:53 AM
127	Det er nemmere idet man bedre kan forklare at det er "noget ægte" eller "noget det findes". Modsat giver det også anledning til et nemmere og mere udbredt stigma, som de kan pålægge én.	9/19/2018 10:50 AM
128	Jeg fik stillet diverse diagnoser i 2002, og flere er kommet til siden. I starten kunne jeg ikke snakke med nogen om det - og når jeg forsøgte, tog de ofte afstand. Nu er de forkerte mennesker efterhånden ude af mit liv, og nu kan jeg snakke med nogle af mine veninder og venner om det.	9/19/2018 10:48 AM
129	Det er som om der først rigtig er nogen der vil lytte når man har fået en diagnose. Ellers skal man bare tage sig sammen....	9/19/2018 10:41 AM
130	Det er lettere at snakke med veninder og venner, når jeg selv er afklaret med, hvad mine problemstillinger er. Der er en anden selvtillid, i at kunne svare på de spørgsmål/fordomme ens bekendte kan have.	9/19/2018 10:41 AM
131	Oplever at nogle mennesker har nemmere ved at anerkende ens problemer hvis de hører diagnosen bag. Desuden er det nemmere at snakke om det når man kan forholde sig til en diagnose og ikke bare symptomer.	9/19/2018 10:39 AM
132	Selv om min omgangskreds har kendskab til mine lidelser i fire-tiden, tale alle helst om alt andet. Eller vil omvendt sygeligøre mig mere end hvad sandt er.	9/19/2018 10:35 AM

Ungeundersøgelse 2018

133	Det har givet mere forståelse, og på den måde har jeg også lært mig selv bedre at kende, og derved kan jeg forklare mere præcist, hvordan min situation er	9/19/2018 10:22 AM
134	Så behøver jeg ikke at undskylde for at jeg er som jeg er, så kan jeg give sygdommen skylden	9/19/2018 10:20 AM
135	Det er blevet lidt lettere pga. at man nu ved hvad det er personen går og har det svært med.	9/19/2018 10:20 AM
136	Det er blevet nemmere/lettere at snakke om, fordi jeg nu har noget konkret at forholde mig til, og fordi at min omgangskreds nu også har noget konkret de kan forholde sig til i forhold til mig og personlighed	9/19/2018 10:16 AM
137	Ved nogen forstår de bedre	9/19/2018 10:05 AM
138	Jeg har en diagnose med mange fordomme som kan få folk til at tænke åh nej. Det er nemmere at se mennesket foran dig når du ikke også skal forholde dig til hvad du tror du ved om en diagnose.	9/19/2018 10:04 AM
139	Jeg er et udadvendt menneske der ikke har svært ved at tale om psykisk sygdom.	9/19/2018 9:47 AM
140	det er 29 år siden jeg fik en diagnose	9/19/2018 9:47 AM
141	Det er svært at svare på. Det afhænger meget af hvem jeg snakker med.. ud fra det vurderer jeg hvor meget vedkommende kan klare at høre eller med andre ord hvor meget vedkommende kan rumme.	9/19/2018 9:39 AM
142	Jeg har ikke ret mange venner, og jeg har haft diagnoser i mange år, så jeg kan ikke huske, hvordan det var dengang, hvor jeg fik en diagnose første gang.	9/19/2018 9:28 AM
143	Jeg skammer mig ikke over min diagnose og fortæller gerne om den - netop for at nedbryde tabuet - fordi dem jeg taler med skal forstå, at man godt kan leve et normalt liv med en diagnose.	9/19/2018 9:27 AM
144	Det er svært at snakke om, fordi det tit opfattes som om man søger medlidenhed, hvilket ikke er tilfældet. Mange ved ikke hvad de fleste psykiske sygdomme indebærer, og derfor kan det være svært at snakke om, fordi man altid skal forklare folk hvad ens diagnoser betyder, hvilket er udmattende. Personligt er jeg også ofte nervøs for at, hvis folk får at vide at jeg har en diagnose, så vil de ændre deres syn på mig og se som en svag person.	9/19/2018 9:22 AM
145	Jeg bliver ikke længere sagt i mod, hvis jeg kommer med et videnskabeligt svar	9/19/2018 9:07 AM
146	At få en diagnose og blive sat i en bestemt kasse har ingen betydning for, hvor nemt eller svært det er at tale med ens omgangskreds. Det, som kan have betydning i forhold til at tale om det, er, hvor bevidst man selv er om egen sygdom samt generel oplysning til hele samfundet.	9/19/2018 9:06 AM
147	Folk er bange for det - så det er bedst, at det bliver tjet. Har også oplevet, at folk har fravalgt mig - også familie	9/19/2018 9:04 AM
148	På baggrund af den lange række misinformationer og misforståelser hos befolkningen, omkring psykisk sygdom, kan det at vedkende sig visse diagnoser mere åbent, medføre end endnu større afstandtagen fra den 'almene borger'. Hvorimod andre eksempler nu nærmest er folkesygdomme, hvorfor de har tendens til endten at blive negligeret eller 'over-brugt' som beskrivelse af en langt mere flygtig tilstand, end hvad der svarer til de egentlige diagnosekriterier.	9/19/2018 9:01 AM
149	Jeg er blevet bekræftet i, at det ikke bare er mig, der er forkert og bilder mig noget ind. Der er faktisk noget reelt.	9/19/2018 9:00 AM
150	Har tillidsbesvær grundet baggrund	9/19/2018 8:59 AM
151	Jeg har ikke rigtig nogen venner at snakke med om det	9/19/2018 8:56 AM
152	Nu har man nogle deciderede diagnoser med navn hvilket gør det nemmere og muligheden for st søge om viden mm. på nettet er derfor også nemmere	9/19/2018 8:46 AM
153	En diagnose låser min situation fast. Alt er i bevægelse - også mig og mit syn på livet i dag. Jeg er ikke min diagnose.	9/19/2018 8:39 AM
154	Jeg har kun venner med lig. problemer - og derfor kan vi tale om hvordan vi har det - men jeg har stadig familie som ikke anerkender mine udfordringer	9/19/2018 8:36 AM
155	Det blev lettere fordi jeg selv fik forståelse for hvad jeg fejlede.	9/19/2018 8:27 AM
156	Jeg har aldrig rigtig haft et problem med at tale med venner og familie om det. Jeg har altid tænkt at hvis folk ikke virkede til at kunne acceptere min sygdom, så var de ikke værd at bruge tid på. Jeg har dog slet ikke oplevet at nogen af dem havde et problem med det.	9/19/2018 8:27 AM

Ungeundersøgelse 2018

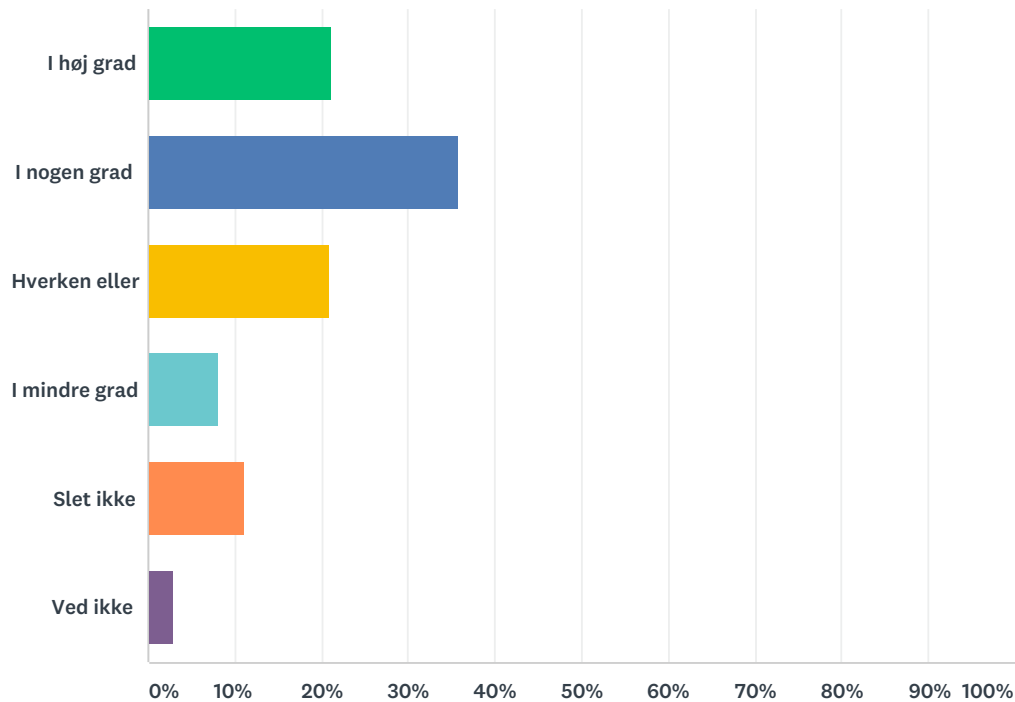
157	Jeg oplever at det er nemmere at snakke om, da flere af mine venner selv er blevet diagnosticeret, med psykiske sygdomme. Så mellem os er der intet tabu. Men de venner der ikke har psykiske problemer selv, er det stadig ikke nemt med...	9/19/2018 8:23 AM
158	Det præsenterer en platform hvorfra en samtale kan begynde	9/19/2018 8:18 AM
159	Så snart jeg forsøgte forsvandt de "såkaldte" ven.	9/19/2018 8:14 AM
160	Fordomme er stadig meget udbredte	9/19/2018 8:13 AM
161	Kan ikke finde ud af at snakke om tingene	9/19/2018 8:12 AM
162	Det gør tingene mere håndgribelige for begge parter - der er så meget materiale der kan være med til at guide. Omvendt så har det også skræmt nogle at de ser det på papiret, men uden at kende mig og den måde at jeg er syg på.	9/19/2018 8:08 AM
163	Min diagnose gav mig vished om at det ikke bare var noget jeg bilder mig ind	9/19/2018 8:04 AM
164	Omgivelserne (ikke jeg) har været dybt forfærdet på mine vegne og næsten ikke kunnet holde det ud.	9/19/2018 8:03 AM
165	En diagnose gør måske, at man tør tage det seriøst og sige det højt. Men så længe ens diagnose hovedsageligt kun er kendt på de "overfladiske kendetegn", synes jeg stadig det kan være svært at have en samtale om. Men det gør helt sikkert, at jeg har lært dem bedre at kende. Jeg fandt fx ud af, at bare i én lille vennegruppe, har én haft svær depression, én har haft en spiseforstyrrelse og én kæmper end en personlighedsforstyrrelse. (Jeg kendte kun til spiseforstyrrelser før). Så jeg er på en måde blevet mødt med stor åbenhed og mod fra dem. Forhåbentligt har vi kunnet hjælpe hinanden.	9/19/2018 8:03 AM
166	Det er efterhånden mange år siden, og der er større åbenhed i dag end dengang	9/19/2018 8:00 AM
167	Hos de tætteste har det hjulpet med en diagnose at sætte fingeren på, men andre har det drevet væk. Nogen med kommentaren: "men så er det jo seriøst!?"	9/19/2018 7:54 AM
168	Da jeg "kun" havde en depression var det noget de fleste kunne relatere til, men når man siger skizotypi ved folk hvad de skal sige.	9/19/2018 7:53 AM
169	Vi har ikke specifikt talt om diagnose, men mere hvordan jeg har/har haft det	9/19/2018 7:53 AM
170	Det er blevet nemmere, fordi jeg et blevet ældre og har en omgangskreds der forstår det (jeg går på Sind Daghøjskolen i Aalborg). Taler generelt ikke særlig meget om det. Jeg blev (fejl) diagnosticeret første gang, da jeg var 16, så det er slet ikke noget nyt.	9/19/2018 7:48 AM
171	Har desværre ikke noget venner tilbage. Da jeg lagde mit gamle liv bag mig var det farvel til alle i min sociale omgangskreds. Men de få jeg har talt med har det var helt ok.	9/19/2018 7:43 AM
172	Det er ikke diagnosen der har gjort det nemmere	9/19/2018 7:42 AM
173	Det er nemmere når man kan sætte et "navn" på det.	9/19/2018 7:40 AM
174	Det afhænger af, hvor åben, jeg selv er omkring det. Hvis jeg starter med at nævne sygdommen ved navn, er mit medmenneske ikke så bange for det.	9/19/2018 7:39 AM
175	Ja så er der mere vægt bag ordene	9/19/2018 7:33 AM
176	Nogle forstår det andre har meget svært ved at sætte sig ind i den verden man lever i. Men det er rart at kunne forklare hvorfor man er og reagerer som man gør - når der ligger en diagnose.	9/19/2018 7:28 AM
177	Som skrevet .. jeg har aldrig været udredt for depression, angst og BI, og jeg er godt oppe i årene. Tiden og den massive omtale af psykisk sygdom har gjort det lettere	9/19/2018 7:27 AM
178	Det er nemmere, fordi man pludselig har ord for hvad det er man "fejler" (i mit tilfælde depression). Før man har en diagnose kan folk (og en selv) godt bare synes man er sort-seer og negativ hele tiden, men med en diagnose er det lettere at forklare hvorfor man er det. Det er ikke bare for at være på tværs, men fordi ens hjerne ikke danner nok af de stoffer den skal.	9/19/2018 7:20 AM
179	Der er mange der stadig ikke kender til min diagnose til trods for at jeg har været skizoaffektiv i 24 år	9/19/2018 7:17 AM
180	Jeg kan trække på egne erfaringer. Og så holder jeg også foredrag, hvilket har styrket mig i at snakke om det.	9/19/2018 7:14 AM
181	Det er nemmere, når der er et navn for det.	9/19/2018 7:11 AM

Ungeundersøgelse 2018

182	Der er klart en ændring men oplever nu stadig det er et tabu. Man bliver så hurtigt dømt og mange har et helt forkert billede af hvad psykisk sygdom er. Kender mange der skjuler det også fra egen familie.	9/19/2018 7:10 AM
183	De forstår når jeg fortæller om det klinisk - men når jeg så har det dårligt så kobler de det ikke sammen med samtalerne om min sygdom	9/19/2018 7:07 AM
184	Efter jeg har lært om min diagnose i psykiatrien, har det været lettere for mig at åbne op omkring det, da jeg nu ved mere eller mindre alt om diagnosen. Og jeg kan forklare det hele på et sprog hvor de kan forstå det.	9/19/2018 7:05 AM
185	Det handler ikke om diagnoser, det handler om hvornår man er klar. Personligt har jeg overhoved ik sagt det til nogen i rigtig mane år, men det seneste år efter jeg har kæmpet mig ud af alle diagnoser og min psykiater sagde, at ganske få når så langt som jeg er kommer. Der har jeg følt et ansvar for at bryde tabuet og hjælpe andre i samme situation. Pt er jeg faktisk ved at forberede et oplæg til min FB hvor jeg får fortalt hvordan det har været, i håbet om at kunne hjælpe andre	9/19/2018 7:04 AM
186	Mine venner/veninder er mennesker jeg kan spejle mig i. Det tror jeg betyder utroligt meget. Vi er der for hinanden i tyk og tyndt. Så hvis der er en, der kommer ind i en dårlig periode er vi andre der for hende.	9/19/2018 7:03 AM
187	Ville aldrig fortælle andre om diagnosen borderline, da den bliver mistolket og set ned på.	9/19/2018 7:01 AM
188	Der kom en forklaring på hvorfor jeg havde det som jeg havde det og derfor kunne jeg inddrage personlige perspektiver.	9/19/2018 7:00 AM
189	Fordi jeg blogger/vlogger om det. Der er ingen hemmeligheder. Jeg har været i go' aften DK og Ekstrabladet...	9/19/2018 7:00 AM
190	Det er nemmere at være konkret og forholde sig til	9/19/2018 6:59 AM
191	Jeg vidste godt jeg var syg før lægen satte diagnose på, men det var svært at snakke om både før og efter.	9/19/2018 6:59 AM

Q7 Føler du, at det er blevet lettere at tale om psykisk sygdom med din familie efter du har fået stillet en psykiatrisk diagnose?

Answered: 619 Skipped: 46

ANSWER CHOICES	RESPONSES (%)	COUNT
I høj grad	21.16%	131
I nogen grad	35.86%	222
Hverken eller	20.84%	129
I mindre grad	8.08%	50
Slet ikke	11.15%	69
Ved ikke	2.91%	18
TOTAL		619

#	BEGRUND GERNE DIT SVAR:	DATE
1	Det bliver mere konkret og håndgribeligt; man har noget at tale ud fra.	10/1/2018 8:59 AM
2	Med mine børn. IKKE med mine forældre.	9/28/2018 1:48 PM
3	Igen pga. incest	9/28/2018 8:37 AM
4	De ved det ikke	9/28/2018 7:51 AM
5	Det er lettere at tale om, da jeg bedre selv forstår hvad der er galt	9/28/2018 6:52 AM
6	Det samme som ved venner	9/27/2018 6:21 PM
7	I starten var det helt umuligt. At skulle fortælle ens familie at man ingen lyst til livet havde, at sige til sin mor at man ikke havde lyst til at være til længere, og se hendes reaktion på det. Det blev ikke lettere for det blev bedre - og så var det ikke relevant at tale om længere.	9/27/2018 5:55 PM

Ungeundersøgelse 2018

8	se ovenstående	9/27/2018 5:48 PM
9	Det er ikke et tabu i min familie.	9/27/2018 5:22 PM
10	Det er heller ikke her blevet decideret nemmere, men igen oplever jeg, at folk lytter mere til mig.	9/27/2018 5:20 PM
11	Min familie har været forstående og nemme at snakke med hele vejen igennem. De er og har hele tiden været meget engagerede. Grunden til jeg sætter krydset i 'i nogen grad' er fordi, at min familie er blevet klogere på nogle ting efter jeg har fået mine diagnoser. De har selv søgt efter viden, men har også deltaget i forskellige kurser og møder, hvor de b.l.a. Har fået redskaber til hvordan de kan støtte mig bedst muligt. Derfor er der nogle ting der er nemmere at snakke med dem om nu, især fordi de ikke længere er bange for at komme til at sige nogle forkerte ting. De føler sig bedre klædt på og det har en stor betydning i vores dialoger omkring mine udfordringer.	9/27/2018 5:03 PM
12	Min familie er stærkt medvirkende til at jeg er endt med personlighedsforstyrrelse, så jeg taler ikke med dem om det. De kender kun til at karakterpanser, der viser at jeg har det fint.	9/27/2018 5:02 PM
13	Der er mere accept af problemerne når der er en diagnose på, selvom der ofte er mange fordomme om bla. Borderline	9/27/2018 4:13 PM
14	Kommer nok an på hvordan man har det som familie. Jeg har heldigvis en dejlig og kærlig familie, hvor der bliver lagt vægt på at være åben og ærlige overfor hinanden	9/27/2018 2:47 PM
15	Efter at jeg fik stillet min depressionsdiagnose i 2004 har det været lettere for mig at fortælle min familie om det at have en psykisk sygdom og tale om at have det dårligt. Det er dog ikke blevet lettere med årene, fordi min familie, ud over den allernærmeste, har mangelfuld forståelse af, at jeg har psykiske problemer og depression. Et eksempel kan være, at en moster engang har sagt til mig, at: "Så dårligt har du da heller ikke haft det.", da jeg fortalte, at jeg havde haft kriser og depressioner gennem flere år. Jeg vidste, at hun ikke kunne vide, hvor dårligt jeg havde haft det, fordi vi har meget lidt kontakt. Jeg har også autisme, og jeg oplever, at familien, ud over den nærmeste, har svært ved at acceptere og forstå, at jeg kan have problemer med at regulere mine følelser. Hvis jeg bliver gal, fx, kan en moster sige, at jeg er 'forkælet' og 'opdraget dårligt'.	9/27/2018 2:37 PM
16	Tidligere var det begrænset hvor stort behovet var	9/27/2018 2:18 PM
17	Jeg har facts, der kan hjælpe mig, f.eks. ved at henvise til uddybende litt.	9/27/2018 1:17 PM
18	Familien har været med hele vejen	9/27/2018 1:08 PM
19	Jeg synes at diagnosesproget skubber folk væk, mens hvis taler om mine stemmer, så er det meget mindre fremmedgørende	9/27/2018 11:31 AM
20	Har ikke lyst til at tale med min mor om min borderline diagnose og forklare, at det har udspring i min barndom.	9/27/2018 11:17 AM
21	Samme svar	9/27/2018 11:15 AM
22	X	9/27/2018 11:11 AM
23	Nogle i familien kender til psykisk sygdom, mens andre mener det er noget pjat.	9/27/2018 11:01 AM
24	...	9/27/2018 10:55 AM
25	Mine symptomer har et navn og beskrivelse, der kan henvises til og tales ud fra.	9/27/2018 10:53 AM
26	Det er altid nemmere når det går godt, selvom jeg tit kan føle mig forkert og misforstået	9/27/2018 10:44 AM
27	Nej	9/27/2018 10:38 AM
28	Jeg har svært ved at tale med mine forældre	9/27/2018 10:32 AM
29	Der er mange fordomme og mærker til stigmatiseringen, men at det er blevet et åbent samtaleemne er fremskridt!	9/27/2018 10:32 AM
30	Tabu og uforstående	9/27/2018 10:27 AM
31	Enkelte familiemedlemmer er stadig uforstående over for psykiske problemer	9/27/2018 10:05 AM
32	Nej, de er ikke særligt forstående for psykiske lidelser.	9/27/2018 10:05 AM
33	Nok sværere for familien at forstå, at der ikke var tale om almindelig forbipasserende nedtrykthed men det var en depression	9/27/2018 10:05 AM
34	Indtil da, troede de at jeg var doven og mærkelig med "vilje"	9/27/2018 9:59 AM

Ungeundersøgelse 2018

35	Se svar fra spørgsmål 6	9/27/2018 9:51 AM
36	Jeg kan give dem noget konkret, som de selv kan undersøge, og de kan også få et begreb sat på det, jeg kæmper med.	9/26/2018 2:36 PM
37	Det er meget lettere at sætte ord på noget man ved hvad er	9/26/2018 10:30 AM
38	Det kommer an på hvilken del af min familie vi taler om. Mor, far, søster, niece og moster = afgjort lettere at tale med dem om det, særligt fordi de alle er åbne og har læst materiale omkring de forskellige diagnoser, hvorimod generationen ældre (mormor, morfar, farmor, farfar) ikke rigtigt forstår hvad ADHD er, fordi sådan var deres unger jo også, og dengang var det ikke noget problem. min mormor har læst en masse om det, men har vældig svært ved at forstå det. min farmor tror direkte ikke på at diagnosen findes, og poster ofte artikler over FB som siger at det hele er opspind - og dette er voldsomt frustrerende og samtidig en kold spand vand lige i hovedet på mig, hver gang.	9/26/2018 6:59 AM
39	Folks tanker og mangl. evne til at kommunikere ud, fordomme og uvidenhed er der jo uagtet at du kan give dine sygdomme et navn. det gør det nemmere for dig selv og i forhold til dig selv, men resten af dine omgivelser ændrer sig jo ikke af den grund.	9/25/2018 11:04 AM
40	Det gør ingen forskel da det ikke er noget størstedelen af min familie har lyst til at tale og høre om	9/24/2018 9:22 PM
41	Det samme som i spm. 6.	9/24/2018 3:03 PM
42	I familien er det kun okay at være psykisk syg hvis man har en af de "lette" diagnoser der kan behandles. Andre, som min, ties ihjel eller opfattes som farlig	9/24/2018 12:01 PM
43	Nej, de har aldrig været interesseret i at tale om det.	9/24/2018 9:58 AM
44	SAMME SVAR SOM TIL FORRIGE ?MÅL.	9/24/2018 9:03 AM
45	De har ikke meget forståelse for det	9/24/2018 3:46 AM
46	Jeg oplever at andre har svært ved at forholde sig til det, og/eller har berøringsangst over for psykisk sygdom.	9/23/2018 7:26 PM
47	Det er svært vil gerne beskytte dem	9/23/2018 6:10 PM
48	Det giver bedre mening lige pludselig, og nemmere at forklare hvorfor der er bestemte ting jeg ikke kan	9/22/2018 1:29 PM
49	Det har altid været svært, og de virker ikke særligt interesserede i at lære mere om, hvad det vil sige for mig at have denne lidelse.	9/22/2018 1:53 AM
50	Du er ikke mere syg, end du kan arbejde dig ud af det...er responce mange steder fra. Familie og venner	9/21/2018 9:39 PM
51	I starten havde mine forældre svært ved at acceptere, at der var noget galt med mig. En diagnose fik dem til at lytte og tage mig seriøst, når jeg kom og fortalte dem om mine problemer.	9/21/2018 9:12 PM
52	Mange i min familie har allerede psykiatriske diagnoser, så jeg føler ikke at min specifikt har gjort det nemmere. Men at vi har diagnoserne gør nok, at vi taler mere om psykisk helbred og bedre forstår hinanden end andre familier.	9/21/2018 5:33 PM
53	Jeg har samme oplevelse med min familie, som jeg skrev under venner/veninder.	9/21/2018 4:17 PM
54	Jeg ved flere fakta nu. Har læst bøger og artikler og kan indgå i debatten på en nuanceret måde	9/21/2018 2:49 PM
55	Det er stadig tabu hos meget af min familie, og jeg føler ikke at de vil "godtage" en psykisk sygdom	9/20/2018 10:14 PM
56	Så ved man hvad det er man fejler	9/20/2018 7:44 PM
57	De har deres egen forestilling om, hvad mine diagnoser betyder, og den har de svært ved at afvige fra. Samtidig bliver jeg per automatik betegnet som mindre velfungerende og dermed vejer mine tanker, følelser og beslutninger ikke ligeså højt som de andres. Det er ikke bevidst, men simpelthen bare sådan det har udviklet sig.	9/20/2018 6:43 PM
58	Jeg er blevet mere opmærksom på at det er noget som vi ikke rigtig kan finde ud af at tale om.	9/20/2018 3:19 PM
59	De er ligeglade	9/20/2018 1:39 PM
60	De kunne ikke rumme det da de egentlig inderst inde at det skyldtes mine forældres misbrug og ingen greb ind	9/20/2018 11:43 AM

Ungeundersøgelse 2018

61	Jeg har ikke talt særlig meget med min familie om min egen sygdom.	9/20/2018 10:02 AM
62	I starten var det, men nu bruger min mor diagnosen imod mig i stedet.	9/20/2018 8:41 AM
63	Fordi Skizofrenien var og er så svær at sætte ord på og jo lyder sindssygt hvis man fortæller det højt, var det en stor hjælp at det kom frem i det åbne hvilke symptomer jeg havde/har og med diagnosen fulgte der nærmest en lille "ordbog" i form af psykiatriske termer som beskrev hvad jeg havde svært ved at sætte ord på selv. Mine forældre og søstre var i vildredde over hvorfor jeg opførte mig som jeg gjorde og efter diagnosen blev stillet gav meget mere mening for dem.	9/20/2018 8:01 AM
64	Mine forældre og jeg er blevet tættere de sidste to år. Vi snakker om alt nu og det er jeg taknemmelig for.	9/20/2018 7:46 AM
65	Der er fagfolk som har taget stilling til min sygdom. Jeg har selv kunne lave mere research og dermed blive klogere på min egen diagnose. Dog er der nogen i familien som ikke anerkender psykisk sygdom	9/20/2018 4:53 AM
66	Min far har stadig svært ved at forstå det, men det er blevet nemmere at snakke med min mor og søster om der.	9/19/2018 9:41 PM
67	Bliver af nogle stemplet som svag	9/19/2018 7:54 PM
68	Det samme som jeg svarede på det tidligere spørgsmål.	9/19/2018 7:40 PM
69	Det har aldrig været nemt	9/19/2018 6:52 PM
70	Fordi så har man allerede fået sat ord på det vha psykolog.	9/19/2018 6:46 PM
71	I min familien er det ikke noget man snakker om (desværre) selvom jeg forsøger at bringe det op, bliver der snakket udenom	9/19/2018 6:21 PM
72	Der er kommet nogle termer til at forklare, hvorfor jeg er som jeg er og gør som jeg gør. Øget selvforståelse gør det også nemmere at tale om.	9/19/2018 6:19 PM
73	Jeg har hele tiden været åben omkring min angst, og mit netværk har altid været klar til at tale om angst	9/19/2018 6:01 PM
74	Kun én af mine 6 søstre kender til mine psykiske svagheder. Tror ikke mine forældre kender til dem. De spørger heller ikke. Jeg har heller ikke lyst til at dele det med dem.	9/19/2018 5:44 PM
75	Samme grund - nogle af de svar de søger kan findes på papir, så jeg ikke skal beskrive det.	9/19/2018 4:45 PM
76	Jeg kan henvise til artikler og fakta	9/19/2018 4:38 PM
77	Jeg har aldrig været flov, men har haft svært ved erkendelsen. Familien har svært ved at forstå.	9/19/2018 4:19 PM
78	Samme begrundelse som til spørgsmål 6	9/19/2018 3:55 PM
79	Samme som ovenstående spørgsmål	9/19/2018 3:45 PM
80	En diagnose giver en vis form for legitimitet.	9/19/2018 3:11 PM
81	Det er generelt nemmere, når "det" har et navn, og det kan hjælpe med at fjerne den følelse af magtesløshed som nogle familiemedlemmer føler, over for en person, som man ikke rigtig ved "hvad der er galt med" Det giver afklaring, og derfor er det også nemmere at snakke om.	9/19/2018 2:49 PM
82	I min familie er der ikke tradition for at tale særlig meget om, hvordan man har det. Det har min diagnose ikke ændret på.	9/19/2018 2:11 PM
83	Det er mere konkret at forholde sig til end 'jeg har det dårligt'	9/19/2018 1:15 PM
84	Vi er et par tvillinger med psykisk diagnose, og især skizofreni, så min mor er med på beatet!	9/19/2018 12:56 PM
85	Det har givet mig en større indsigt i mine problemer at få stillet min diagnose, og givet mig nogle begreber jeg kunne bruge til at forklare hvordan jeg havde det. Mine problemer føttes også mere reele efter at have fået stillet en diagnose	9/19/2018 12:48 PM
86	Min far, stedmor og søster vil ikke høre på det. Min mor, papfar, mormor og min mand lytter	9/19/2018 12:24 PM
87	Samme svar som ved foregående spørgsmål. Der medfølger jo ikke meter rummelighed og forståelse til familie/venner, blot fordi man bliver officielt diagnosticeret.	9/19/2018 11:57 AM
88	Min far havde i lang tid svært ved forstå hvad det var, min mor tog det til gengæld pænt og er meget støttende	9/19/2018 11:55 AM

Ungeundersøgelse 2018

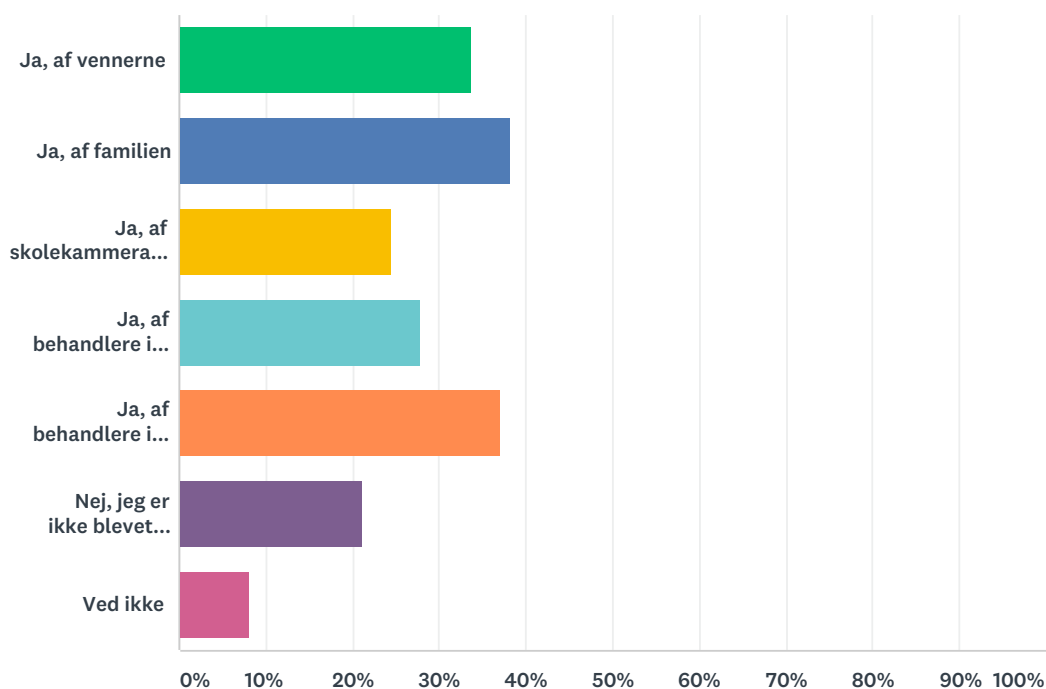
89	Det blev nemmere at sige højt når der var et label på. Der var en læge som også mente jeg havde brug for hjælp.	9/19/2018 11:48 AM
90	Det var en meget kort periode fra sygdomserkendelse til diagnose, så jeg kan ikke besvare det.	9/19/2018 11:37 AM
91	Selvforståelse	9/19/2018 11:34 AM
92	Ja for så forstår de hvor mine tanker, følelser og reaktioner kommer fra og at det ikke er fordi jeg gerne vil opføre mig anderledes.	9/19/2018 11:15 AM
93	Har altid kunnet tale om/og med. Men en befrielse at få diagnosen, så 'de' kan forstå at det ikke bare er pjat.	9/19/2018 11:02 AM
94	Har ikke så meget familie tilbage.	9/19/2018 11:00 AM
95	Mine forældre har været der 100% gennem mit 11 år lange forløb, og det har i den grad bragt os tættere sammen og givet os en enorm indsigt i mennesker.	9/19/2018 10:55 AM
96	blev skubbet væk i starten , da det var nyt for dem	9/19/2018 10:54 AM
97	Samme dilemma som ovenstående. Dog kan det være nemmere i familiære sammenhænge, fordi det er nemmere at få hjælp både til mig selv og mine pårørende når en diagnose er stillet.	9/19/2018 10:50 AM
98	I starten nej, men med tiden jo.	9/19/2018 10:48 AM
99	Samme begrundelse som under spørgsmål 6	9/19/2018 10:41 AM
100	Mere eller mindre det samme som ovenover	9/19/2018 10:41 AM
101	Overhovedet ikke da især mine forældre vil skyde alt skyld fra dem (jeg er gammel vold og incest offer, samt voldtægts offer som voksen)	9/19/2018 10:35 AM
102	Det har givet mere forståelse, og på den måde har jeg også lært mig selv bedre at kende, og derved kan jeg forklare mere præcist, hvordan min situation er	9/19/2018 10:22 AM
103	Det er blevet nemmere/lettere at snakke om, fordi jeg nu har noget konkret at forholde mig til, og fordi at min omgangskreds nu også har noget konkret de kan forholde sig til i forhold til mig og personlighed	9/19/2018 10:16 AM
104	De forstår det og undersøger ting	9/19/2018 10:05 AM
105	Vi har i min familie haft mange tragedier som har påvirket alle i forskellige grader. Når ens far ikke kan huske sine børns barndom grundet alkohol, og ens mor dør af kræft i en alt for tidlig alder, så bliver alle mærket af det for livet. Da jeg fik konstateret angst, og følte at det var okay at fortælle om det og være sårbar (når man altid har skullet være den stærke), så oplevede jeg min søster blive vred og følte jeg overdrev. Jeg tror hun følte sig overset.	9/19/2018 10:02 AM
106	Det afhænger af hvem i min familie jeg taler med. Forståelsen er meget forskellig og derfor er det også meget forskelligt, hvor meget jeg siger eller fortæller	9/19/2018 9:39 AM
107	Samme begrundelse som spørgsmål 6.	9/19/2018 9:27 AM
108	Min familie har stor forståelse for mit behov for at leve anderledes ned flere rammer og faste rutiner. Og de ved hvad mine diagnoser betyder og indebærer og derfor er det nemmere for mig at snakke med dem om det.	9/19/2018 9:22 AM
109	Der er mere forståelse	9/19/2018 9:07 AM
110	At få en diagnose og blive sat i en bestemt kasse har ingen betydning for, hvor nemt eller svært det er at tale med ens omgangskreds. Det, som kan have betydning i forhold til at tale om det, er, hvor bevidst man selv er om egen sygdom samt generel oplysning til hele samfundet.	9/19/2018 9:06 AM
111	Jeg er blevet bekræftet i, at det ikke bare er mig, der er forkert og bilder mig noget ind. Der er faktisk noget reelt.	9/19/2018 9:00 AM
112	Svigt i familie	9/19/2018 8:59 AM
113	Det krævede psykoedukation og tilvænning fra alle parter, men ja	9/19/2018 8:56 AM
114	Samme begrundelse som med venner	9/19/2018 8:46 AM
115	De er for tæt på	9/19/2018 8:39 AM
116	Det er blandet - noget familie gør andre gør ikke	9/19/2018 8:36 AM
117	Samme som før.	9/19/2018 8:27 AM

Ungeundersøgelse 2018

118	samme, en platform der giver begge parter en fælles forståelse til at begynde med	9/19/2018 8:18 AM
119	Med min mor ja, min far og bror nej	9/19/2018 8:14 AM
120	De har fået nogle redskaber til at håndtere tingene, og vi har bedre kunne forklare nogle ting, som jeg har været igennem- at det ikke har været mig, men min sygdom	9/19/2018 8:08 AM
121	Vi taler ikk om det.	9/19/2018 8:05 AM
122	Samme	9/19/2018 8:04 AM
123	Omgivelsernes fordomme giver store problemer (specielt for dem) og tager totalt fokus fra kendsgerningen, om der overhovedet er noget i vejen.	9/19/2018 8:03 AM
124	Der har været nogle der lettere kunne forstå, også fordi at der nu kom behandling ind i billedet. Andre, har jeg måtte sande, kan ikke overskue/forstå og dem kan man så bruge når man har brug for at det ikke handler om sygdom.	9/19/2018 7:54 AM
125	Mine forældre har haft svært ved at acceptere diagnosen og bliver ved med at sidestille det med stresssymptomer	9/19/2018 7:53 AM
126	Igen har vi ikke som sådan talt diagnose, men mere hvordan jeg har/har haft det. De aller nærmeste som min kæreste og børn er mest forstående.	9/19/2018 7:53 AM
127	Samme svar som før. Har dog minimal kontakt med min familie.	9/19/2018 7:48 AM
128	Min mand tror det er skab. Kommer med den DU SKAL BARE TAGE DIG SAMMEN	9/19/2018 7:43 AM
129	Til at starte med har det været ret at kunne sætte nogle ord på hvad der forgår inde i hoved på en selv og at der er form for forklaring på ens opførelse og væremåde gennem mange år. Nu ca 1,5 år efter jeg fik diagnoserne er der en generelt forståelse for ens udfordringer i familien, men jeg selv har svært med at acceptere det selv, altså det faktum at jeg er "skør" i hoved (ja dårlig formulering)	9/19/2018 7:43 AM
130	Samme som før - det hjælper at det har fået et navn, så man bedre kan italesætte hvilke ting det er der påvirker en.	9/19/2018 7:40 AM
131	Det, der er svært, er om sygdommen er genetisk betinget. Altså om mine forældre ligesom er "skyld" i den.	9/19/2018 7:39 AM
132	Bipolar har de svært ved at forstå, sætte sig ind i, så det er kun i nogen grad blevet bedre. ADHD ved de mere hvad er og det er som om det er knap så følsomt at tale om	9/19/2018 7:33 AM
133	Familien passer jo automatisk på en så de kan også have brug for at kunne sætte nogle ting i kasser. Især ved reaktioner de ikke forstår.	9/19/2018 7:28 AM
134	De er ikke så glade for det	9/19/2018 7:27 AM
135	Det blev lidt lettere for min mor at forstå, da der kom ord på hvad jeg "fejlede". Selvom hun stadig havde rigtig svært ved at sætte sig ind i det, så vidste hun at hun skulle tænke sig en ekstra gang om, før hun "sparkede mig i røven". Hun skulle være sikker på det ikke var et spark der ville få mig længere ned, i stedet for at hjælpe som det jo var intentionen.	9/19/2018 7:20 AM
136	Jeg har altid været accepteret af min familie, også selvom jeg havde problemer i min barndom Da jeg fik min diagnose, gav mine udfordringen gemmem min opvækst pludselig mening for speciel mine forældre, og de har aldrig været lukket omkring min sygdom	9/19/2018 7:17 AM
137	Det er klart blevet nemmere men jeg tror også jeg er ret heldig at min familie prøver at forstå. De kan ikke forstå at jeg ikke kan en del ting som alle andre kan. Men ærligt forstår jeg det heller ikke altid selv. Det eneste jeg beder om er at acceptere at det er nu sådan det er for mig. Det kan de for det meste.	9/19/2018 7:10 AM
138	Samme som ovenover	9/19/2018 7:05 AM
139	Min familie vil helst ikke tale om psykisk sygdom. Det er godt jeg selv, i dag, er så stærk og har fundet ro og fred med det.	9/19/2018 7:03 AM
140	Mange gange i familier, hvor flere har en diagnose, finder man sjældent den rette forståelse.	9/19/2018 7:01 AM
141	I min familie har vi aldrig talt om følelser og des lige, derfor har det ikke haft den store betydning.	9/19/2018 7:00 AM
142	Synes ikke det har været et tabubelagt emne. Så intet er ændret.	9/19/2018 6:59 AM

Q8 Har du oplevet at blive behandlet anderledes efter du fik stillet en diagnose? Sæt gerne flere krydser

Answered: 607 Skipped: 58

ANSWER CHOICES	RESPONSES	
Ja, af vennerne	33.77%	205
Ja, af familien	38.39%	233
Ja, af skolekammerater/holdkammerater/kolleger	24.38%	148
Ja, af behandlere i psykiatrien	27.84%	169
Ja, af behandlere i systemet for fysiske lidelser (hospital, læge, tandlæge osv.)	37.07%	225
Nej, jeg er ikke blevet behandlet anderledes	21.09%	128
Ved ikke	8.24%	50
Total Respondents: 607		

#	BEGRUND GERNE DIT SVAR:	DATE
1	Har -og er åben, tror det gør en forskel	10/1/2018 6:43 PM
2	Både og. Det handler mere om typen af diagnose end det at have diagnosen.	9/28/2018 11:57 PM
3	Der blev taget mere hensyn, til tider for meget, og jeg følte, at jeg nogen gange blev pakket ind i bobleplast. At man skulle passe på, hvad man sagde til mig, fordi jeg var "mere sårbar" end andre	9/28/2018 12:50 PM
4	Jeg er blevet mødt med mere forståelse og tålmodighed	9/28/2018 6:53 AM
5	Jeg var næsten tre år om at få diagnosticeret og få opereret en ledlæbeskade i hoften, og jeg føler, jeg blev behandlet som en hypokonder af flere læger. Jeg måtte til sidst igennem det private, som så henviste mig til den korrekte læge i det offentlige. Jeg føler, at mange læger stopper med at lede efter årsager til fysiske smerter, så snart de hører, at man fejler noget psykisk.	9/27/2018 9:02 PM

Ungeundersøgelse 2018

6	Alle jeg kender er meget åbne om psykiske lidelse, og acceptere at det er En del af nogle mennesker.	9/27/2018 9:00 PM
7	Og det offentlige system	9/27/2018 8:30 PM
8	Jeg fik min første diagnose for 21 år siden, så ja alle har behandlet mig anderledes	9/27/2018 7:50 PM
9	Negativ reaktion især fra en chef på tidligere arbejdsplads der undervurderede hvad jeg kunne efter jeg havde fortalt hende det.Og at hun desuden viste sig at være ret uvidende over min diagnose, og grundet den ulige magtrelation følte jeg ikke jeg havde lov at rette på hende. Så jeg vil fremoværtænke mig om en ekstra gang inden jeg fortæller en kollega eller chef om det. Af venner og familie har det mere været øget omsorg og derfor (for det meste) ikke negativt. Dog også noget akavet stilhed der var ubehagelig (fra mindre nær familie.)	9/27/2018 6:42 PM
10	Blev taget mere seriøs! Specielt ved psykiatrisk Akut modtagelse og ved anden læge. Dette ser jeg dog IKKE som en specielt god ting! Da mine symptomer og tilstand stadig var det/den samme inden diagnosen.	9/27/2018 6:24 PM
11	Især ens nærmeste familie. Familiemåltider følte som at være et dyr i zoo - hele tiden overvåget , om man spiste, om man trak vejret, om man var ved at bryde helt sammen. På arbejdspladsen bliver man forbigået ved muligheder for at udvikle sig, fordi ens chefer er bange for at presset bliver for meget for en. Og så kommer man aldrig videre.	9/27/2018 5:58 PM
12	Selvfølgerlig blev det anderledes, for jeg kom jo i behandling	9/27/2018 5:50 PM
13	Mere hensyn. Måske også lidt for meget.	9/27/2018 5:23 PM
14	Særligt venner/veninder og familie behandler mig anderledes - er meget overbeskyttende, spørger hele tiden hvordan jeg har det osv. Jeg er dog forholdsvis nydiagnosticeret (december 2017), så jeg tror folk skal have lidt længere tid til, at vende sig til diagnosen.	9/27/2018 5:23 PM
15	Der hvor jeg mest oplever at blive behandlet anderledes, er i systemet for fysiske lidelser. Jeg har ofte oplevet ikke at blive taget seriøst, når jeg er gået til læge med noget fysisk. De skyder oftest skylden på angsten. Et eksempel er, at jeg døjede meget med halsbetændelse og hævede mandler, som gav nogle gener. Lægen mente at det var min angst der spillede ind og sagde mine mandler så fine ud. Da jeg så selv opsøgte en øre-næse-halslæge, var der ingen tvivl, jeg skulle opereres og have fjernet mine mandler fordi de var meget store.	9/27/2018 5:17 PM
16	På en positiv måde. Da andre heller ikke ved hvad der sker med en.	9/27/2018 4:56 PM
17	Da jeg til tider bøvl med at jeg falder om, er jeg en gang blevet spurgt af en ambulanceredder hvorfor jeg dog gjorde det... jeg forsøgte at fortælle at det ikke havde noget at gøre med mine psykiske udfordringer, men det var som om at han på forhånd havde bestemt sig for at jeg bare var sådan en opmærksomhedskrævende borderline-pige... det var rigtig frustrerende da jeg jo ikke kan gøre for at jeg falder om	9/27/2018 4:15 PM
18	Mere hensyn fra familien. Skolekammerater træk sig. Har oplevet en læge som læste alt ind i min diagnose hvilket gjorde jeg følte mig stigmatiseret	9/27/2018 4:12 PM
19	Jeg oplever lidt mere omsorg hos min tandlæge	9/27/2018 2:18 PM
20	Interessant at I ikke har arbejdsplads med som kategori? Men også på arbejdsplads	9/27/2018 11:16 AM
21	Man bliver ofte set på som mindre begavet og underlig folk ved ikke hvordan man omgås psykisk syge	9/27/2018 11:03 AM
22	...	9/27/2018 10:55 AM
23	Mistet venner. Familien tager mere hensyn til mig.	9/27/2018 10:54 AM
24	Ligeledes af jobcentret	9/27/2018 10:47 AM
25	Især af læger, men også sådan noget med at de ikke stoler på jeg kan ting og er bange for at give mig ansvar	9/27/2018 10:45 AM
26	Jeg har været i parterapi hvor parterapeuten hele tiden talte om min diagnose. Jeg har været indlagt med en brækket ankel hvor de ikke tog det alvorligt når jeg var ked af det.	9/27/2018 10:34 AM
27	Der bliver taget afstand	9/27/2018 10:32 AM
28	Jeg fortæller ikke om min diagnose til kollegaer etc., så jeg skal ikke kunne sige, om jeg vil blive behandlet anderledes.	9/27/2018 10:24 AM

Ungeundersøgelse 2018

29	Jeg er blevet behandlet en smule anderledes, desværre ikke på en god måde og jeg bliver hurtigt sat i bås. Ikke indenfor nogle af pågældende rammer i har sat op, men i det kommunale system.	9/27/2018 10:08 AM
30	Indlæggelse var mere 'afgørende' end diagnosen. Alle var klar over at det var alvorligt.. Blev måske mødt med mere opmærksomhed.. omsorg..	9/27/2018 10:06 AM
31	Det er især slemt ved egen læge. Kom ned i foråret med træthed og gentagen sygdom. Lægen tjekkede mig ikke rigtig og spurgte mig om hvornår jeg sidst havde været i psykiatrien. Jeg måtte insistere på nogle blodprøver, og da svaret på dem kom måtte jeg så selv foreslå Monokluose. Hvilket det viste sig at jeg havde efter endnu en blodprøve.	9/27/2018 10:02 AM
32	Jeg fik en akut infektionssygdom, og måtte til lægen, det beroligede mig med, at det jo "bare var angst". Da jeg så fik krampes og feber blev jeg akut indlagt.	9/27/2018 9:56 AM
33	Min til tider mærkværdige opførsel blev mere legitim efter der kom en diagnose på, så det blev lettere med vennerne. Behandlerne tog mig mere seriøst med bipolar diagnosen end med den tidligere tilbagevendende depression diagnose	9/27/2018 9:54 AM
34	Venner og familie er blevet opmærksomme på sårbarheder og er blevet bedre til at spørge ind. De er også bedre til at forstå når jeg fx aflyser eller glemmer ting. Jeg ville ønske at læger og tandlæger tog mere forbehold for mine problemer. Jeg har store problemer med mit forhold til min krop, og jeg kan ikke huske nogensinde at have mødt forståelse for min angst for fysisk kontakt.	9/26/2018 2:38 PM
35	se sidste svar. synes faktisk oftes jeg bliver mødt med "Nej gud, har du ADHD og depression! Det havde jeg ikke gættet. Så er du da enormt velbehandlet !".	9/26/2018 7:01 AM
36	Uudtalte holdninger og tanker som gav sig til udtryk i listesko og diverse andre kreative distanceøvelser, istedet for bare at spørge mig og på trods af jeg havde sagt det er min ting og jeg ikke skal behandles anderledes. Men uvidende menesker og folk med fordomme har sjældent mod til at åbne op. Hvilket sætter den syge i en dum situation, for man kan jo se og mærke forskellen, men folk tager ikke deres ansvar på sig, for at spørge inden de antager og agerer.	9/25/2018 11:08 AM
37	Negative Stigmatisering	9/25/2018 9:21 AM
38	Bekendskaber der har en forudtaget mening om specifikke diagnoser	9/25/2018 7:58 AM
39	Behandlere i psykiatrien tager en meget mere alvorligt når de kan se, at man har en diagnose. Min familie behandlede mig anderledes fordi vi fik snakket om hvordan det var mest hensigtsmæssigt at håndtere situationen.	9/24/2018 3:08 PM
40	Behandlere i psykiatrien kan bedre behandle en efter man har fået en diagnose. Behandlere i systemet for fysiske lidelser behandler en som om alt, hvad man fejler nu "bare" er psykisk, og dermed ikke deres bord.	9/24/2018 10:01 AM
41	SELVOM GENTAGNE X AT FORKLARET, AT VIL EJ KRAMMES, SÅ KRAMMER ALLE ALLIGEVEL. IKKE ALLE ØNSKER AT KRAMME, DET BLIR FOR MEGET!!!	9/24/2018 9:05 AM
42	Jeg havde allerede været syg i en årrække, så alle omkring mig vidste godt at jeg havde det dårligt. At få en diagnose gav adgang til behandling i Opus, og dét gjorde at folk kunne få noget hjælp til at forstå mig og derfor behandlede mig bedre, men diagnosen i sig selv gjorde ikke noget, så både-og	9/23/2018 7:15 PM
43	En læge som skulle hjælpe kronisk hovedpine sagde meget fordømmende ting om mig fordi han sagde jeg havde skizofreni. Og jeg er blevet fyret pga Min diagnose	9/23/2018 6:11 PM
44	Føler ikke jeg er blevet behandlet anderledes	9/22/2018 6:04 PM
45	Jeg blev efter 6 års afprøvning på baggrund af depression, endelig tilkendt fleksjob, da bipolar lidelse er kronisk.	9/22/2018 7:47 AM
46	De forstår ik at det er en sygdom- De mener at jeg 'bare' er en svag person	9/22/2018 4:55 AM
47	Generelt bliver jeg mødt med mere overbærenhed - på den dårlige måde. Jeg skal forsvare mig selv, mine oplevelser og følelser på en måde, jeg ikke tidligere skulle. Det føles som om, jeg ikke bliver regnet for et ligeværdigt menneske, som man kan regne med og forvente noget af. Et menneske, som ikke er så interessant og værd at kende. Folk er ikke opsøgende og interesserede som tidligere. De siger mig ikke imod eller møder mig med nysgerrighed og interesse men nærmere med en lidt nedladende overbærenhed eller afvisning/ignorering.	9/22/2018 2:01 AM
48	Nogle steder, er der blevet vist forståelse for det, andre steder ikke	9/21/2018 9:40 PM
49	Ud over at mine forældre lyttede mere til mig, har jeg ikke lagt mærke til en ændring.	9/21/2018 9:13 PM

Ungeundersøgelse 2018

50	Nogle har behandlet mig anderledes og nogle har ikke. Nogle har bedre kunnet forstå at jeg reelt havde svært ved nogle ting, og andre har taget afstand fra mig.	9/21/2018 5:34 PM
51	Jeg kan bedre udtrykke mig efter at jeg har læst andres beretninger. Jeg har manglet ord. Det er blevet nemmere at argumentere og debattere vha. dokumentation	9/21/2018 2:53 PM
52	Læger uden for psykiatrien har taget det mere alvorligt, hvis jeg har haft det psykisk dårligt. Nogle familiemedlemmer har distanceret sig mere, mens andre ikke har gjort det. Det afhænger meget af hvor konservativ/gammeldags de er. De gammeldags har ingen forståelse	9/20/2018 7:47 PM
53	en diagnose er nødvendig for dispensation fra uddannelse	9/20/2018 1:27 PM
54	Ofte er jeg blevet sat i bås ift den opfattelse modparten har af given diagnose. Nogle træk som jeg ikke har er blevet pålagt mig.	9/20/2018 11:46 AM
55	På den positive måde. Omsorg og forståelse af tidligere 'opførelse'	9/20/2018 10:36 AM
56	Mine venner oplevede større forståelse for mit humør og hvorfor jeg handlede som jeg gjorde. I systemet har jeg oplevet, at mine fysiske lidelser er blevet set let på/set som et udtryk for noget psykisk.	9/20/2018 10:04 AM
57	Specielt på psykiatrisk akutmodtagelse tager de mig ikke seriøst når der står borderline i papirene. Jeg oplevede sidst jeg var i kontakt med PAM at en sygeplejerske direkte sagde at "hvis jeg havde det så skidt, så ville jeg være ligeglad hvor de sendte mig hen (hvilken del af landet). På trods af jeg ikke længere opfylder kriterierne for borderline, blev jeg bestemt ikke behandlet med omsorg	9/20/2018 8:46 AM
58	har ikke sagt det til mine kolleger el chef, tør ikke	9/20/2018 8:27 AM
59	Somatiske speciallæger har det med at kalde komplekse symptombilleder på fysisk lidelse for "psykisk betinget". På trods af psykiatrisk overlæge har vurderet at der intet psykisk ligger til grund for sygdom. Desuden har nogle praktiserende læger en gammeldags, rigid holdning om at man ALDRIG kan blive rask eller så velmediceret at man er fuldstændig symptomfri af ens psykiske lidelse (bipolar). Dette med diskriminerende konsekvenser med negativ forskelsbehandling ift ikke-psykisk syges rettigheder i sundhedsvæsenet.	9/20/2018 8:13 AM
60	Af Familie er der meget mere forståelse og hjælpsomhed. af skolekammerater bliver der overdrevent taget hensyn og tilbudt "pitty-venskaber".	9/20/2018 8:03 AM
61	Folk har det med, at forvente jeg fx ikke vil spise til arrangementer så de ofte ikke dækker op til mig grundet de ved jeg har en spiseforstyrrelse. Mine behandlere har ikke altid vært lige gode og ofte behandlet mig som jeg var et lille barn trods jeg er voksen.	9/20/2018 7:48 AM
62	Venner og familie har været mere forstående og det har været lettere for os at få talt om hvad jeg går og tumler med. Jeg har desværre oplevet at der er en stærk tendens til at man kan blive behandlet anderledes af fagfolk afhængig af ens diagnose. Så snart jeg fik "en alvor lidelse" (skizofreni) blev jeg taget meget mere alvorligt, end da jeg blot havde depressions diagnose.	9/20/2018 5:55 AM
63	Jeg er desværre blevet familiens sorte får, på den ene side af familien	9/20/2018 4:54 AM
64	Jeg har ofte oplevet at føle at læger stiller spørgsmålstegn ved fySiske symptomer og vil lægge alt over i det psykiske så snart de ser min journal	9/20/2018 4:28 AM
65	De er blevet mere forsigtige omkring mig, som om at de er bange for at sige noget forkert.	9/19/2018 9:42 PM
66	Er for nyligt diagnosticeret, så har ikke fortalt dem om det endnu..	9/19/2018 8:46 PM
67	Nogen har fået en bedre forståelse for det.	9/19/2018 7:41 PM
68	De er mere forsigtige - hvilket både er godt og skidt, da det kan lede til situationer hvor man egentligt bare gerne vil videre - men de lader sig sidde fast.	9/19/2018 6:47 PM
69	Selv mordstanker var og er virkelig et tabu i min familie, det er så ubehageligt, de tør næsten ikke snakke til mig	9/19/2018 6:25 PM
70	Min praktiserende læge spørger ind til det, men det er hende der også udskriver min medicin, så ville ikke forvente andet	9/19/2018 6:25 PM
71	Familien blev meget overbeskyttende. Vennerne trak sig lidt.	9/19/2018 6:21 PM
72	På den gode måde, ja. Det gik op for dem at de var nødt til at tage mere hensyn, især fordi jeg ikke er realistisk med hvad jeg kan klare. Jeg tager alt ind uden at blinke og knækker derefter langsomt sammen. Det gør jeg næsten ikke længere efter vennerne er begyndt at passe på mig.	9/19/2018 5:46 PM
73	Venner er forsvundet hen ad vejen. Familien behandler en lidt mere varsomt.	9/19/2018 5:38 PM

Ungeundersøgelse 2018

74	undersøgelse.?	9/19/2018 5:08 PM
75	Fra arbejdsgivere og omgivelserne generelt. Svært at søge job og blive ansat nogen steder.	9/19/2018 4:20 PM
76	Folk har været mere påpasselige/forsigtige overfor mig, og samtidigt har de været mere tilstedeværende, da de nok har været bekymrede.	9/19/2018 4:10 PM
77	Jeg har oftest udadtil ladet som om, at jeg ikke fejlede noget, så det har været svært for mine omgivelser at tage hensyn. Derfor har jeg heller ikke tilladt, at jeg blev behandlet anderledes end andre (selvom jeg i virkeligheden egentlig nok ønskede det nogle gange)	9/19/2018 3:52 PM
78	Jeg bliver taget mere seriøst efter diagnosen.	9/19/2018 3:13 PM
79	Ja, de har nemmere ved at "acceptere" det, når der rent faktisk er en diagnose bagved. Nogle mennesker er bange for at tale om ting, som de ikke rigtig ved hvad omhandler, men hvis man har en diagnose, så har man noget håndterbart. Og nogle mennesker har svært ved at acceptere at man har det skidt, med mindre man faktisk har en diagnose.	9/19/2018 2:51 PM
80	Min læge er især hurtig til at sige at 'det er bare dit angst' hvis jeg kommer med en fysisk skade eller smerte. Også selvom det viser sig faktisk at være noget fysisk i sidste ende.	9/19/2018 2:25 PM
81	Nogen har taget lidt afstand. Og så vil jeg gerne tilføje sagsbehandler og lign. til jeres liste. Her bliver jeg nogle gange mødt af fordomme/forud-indtagelser pga diagnosen borderline	9/19/2018 2:11 PM
82	Jeg har flere gange oplevet, at min læge ikke ville sende mig videre i systemet med symptomer på fysiske lidelser, fordi jeg nogle gange har helbredsangst. Jeg er aldrig selv i tvivl om, hvornår jeg virkelig har ondt, og hvornår det er angsten, som frygter, at der er noget i vejen. Alle gange har der været noget i vejen. Tre af gangene endte det med operation. Men jeg blev først viderehenvist, da jeg havde været forbi egen læge med problemet 3-5 gange.	9/19/2018 1:43 PM
83	De forstår hurtigere hvorfor jeg gør som jeg gør	9/19/2018 1:20 PM
84	Jeg har ikke kunne få en ønsket operation, da hospitalet ikke mente at jeg havde vurderet sagen og gav min borderline skylden	9/19/2018 1:17 PM
85	Jeg blev i 2014 fejlagnosticeret med borderline under en indlæggelse med en vredliden depression. Her blev jeg talt ned til, stigmatiseret og behandlet dårligere med grundlag i denne diagnose.	9/19/2018 1:01 PM
86	Efter jeg fik stillet mine diagnoser, så har man altid sagt "Ja, Ida har depression med psykotiske symptomer, socialangst og der er en del diagnoser, hvor det har også betydet, at hun har været indlagt utallige gange siden 15 års alderen, været anbragt på den sikrede osv". Jeg føler, at efter jeg fik diagnoserne, så ser man kun mine diagnoser, ikke mig som person. Bare se mig som Ida, og ikke fokusere på de diagnoser, fordi det er i bund og grund ret ligegyldigt for mig men jeg valgte at blive udredt for kommunens skyld, hvilket jeg fortryder i dag, fordi man kun ser mig som hende med de diagnoser af folk af systemet	9/19/2018 12:59 PM
87	Jeg har oplevet, når jeg skulle bestille medicin hos min læge, som jeg har haft i mange år, at der ingen problemer er, hendes tone overfor mig er ikke forandret, da hun kender mig. Men får jeg en vagtlæge i røret, så taler personen mere mistroisk til mig og spørger mere, virker mere nedladende. Ligeledes fortæller jeg kun de nærmeste venner og familie, at jeg har en diagnose. Jeg er så heldig, at jeg kan skjule det og det kommer man desværre længere med. Jeg er blevet meget påpasselig, hvornår jeg siger, jeg har en diagnose. Det er ikke noget man umiddelbart kan se på mig, og jeg lever mit liv stort set normalt. Jeg oplevede til en fest, da jeg talte med en sygeplejerske, som havde overlevet kræft, og som jeg følte jeg kunne betro mig til, at hun svarede: "ej hvor forfærdeligt, det skal du leve med resten af dit liv". Ligeledes har jeg oplevet både at folk har negligeret, når jeg har været nede med flaget. F.eks. har de sagt "ja men det er jo ikke din diagnose, alle kan jo have en dårlig dag". Eller jeg har oplevet at folk har sagt: "Tror du ikke det bliver for meget for dig, du er jo psykisk syg". De forskellige oplevelser betyder, at jeg som regel holder det for mig selv. Jeg er en af dem, der kan skjule det. Jeg har lige nu gennemført min kandidat i socialvidenskab, hvilket er med til at gøre, jeg tør være lidt mere åben om min diagnose, for nu kan alle jo se, at jeg godt kan være med :-)	9/19/2018 12:58 PM
88	Mit syn på mig selv blev anderledes efter diagnose, da der så var mere konkret tekst til forklaring. Sætninger, der hægtes ved mit selvbillede. Også familie, venner og behandlere fastholdes mere i rammen om diagnosen.	9/19/2018 12:29 PM
89	Vennerne faldt fra, psykiater tror alt kan behandles med medicin og ikke reel terapi eller at hvis jeg klagede over noget fysisk til behandlere så var det helt sikkert fysisk læger tror ofte at fysiske ting handler om angst og ikke et reelt problem. Nu har jeg intet med psykiatrien at gøre og er selv blevet medicinfri på egen hånd og har aldrig haft det bedre.	9/19/2018 12:29 PM

Ungeundersøgelse 2018

90	Alle fysiske symptomer bliver altid begrundet i psykisk anamnese... Beklageligvis! Ergo kan en psykiatrikspatient ikke have somatiske lidelser... Åbenbart.	9/19/2018 12:00 PM
91	Nogle der behandler fysiske ting tror man er fatsvag eller dum bare fordi man er psykisk dårlig, og har også oplevet ikke at blive undersøgt fordi det nok bare var noget jeg forestillede mig. :(Der er en del der tror man er farlig eller lignende fordi det er alt man høre i medierne. Psykiatrien giver i Jylland alt for meget medicin i håb om det går væk og i København bliver man først rigtig taget seriøst når man har en diagnose at gå ud fra.	9/19/2018 11:58 AM
92	Af venner og bekendte har de lidt af holdningen "hun er skør". Selvom jeg er i neutralt humør. Min voksne søn spørger tit om jeg kan tåle dit eller dat. Min datter frygter mine hypomanier. Den side af bipolar er hun ikke særlig glad for.	9/19/2018 11:57 AM
93	Efter jeg fik en diagnose åbnede der sig pludselig en masse døre i forhold til at få hjælp. Jeg fik pludselig den handicap-SU, jeg havde kæmpet for i flere år, og senere på arbejdsmarkedet har jeg fået utroligt meget støtte. Men der er også en grad af uvidenhed blandt kollegaer og mennesker omkring mig.	9/19/2018 11:53 AM
94	Men ikke som noget negativt. Det er jo klart, at folk tager hensyn til en person, der er i depressiv fase.	9/19/2018 11:44 AM
95	Mine pårørende og omgivelser er gode til at reagere på min adfærd og ikke om jeg har den ene eller anden diagnose - jeg har haft rigtig mange forskellige diagnoser så det er heldigvis ikke så vigtigt længere hvilken diagnose jeg har lige for tiden	9/19/2018 11:37 AM
96	Er i tvivl..	9/19/2018 11:35 AM
97	Da jeg blev gravid med min søn for snart 3 år siden, kom jeg automatisk ind under gruppen sårbare gravide. Jeg blev kaldt til samtale hvor jeg skulle svare på alle mulige spørgsmål ift. Min diagnose, om der er misbrug, hvordan jeg lever mit liv, hvem jeg lever det med og hvordan han er. Jeg følte mig ekstremt stigmatiseret hvilket jeg også fortalte derude. Jeg arbejder selv som socialpædagog i psykiatrien og har et så normalt liv som det er muligt. Jeg tænker der kunne være en screening inden hos egen læge som så kan anbefale hvor vidt man skal til uddybende samtale.	9/19/2018 11:28 AM
98	Min familie er mere forstående	9/19/2018 11:26 AM
99	Men på en positiv måde, for mit netværk blev generelt mere forstående og tog lidt mere hensyn og var lidt mere omsorgsfulde.	9/19/2018 11:17 AM
100	De har svært ved at behandle en normalt.	9/19/2018 11:03 AM
101	Ja, af sagsbehandlere. Selv om jeg havde forklaret om de problemer og udfordringer som jeg havde, gik det pludselig op for dem, da jeg fik min diagnose, at jeg nok ikke klarede mig så godt, som de troede. På trods af at jeg havde fortalt dem, hvordan jeg havde det.	9/19/2018 11:03 AM
102	Jeg har i hele forløbet været meget tiende omkring diagnosen, fordi jeg følte at der var høj grad af stigmatisering forbundet med den.	9/19/2018 10:56 AM
103	Det er sjældent, sikkert aldrig, at folk ikke forholder sig anderledes til én efter de ved man er syg. Dog er der stor forskel på om reaktionen er præget af anerkendelse og accept eller medlidenhed som er negativt ladet.	9/19/2018 10:51 AM
104	Nogle tror, at jeg er farlig (de er bange for det ukendte, tænker jeg). Andre tror, at jeg er dum (altså unintelligent) og taler ned til mig. Andre stoler ikke mig.	9/19/2018 10:50 AM
105	Det er både positivt og negativt. Bl.a. har jeg ofte fået af vide af læger at noget fysisk sikkert skyldes det psykiske. Det sker desværre at nogen ser diagnosen og drager deres egen konklusion og glemmer at lytte.	9/19/2018 10:44 AM
106	Åh der er meget, men noget der virkelig var markant, var den store forskel på omgivelsernes syn på mig som menneske. Før vandt jeg guldmedalje til nordisk konkurrence som konditor, fik flidspræmie og højest karakter på teknisk skole og ellers en attraktiv sport udøver. Efter indlæggelser og diagnoser, og som tiden gik, blev jeg gradvis mere og mere værdiløs som menneske for de fleste. Ja nogle mente også pludseligt at jeg var farlig og slog mennesker ihjel (skitzofren) selv om den eneste jeg nogen sinde har været farlig for, har været mig selv som selvmordstruet. Og selv om jeg har været kristen siden 7 års alderen! Ja ofte har jeg måtte konstatere at jeg aldrig har haft fantasi til at kunne forestille mig at det skulle blive sådan for mig.	9/19/2018 10:42 AM
107	At blive behandlet anderledes kan både være godt og dårligt. Nogle passer bedre på en, andre vil slet ikke have noget med en at gøre.	9/19/2018 10:21 AM

Ungeundersøgelse 2018

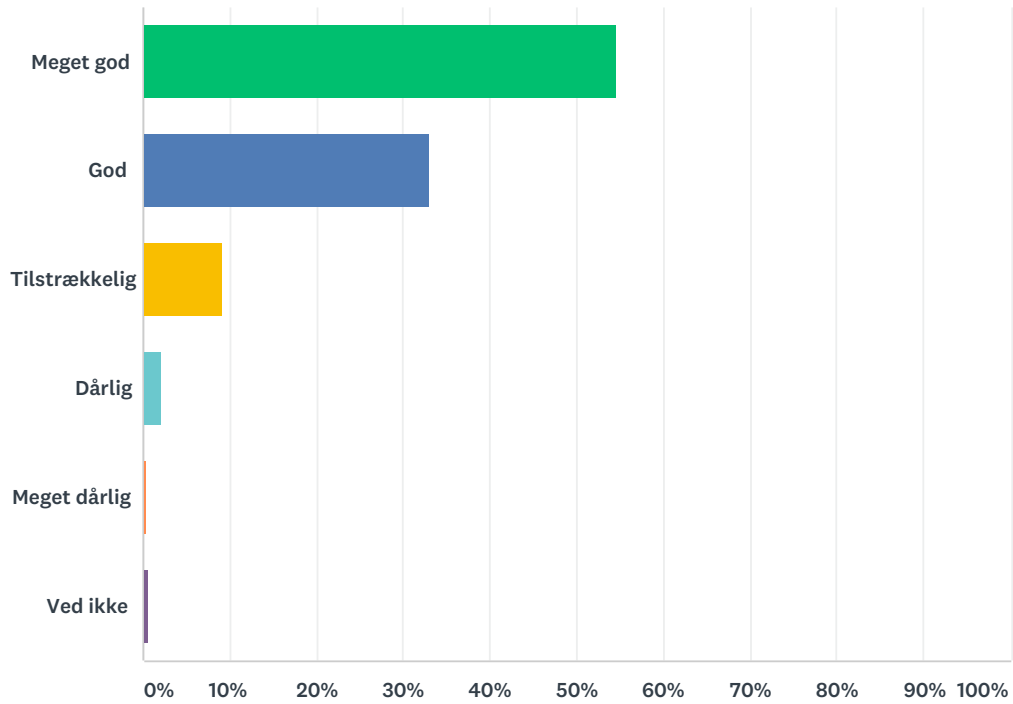
108	De er mere forstående/overbærende	9/19/2018 10:17 AM
109	nogle venner fik travlt med familie og job og havde ikke længere tid. To venner har altid set mig som deres ven, ikke en som en syg.	9/19/2018 9:50 AM
110	Jeg føler mig ikke altid forstået i psykiatrien.. jeg ville ønske, at de kunne tilbyde samtaler med en psykolog i stedet for en sygeplejerske.	9/19/2018 9:41 AM
111	Somatisk: de forsøger som hovedregel at give alle somatiske symptomer en psykiatrisk forklaring, så derfor går jeg ofte forgæves og har efterhånden ret store fysiske problemer også. Psykiatrisk: Jeg får ikke behandling for mine psykiske problemer (udover tilbud om medicin, som de efterhånden har indset ikke er muligt, da jeg har så mange medicinallergier). Årsagen til at jeg får afslag på andre typer af behandling i psykiatrien, fx samtalerapi, er min autisme. Jeg bliver udelukket pga, at jeg har Aspergers syndrom. Det er godt nok diskriminerende.	9/19/2018 9:31 AM
112	Det virker som om dem jeg taler med er interesserede og spørger ind til min diagnose.	9/19/2018 9:28 AM
113	På en positiv måde har jeg oplevet at mine tætte venner og veninder har været rigtig gode til at tage hensyn til mig.	9/19/2018 9:24 AM
114	I særdeleshed i forbindelse med mit graviditetsforløb, hvor der lagt stor vægt på min spiseforstyrrelse, som jeg afsluttede behandling for for mange år siden. Jeg er ikke længere aktivt plaget af sygdommen. Jeg fik et par ekstra scanninger for at se, om min søn voksede, som han skulle. Det gav en tryghed, men det var også et omdrejningspunkt, der ikk var så relevant mere. Grundet dette og min bipolare lidelse fik jeg et forløb for særlig sårbare gravide, som jeg var rigtig glad for, og som gav mig langt bedre tilbud end et almindeligt graviditetsforløb.	9/19/2018 9:19 AM
115	Ikke alle familie og venner tror på diagnosen. Lægen overvejer ikke længere hypokondri ifm. mit besøg.	9/19/2018 9:02 AM
116	De har taget mere afstand	9/19/2018 9:00 AM
117	Sagsbehandlere fra kommunen har generelt svært ved at forstå, at Aspergers Syndrom ikke er lig med retardation	9/19/2018 8:57 AM
118	Da jeg fik stillet diagnosen helbredsangst og BDS (helbredsangsten er væk og BDS var en fejl diagnose), blev jeg pludseligt ikke taget seriøs hos lægen mere, da hver gang jeg kom ned med noget, så var det jo nok bare angsten eler min BDS der var skyld i symptomerne. Det var meget ubehageligt ikke at blive taget seriøst. Især også da det sidenhen er kommet frem at nogle af symptomerne slet slet ikke havde noget med angst og BDS at gøre.	9/19/2018 8:57 AM
119	Og af fremmede - min familie kender nu til mine problematikker og er mere forstående. Fremmede er mere forstående da jeg har en badge på hvor der står jeg har autisme og adhd - vis hensyn - det gør at når fremmede skal hjælpe mig så er de mere pædagogiske og rolige overfor mig; hvis jeg ikke forstår tingene første gang	9/19/2018 8:48 AM
120	Ringere behandling, og dårligere livskvalitet derefter. At være syg er bunden i det sociale fællesskab	9/19/2018 8:40 AM
121	Af tidligere arbejdsgiver.	9/19/2018 8:28 AM
122	Venner der ikke har psykiske problemer selv, har svært ved at sætte sig ind i mine problemstillinger. Føler at de nogle gange undgår mig, og ikke inviterer mig med til forskellige arrangementer. Familien undgår helt at tale om psykisk sygdom... Min egen læge spørger altid om det kan være psykisk begrundet, når jeg er til læge med forskellige problemer... DET er skide irriterende!	9/19/2018 8:28 AM
123	En decideret og fokuseret behandling kan begynde. Medicin og terapi mere specifikt for den enkelte	9/19/2018 8:23 AM
124	Jeg var igennem en forsikrings sag pga en fysisk skade, og da vurderede speciallægen at min psykiske sygdom var hovedårsagen til at jeg opførte mig som jeg gjorde med bl.a smerter og grådtilbliditet	9/19/2018 8:09 AM
125	Mere forståelse fra læger/ behandleres side	9/19/2018 8:05 AM
126	Desværre alle steder. Selv fra såkaldte professionelle i behandler systemet, som åbenlyst ikke havde styr på ret meget.	9/19/2018 8:05 AM
127	Ja af sagsbehandlere i kommunen. Sjove forslag som jeg tænker har handlet om en sjov form for hensynstagen. Uden at spørge ind til min situation og hvad jeg har/havde brug for.	9/19/2018 7:59 AM

Ungeundersøgelse 2018

128	Og af kollegaer da mit almindelige job blev ændret til fleksjob og jeg følte mig hægtet af. Men jobcentret var værst og hele forløbet var meget ydmygende.	9/19/2018 7:55 AM
129	Alle ændre sig når man fortæller om en diagnose. Nogen til det bedre, andre til det værre. Nogen prøver at hjælpe, nogen men succes, andre ikke.	9/19/2018 7:55 AM
130	Nej desværre. Jeg havde håbende på det kun skaffede mig mere hjælp fra systemet at der var en oversag til mine problemer og ikke bare som før, fik at vide jeg bare måtte tag mig sammen. Virkeligheden er bare en anden og det har ikke gjort den store forstæl ud af til. Det gør ingen forskel om man har mange eller få udfordringer, hjælpen er den samme begrænsede omgang.	9/19/2018 7:51 AM
131	Primært af kommunen. Spørgeskemaet forudsætter, at jeg har et social liv, hvilket altså ikke er tilfældet.	9/19/2018 7:49 AM
132	Svært at sige syns jeg, men kommunen tog mere hensyn derefter vil jeg mene.	9/19/2018 7:40 AM
133	At blive behandlet anderledes har mest været at folk har været opmærksom på mig, været ekstra støttende osv. Det er godt, men kan også få mig til at virke mere syg/svag og det bevirker lidt at forholdet til nogle mine venner bliver ulige, fordi de mener de skal skærme/beskytte mig. Især i min familie er jeg blevet skærmet for meget der er sket og det har gjort mig vred. Det sætter mig id af spil og andre tager beslutninger om hvad jeg kan tåle og håndtere. I sundhedssystemet føler jeg at jeg er blevet taget mere alvorlig, men desværre er den følelse også steget i takt med at jeg er blevet mere syg. Den burde have været der fra starten	9/19/2018 7:37 AM
134	Men de færreste er også blevet informeret om diagnose.	9/19/2018 7:35 AM
135	Særligt forståelsen for reaktioner går igen og så har enkelte desværre været mere dømmende fordi man er psykisk sårbar og brugt det imod mig.	9/19/2018 7:30 AM
136	Jeg taler kun med mine venner og voksne børn om mine tidligere problemer	9/19/2018 7:29 AM
137	De er mere opmærksomme på hvordan jeg har det, og accepterer, når jeg trækker mig fra noget, jeg ikke har overskud til.	9/19/2018 7:28 AM
138	Det er ændret til det meget bedre efter jeg fik min aspergers diagnose!!!	9/19/2018 7:27 AM
139	En del privatpraktiserende psykologer vil ikke behandle personer med borderline	9/19/2018 7:21 AM
140	Kommunale sagsbeh. Mine børns skoler.	9/19/2018 7:18 AM
141	Makadet spiseforstyrrelse har gjort det lettere for mig at være åben om hvad der foregår/foregik i mig og derfor lettere for mine omgivelser at forstå hvor alvorligt det var	9/19/2018 7:17 AM
142	Det bedste billede på det er vist en der efter at have fået det af vide sagde "jamen du virker ellers helt normal"	9/19/2018 7:11 AM
143	Nogen behandler mig bedre og andre dårligere.	9/19/2018 7:10 AM
144	arbejdskollegaer.	9/19/2018 7:07 AM
145	Hvis jeg kommer med et fysisk problem hos min almenpraktiserende læge; så har jeg tit fået en kommentar om, at det sikkert bare er noget inde i mit hoved/noget jeg bilder mig ind (dvs. uden lægen egentlig har undersøgt mig).	9/19/2018 7:06 AM
146	Jeg møder tit udtalelsen: "det er nok bare psykisk" når jeg henvender mig til sundhedssystemet med fysiske symptomer. Enkelte ansatte i både somatikken og psykiatrien taler til mig som om jeg er fatssvag, mindre begavet eller barn når de kender til mine diagnoser. Det samme gælder ansatte på jobcentre og andre kommunale tilbud.	9/19/2018 7:05 AM
147	Føler mig stigmatiseret i psykiatrien. Læge ser ned på diagnosen og jeg bliver taget mindre alvorligt, især i forbindelse med angst.	9/19/2018 7:02 AM
148	Jeg er sikker blevet behandlet anderledes, men jeg kan ikke sætte en finger på hvad det skulle være, da jeg ret beset ikke har kendskab til hvordan jeg ellers skulle være blevet behandlet.	9/19/2018 7:01 AM
149	Mine nærmeste har haft svært ved at acceptere/ forstå det	9/19/2018 7:00 AM
150	Havde nogle venner der skar mig fra pga. sygdom	9/19/2018 6:59 AM

Q9 Hvordan vurderer du din egen viden om din psykiske sygdom?

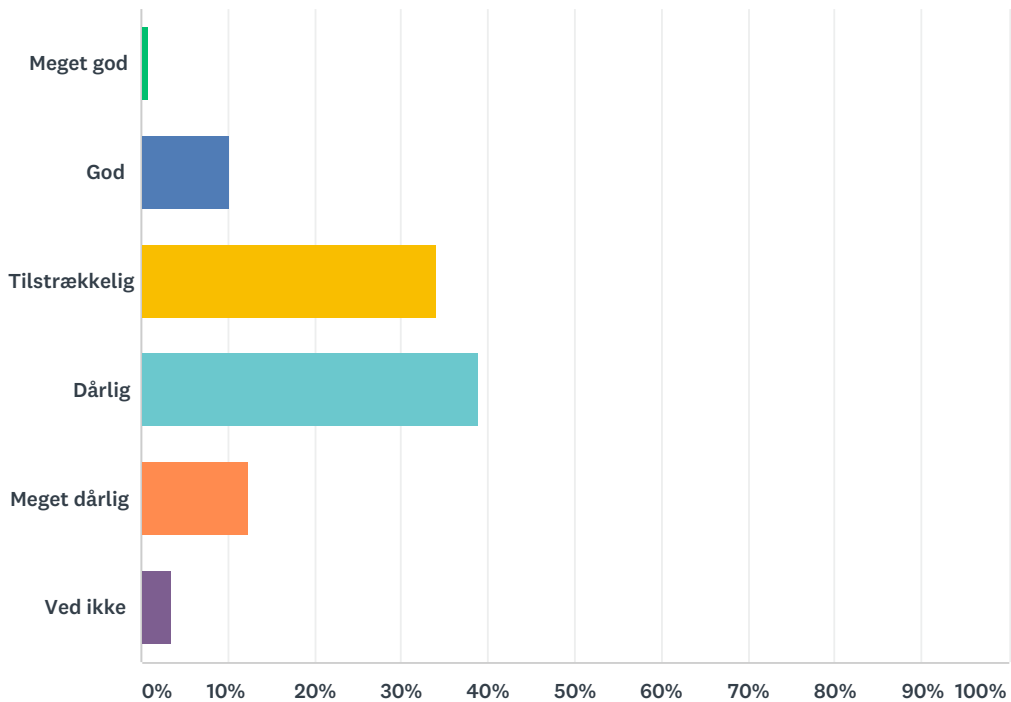
Answered: 603 Skipped: 62

ANSWER CHOICES	RESPONSES	
Meget god	54.56%	329
God	33.00%	199
Tilstrækkelig	9.29%	56
Dårlig	2.16%	13
Meget dårlig	0.33%	2
Ved ikke	0.66%	4
TOTAL		603

Q10 Hvordan vurderer du dine omgivers viden om din psykiske sygdom?

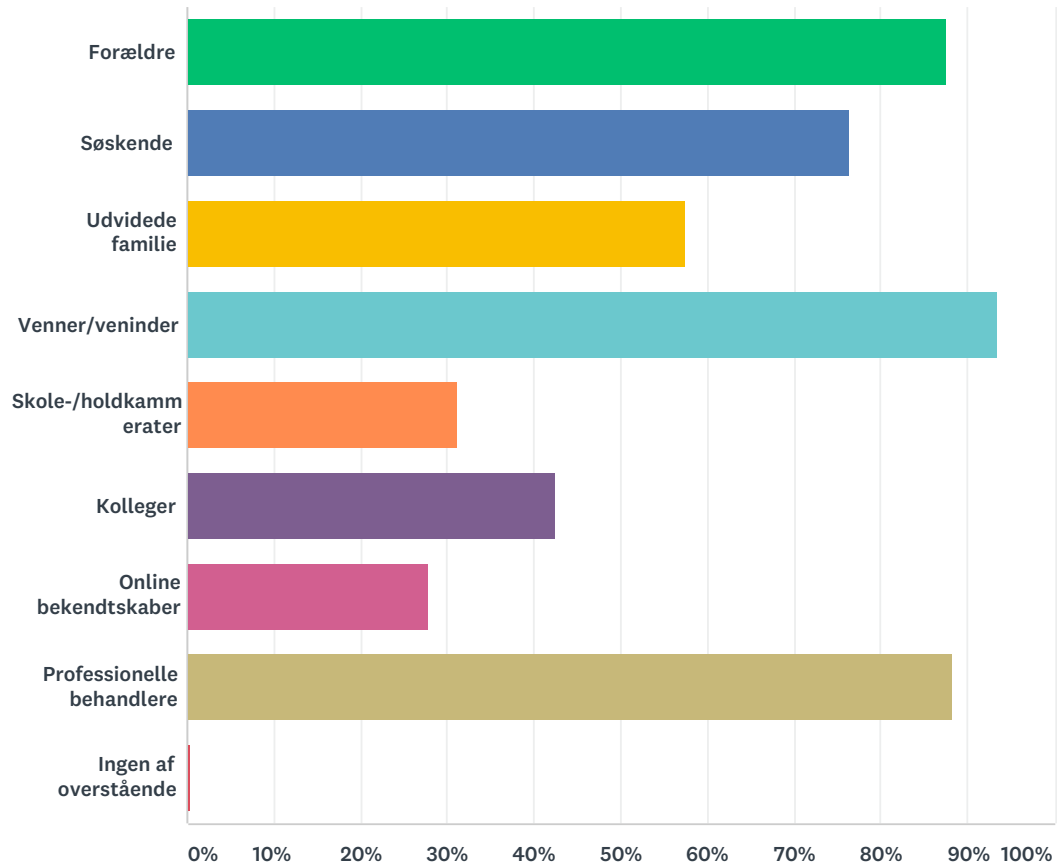
Answered: 601 Skipped: 64

ANSWER CHOICES	RESPONSES
Meget god	0.83% 5
God	10.32% 62
Tilstrækkelig	34.11% 205
Dårlig	38.94% 234
Meget dårlig	12.31% 74
Ved ikke	3.49% 21
TOTAL	601

Q11 Hvem har du fortalt om dine psykiske problemer til? Sæt gerne flere krydser

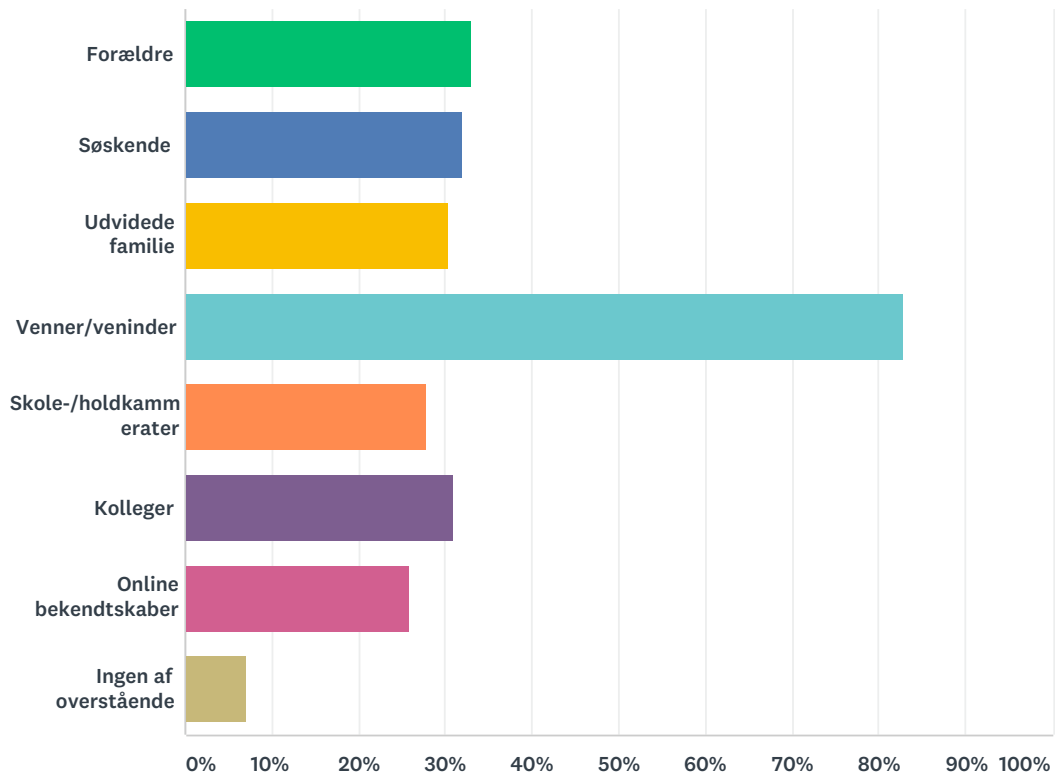
Answered: 602 Skipped: 63

ANSWER CHOICES	RESPONSES	
Forældre	87.71%	528
Søskende	76.41%	460
Udvidede familie	57.48%	346
Venner/veninder	93.52%	563
Skole-/holdkammerater	31.23%	188
Kolleger	42.52%	256
Online bekendtskaber	27.74%	167
Professionelle behandlere	88.37%	532
Ingen af overstående	0.33%	2
Total Respondents: 602		

Q12 Hvem har fortalt dig om deres psykiske problemer? Sæt gerne flere krydser

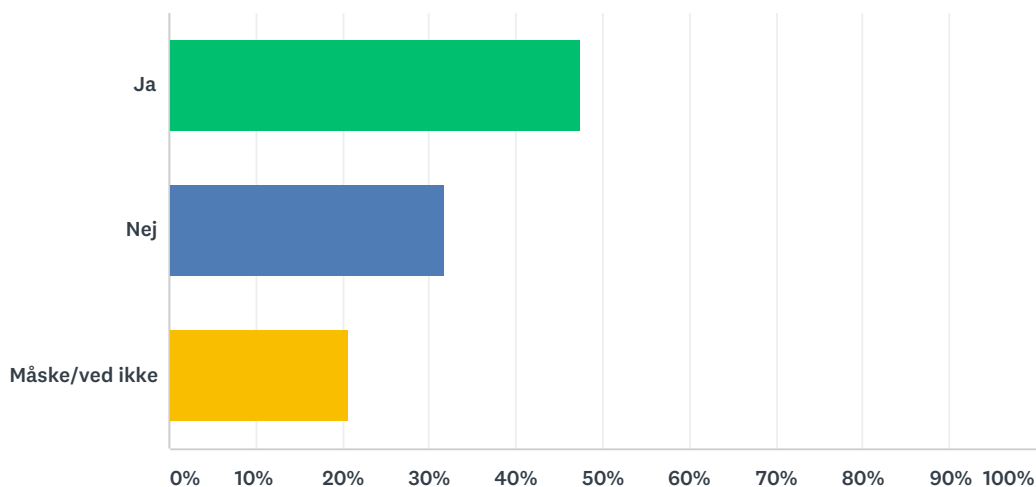
Answered: 598 Skipped: 67

ANSWER CHOICES	RESPONSES	
Forældre	33.11%	198
Søskende	32.11%	192
Udvidede familie	30.43%	182
Venner/veninder	82.94%	496
Skole-/holdkammerater	27.93%	167
Kolleger	30.94%	185
Online bekendtskaber	25.92%	155
Ingen af overstående	7.02%	42
Total Respondents: 598		

Q13 Har du nogensinde oplevet at en ven/veninde tog afstand fra dig på grund af din psykiske sygdom?

Answered: 593 Skipped: 72

ANSWER CHOICES	RESPONSES
Ja	47.39% 281
Nej	31.87% 189
Måske/ved ikke	20.74% 123
TOTAL	593

#	BEGRUND GERNE DIT SVAR:	DATE
1	Det sårede mig dybt, da det skete, og det føles stadig som et enormt stort svigt. Det har gjort mig (endnu) mere usikker på mig selv.	10/1/2018 9:06 AM
2	Efter jeg har fået stillet min diagnose har jeg mistet de fleste i min omgangskreds	9/29/2018 8:02 AM
3	Det er nok mest mig selv, der trækker mig og har brug for ro i svære perioder.	9/28/2018 8:45 AM
4	Da jeg blev syg og fik min diagnose et halvt år senere, havde jeg i den tid mistet nogle venner, som ikke vidste hvordan de skulle tackle situationen.	9/27/2018 9:03 PM
5	Kolleger	9/27/2018 8:51 PM
6	Har mistet en del venner fra skolen, da jeg blev sygemeldt.. Jeg blev meget isoleret og de tog ikke alle kontakt.	9/27/2018 6:26 PM
7	Det er umuligt at starte på et gymnasie med 1300 nye mennesker omkring én, når man har social angst. Når man endelig var blevet venner med folk i klassen, og de fandt ud af, hvorfor jeg var så anspændt hele tiden, droppede de mig og ignorerede mig de resterende 2,5 år.	9/27/2018 6:04 PM
8	Har da mistet venner. Men om det decideret har været pga diagnoser, eller fordi man simpelthen ændrer sig, når man bliver syg/kommer igennem noget så alvorligt, ved jeg ikke.	9/27/2018 5:53 PM
9	Det skete særligt lige efter jeg fik diagnosen. Jeg tror ikke det har været med vilje, men pga. at de har haft svært ved at finde ud af hvordan de skulle reagere.	9/27/2018 5:28 PM
10	Lige efter jeg blev syg var der nogen der gjorde... tror de blev lidt bange.	9/27/2018 5:26 PM
11	Jeg mistede de fleste af mine venner, da jeg blev ramt af psykisk sygdom. Jeg tror især uvidenhed var årsagen	9/27/2018 5:22 PM
12	Tror at de pågældende personer føler at det er for grænseoverskridende og uforståeligt	9/27/2018 4:44 PM

Ungeundersøgelse 2018

13	I en periode lagde jeg mærke til, at folk stoppede med, at kontakte mig da jeg var indlagt i et lidt over halvt år, hvor jeg på ugentligt basis var bæltefikseret eller tvangsmedicineret. Da jeg blev udskrevet, kontaktede de mig igen, men om det var med hensigt aner jeg ikke	9/27/2018 4:20 PM
14	Ikke alle kan rumme at man er trist hele tiden.	9/27/2018 1:33 PM
15	Især i teenage årene, skete det tit	9/27/2018 10:47 AM
16	Nogen bliver forskrækket når de hører jeg er i psykiatrisk behandling	9/27/2018 10:37 AM
17	Flere, måske fordi de ikke har kunne sige fra og har svært ved at forholde sig til mine intense følelser og dystre tanker.	9/27/2018 10:34 AM
18	Jeg har ikke særlig mange venner og er kun venner med folk der ville kunne forstå det, da jeg har haft psykiske problemer hele livet. Jeg vælger mine venner med omhu.	9/27/2018 10:11 AM
19	Har mistet flere venner da jeg først fik behandling. "Folk der går til psykolog, er folk der kan finde ud af deres problemer selv." (Teknisk set korrekt men sagt som værende et svagt menneske)	9/27/2018 10:10 AM
20	Jeg har været så dårlig og opført mig så urimeligt, at veninder og venner har måtte trække sig. Jeg har selv trukket mig over bekendte med psykisk sygdom, som havde en adfærd, Jeg ikke kunne holde til.	9/27/2018 10:00 AM
21	Jeg har oplevet at venner fra før jeg blev rigtigt syg ikke har kunnet rumme mine sygdomsepisoder og har trukket sig langsomt. Jeg har nærmest intet netværk tilbage fra før jeg blev syg	9/27/2018 9:57 AM
22	Jeg har oplevet folk, der vurderede mig for utilregnelig til, at de ville indlade sig på projekter med mig. Det gør, at jeg ikke længere fortæller kollegaer og studiekammerater om mine problemer. Hvis jeg har haft en nedsmeltning siger jeg som regel noget med en læge og at jeg har en svært definérbar lidelse, som jeg skulle have undersøgt eller noget i den retning.	9/26/2018 2:42 PM
23	Tror det bunder i manglende viden fra deres side. Det er ikke nemt at være venner med en person med ADHD, hvis man ikke har forståelse for at de kan glemme aftaler eller altid er 5 minutter forsinket. Og endnu værre med at være venner med en med depression, som kan have en særlig dårlig dag, der gør de bliver nødt til at aflyse.	9/26/2018 7:05 AM
24	se tidl. svar.	9/25/2018 11:09 AM
25	Hun troede ikke pp "Det var noget i vejen med mig" og derefter gled vi fra hinanden. Om det var hende eller mig der tog afstand ved jeg ikke helt.	9/25/2018 3:49 AM
26	Da min angst tog til og jeg blev begrænset, tog min veninde mere og mere afstand	9/24/2018 9:24 PM
27	Der er flere som har taget afstand. Folk er generelt utrygge ved psykisk sygdom.	9/24/2018 10:03 AM
28	DE PASSER PÅ MIG OG SPØRG IND TIL.	9/24/2018 9:12 AM
29	I de dårlige perioder har jeg haft svært ved at bevare kontakten til mange mennesker, og derfor var det svært at opretholde især de venskaber, hvor vi bor meget langt fra hinanden	9/23/2018 7:18 PM
30	Da jeg fik depression i teenageårene sprang mange fra. Kunne ikke forstå min situation, og synes nok også til tider jeg var en dårlig veninde fordi jeg ikke skrev eller ringede hver dag, eller havde lyst til at gå i byen.	9/22/2018 1:33 PM
31	Det føles altid sådan, men om det er rigtigt, er der jo ingen der siger direkte.	9/22/2018 7:54 AM
32	Har mistet mine 3 ældste veninder gennem 25 år.	9/22/2018 4:57 AM
33	Jeg føler mig ikke helt på lige fod med mine veninder og som en betydningsfuld del af vores gruppe, som før diagnosen.	9/22/2018 2:05 AM
34	Ved ikke om det var årsagen	9/21/2018 9:41 PM
35	Jeg har svært ved at vurdere, om de reelt tog afstand, eller om jeg gjorde, men jeg tror, at jeg trak mig først.	9/21/2018 9:20 PM
36	Det er svært at sige med sikkerhed, men jeg oplevede at min vennekreds skrumpede meget ind da jeg havde en depression. Men det er lidt svært at vide om det var decideret fordi folk tog afstand, eller om der også var noget omkring at jeg ikke havde overskud til at tage kontakt og at venskabet så ophørte.	9/21/2018 5:38 PM
37	Fordomme. Hun troede straks at jeg var farlig fordi hun har læst om kriminelle i BT og EB som havde den diagnose.	9/21/2018 3:00 PM
38	nej, men jeg er rigtig bange for at folk vil gøre det. Særligt nye bekendskaber	9/20/2018 12:14 PM

Ungeundersøgelse 2018

39	Jeg mistede en del venner op til og omkring tidspunktet for min diagnose - mere eller mindre velbegrundet fordi de ikke kunne håndtere at være sammen med mig.	9/20/2018 10:09 AM
40	mange kunne ikke begribe hvad skizofreni er for en størrelse og var uforstående overfor min måde at håndtere livet på, med alkohol og tilbagetrækning. - indtil medicinen virkede hvor jeg fik overskud til at "bidrage" til venskaber igen.	9/20/2018 8:10 AM
41	De fleste af mine venner har givet op på mig de seneste år, da de ikke mente vi havde ting til fælles længere. Da jeg var nødsaget til, at droppe ud af gymnasiet for at vælge indlæggelse.	9/20/2018 7:51 AM
42	Jeg havde en barndomsveninde der var fuldstændig uforstående overfor min sygdom og det endte med at kontakten gled ud.	9/20/2018 5:57 AM
43	Ja, men det er jeg forstående for.	9/20/2018 5:09 AM
44	Blev bange for mig, da jeg havde diagnosen Borderline. Så var jeg jo en manipulerende dramaqueen	9/20/2018 4:57 AM
45	Jeg blev sygemeldt fra mit studie på grund af depression (diagnosen blev senere ændret til blandet personlighedsforstyrrelse), hvorefter alle mine veninder fra studiet tog afstand til mig og stoppede med at invitere mig til sociale arrangementer.	9/19/2018 10:30 PM
46	Har endnu ikke fortalt dem det, men håber ikke de gør..	9/19/2018 8:47 PM
47	Men jeg er blevet behandlet anderledes. Som om jeg ikke har værdi og det jeg siger ikke har værdi.	9/19/2018 7:58 PM
48	Tror ikke som sådan de har, men nogen har virkelig svært ved at tro, at jeg har det sådan som jeg har det. Især de tanker jeg har, når jeg åbner op for dem, forstår de ikke alle, at man bare skal tænke på en anden måde. De forstår ikke at det er noget jeg kæmper med, at jeg ikke bare kan stoppe mine tanker osv.	9/19/2018 7:45 PM
49	Da jeg gik i 9. blev det for meget for en veninde, at jeg var meget i behandling og havde mange humørsvingninger, så hun brød vores venskab. Det var det eneste, jeg havde dengang, så det var hårdt.	9/19/2018 6:54 PM
50	Folk bliver lidt mere sky overfor en, og tør ik altid sige så meget til en efter	9/19/2018 6:27 PM
51	Hun sagde direkte til mig at: "jeg har fundet nogle andre som er bedre end dig og som ikke er syg i hovedet"	9/19/2018 6:27 PM
52	Er blevet dårligt behandlet, men aldrig blevet taget afstand fra.	9/19/2018 5:50 PM
53	Kunne ikke forstå at jeg ikke var god til at holde kontakten. Men det var ikke fordi jeg ikke havde lyst til at være sammen. Jeg kunne bare ikke være intiativtageren.	9/19/2018 5:42 PM
54	Ikke direkte, men har oplevet at kontakten er svundet.	9/19/2018 5:40 PM
55	har ikke haft nogen.?	9/19/2018 5:19 PM
56	Mit daværende netværk og kolleger er væk.	9/19/2018 4:23 PM
57	Vedkommende havde på daværende tidspunkt selv for meget om ørerne til også at kunne rumme de omvæltninger, såvel som afklaringer, jeg gennemgik	9/19/2018 3:59 PM
58	De har manglet forståelse	9/19/2018 3:37 PM
59	En af mine bedste venner skrottede mig da han fandt ud af jeg var syg. Prøvede at forklare jeg var den samme blit med en diagnose. Men det var ikke nok...	9/19/2018 3:31 PM
60	jeg holder dog ikke nag, vi havde kun lige lært hinanden at kende	9/19/2018 3:19 PM
61	Nogle har været berøringsangste.	9/19/2018 3:16 PM
62	Nej, men jeg har generelt heller ikke så mange venner, og de få jeg har er trods alt meget støttende.	9/19/2018 2:53 PM
63	Mange. Rigtigt mange.	9/19/2018 2:27 PM
64	Min sygdom kom til at fylde for meget i venskabet, så min veninde ikke følte, der var så meget plads til hende	9/19/2018 2:13 PM
65	Har ingen venner, så det er ikke aktuelt	9/19/2018 1:29 PM
66	Endte tit i konflikter pga borderline og dermed mistet mange relationer	9/19/2018 1:24 PM

Ungeundersøgelse 2018

67	Det er ikke blevet italesat, men fraværet har jeg prøvet flere gange, gerne i forlængelse af indlæggelse og psykose	9/19/2018 1:20 PM
68	En rigtig god veninde har taget afstand; hun har ikke vidst hvordan hun skulle tackle det selv at jeg sagde at hun ikke skulle ændre noget men bare være den veninde som jeg har haft. Men tror desværre at jeg har mistet hende	9/19/2018 1:19 PM
69	Tværtigmod er de nogen gange blevet lidt for omsorgsfulde....	9/19/2018 1:00 PM
70	Har ingen mere pga at de tog afstand	9/19/2018 12:32 PM
71	Det er jo ikke direkte sagt. Men en veninde har afbrudt kontakten og det er jeg ked af. Tror det er hendes nye mand der ikke kan forholdes igen til mig.	9/19/2018 12:03 PM
72	Min bedsteveninde som barn og jeg snakker ikke længere, hun havde også problemer da hun voksede op som jeg, men hun vil ikke snakke mere fordi hun ikke kan relatere til at jeg er syg. Mange bliver bange og tror jeg er økseorder når jeg har borderline. Andre synes jeg er for dramatisk.	9/19/2018 12:01 PM
73	Nogle mennesker har ikke det overskud, der skal til for at bruge tid og holde af et menneske med en psykisk sårbarhed. Det er jo ikke altid lige sjovt og ukompliceret. Jeg har oplevet, at folk gerne vil bruge tid med mig, når jeg har været manisk, og spm har taget afstand, når jeg har været deprimeret. De fleste af dem er faldet fra, efter jeg er blevet symptomfri.	9/19/2018 11:56 AM
74	Nej, men jeg taler også kun med en-to stykker om det, resten skjuler jeg det overfor i frygt for at blive misforstået/set i et forkert lys.	9/19/2018 11:50 AM
75	Det virker som om de bliver berøringsangste over for mig	9/19/2018 11:44 AM
76	Havde en kæreste der ikke kunne holde til det	9/19/2018 11:38 AM
77	Ja jeg har oplevet at en veninde tog afstand pga. At hun ikke kunne håndtere at høre om mine problemer. Men det handlede helt sikkert om at hun selv havde nogle problemer som hun heller ikke kunne håndtere.	9/19/2018 11:27 AM
78	Måske ikke så meget direkte på grund af min psykiske sygdom. Mere på grund af at jeg ikke havde så meget overskud til at se hende, hvilket hun tog personligt. Selv om jeg forklarede hende, at det intet havde med hende at gøre, så lå det lidt i luften, at hun mente, at jeg ikke gad hende.	9/19/2018 11:09 AM
79	Det er altid svært at vurdere om der er en årsagssammenhæng for mig. Jeg har haft symptomerne hele mit liv, og hvad der er psykisk sygdom og hvad der er mig uden, kan derfor sjældent skelnes på den måde.	9/19/2018 11:00 AM
80	mistede mange venner da jeg fik diagnose	9/19/2018 10:56 AM
81	Det har jeg oplevet alt for mange gange. Der er mange, der er forsvundet ud af mit liv.	9/19/2018 10:56 AM
82	Hvis de ikke kan rumme det, eller mangler viden synes det nemmere for dem at tage afstand.	9/19/2018 10:55 AM
83	Jeg ved ikke, om det var derfor	9/19/2018 10:53 AM
84	Jeg mistede flere veninder da jeg var ælder mest syg. Den periode/perioder hvor jeg har haft svært ved at ringe, være sammen med andre osv.	9/19/2018 10:47 AM
85	Jeg har altid været meget afklaret omkring min sygdom, og tror at det er en af grundene til, at folk tager det helt fint. Jeg er også altid klar til at svare på spørgsmål, hvis folk skulle have nogle	9/19/2018 10:45 AM
86	Nej men pga min diagnosen har jeg svært ved at gøre min del for at opretholde venskaber. Tror mange opfatter det som manglende interesse fordi de ikke forstår hvor svært det er at tage kontakt.	9/19/2018 10:42 AM
87	De tog afstand fordi at jeg ikke længere selv kunne rumme dem på samme måde, gøre de samme ting, være ung osv.	9/19/2018 10:24 AM
88	Jeg fortalte om nogle selvmodstanker jeg havde, jeg har ikke set den ven siden	9/19/2018 10:22 AM
89	Man tager afstand fra mennesker der opfører sig uforståeligt og grænseoverskridende. Det gør jeg faktisk også selv.	9/19/2018 10:11 AM
90	jo et enkelt perifert venskab	9/19/2018 9:56 AM
91	Jeg synes det svært at skelne om det skyldes selve det at man har en diagnose, eller at man gennem et forløb med, i mit tilfælde, depression og angst, ændrer sig, og derfor måske ikke matcher nogle af sine relationer så godt som tidligere - hvilket jo er en helt ærlig sag.	9/19/2018 9:53 AM

Ungeundersøgelse 2018

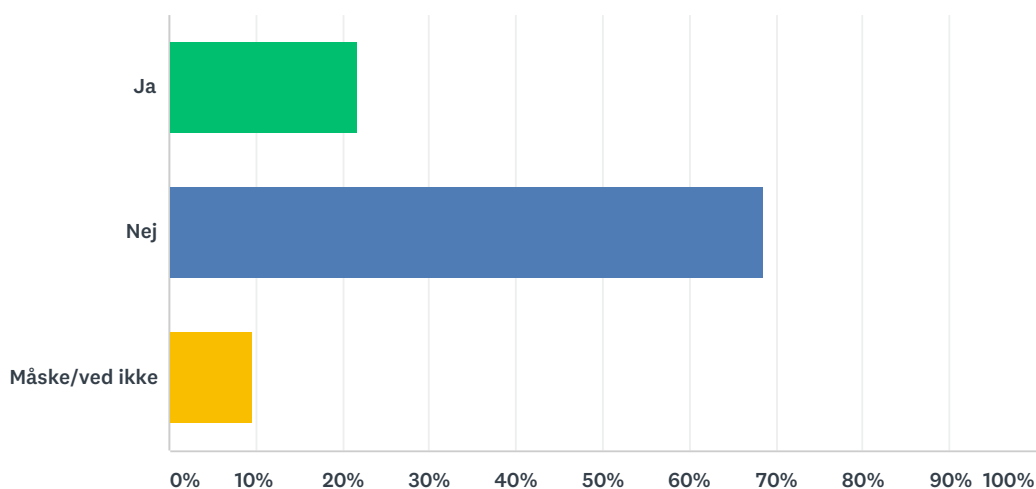
92	De er interesserede i at høre hvad jeg fortæller.	9/19/2018 9:32 AM
93	Jeg havde en tæt veninde der ikke forstod at mit liv pludselig ændrede sig, og at jeg fik mange flere behov, efter jeg fik diagnosticeret min første psykiske lidelse. Hun havde svært ved at tro på mig og var meget nedladende overfor mig. Hun troede at mine diagnoser betød at jeg var dum og uvidende. Og det ødelagde vores venskab	9/19/2018 9:29 AM
94	Da jeg blev indlagt mistede jeg mange venner, fordi de ikke ville kendes ved mig	9/19/2018 9:27 AM
95	Når man ikke kan deltage i normale sociale unge-ting. fx. fester, at gå ud, at mødes ude etc.	9/19/2018 9:23 AM
96	De er bange	9/19/2018 9:02 AM
97	Det kræver at jeg har venner	9/19/2018 8:58 AM
98	Ja i skoletiden	9/19/2018 8:53 AM
99	Nej, men mange venskaber er løbet ud fordi mit liv i perioder er meget anderledes end deres.	9/19/2018 8:53 AM
100	Har ingen venner eller veninder	9/19/2018 8:49 AM
101	Det jeg ikke ved kan jeg ikke gøre noget ved	9/19/2018 8:43 AM
102	Oplever at jeg ikke bliver inviteret til sociale arrangementer, hos venner og veninder, pga af mine problemstillinger.	9/19/2018 8:34 AM
103	Har ikke lagt mærke til det.	9/19/2018 8:29 AM
104	Da jeg havde brug for hjælp og nogle til at snakke med forsvandt de. De ville gerne have min hjælp med alt, men da det kom til stykket hvor de skulle stille op, forsvandt de.	9/19/2018 8:21 AM
105	Jeg har mistet rigtig mange mennesker, idet de har syntes det har været for hårdt eller de har dømt mig. I min seneste depression følte jeg mig mere ensom end nogensinde da mine to tætteste veninder ikke rakte ud til mig, men havde travlt med deres hvilket er som det er, men min sygdom gør det helt klart sværere for mange at være veninde/ven/tæt med mig	9/19/2018 8:12 AM
106	Svært st svare på. Det handler mere om en fornemmelse af, hvem der har haft overskud og været oprigtige i kontakten. Bekendtskaber er blevet valgt fra i processen om at komme videre	9/19/2018 8:08 AM
107	Masser af gange. Det er alment.	9/19/2018 8:07 AM
108	Der er en berøringsangst og det er nok en blanding af at vi voksede fra hinanden og at deres problemer var noget med at deres børn ikke måtte få sukker mens jeg bare skulle finde overskud til at stå op og samtidig tage mig af mine børn	9/19/2018 8:01 AM
109	Både fordi de ikke havde overskud til det lige i en periode, men også folk der så me te at jeg måtte være farlig eller ikke ville have "den slags" omkring sig.	9/19/2018 8:00 AM
110	Begrundelsen var at det var svært for denne person at tale om...	9/19/2018 7:56 AM
111	Igen, jeg har ikke noget socialt liv, som "normale" mennesker har det.	9/19/2018 7:51 AM
112	Jeg ser udadtil rask ud, så min sygdom kan være skjult. Og folk kan hurtigt dømme mig bare til at være "mærkelig".	9/19/2018 7:45 AM
113	Det vil jeg ikke mene, det er typisk mere mig der tager afstand grundet manglende overskud.	9/19/2018 7:43 AM
114	Jeg tror ikke direkte der har været grundet min sygdom, men mere at min sygdom i perioder har gjort at jeg ikke har været social, opmærksom på dem og det har kunne skubbe dem lidt væk fordi de tror jeg ikke gider dem. Det var dig før jeg var rigtig klar over at jeg var syg	9/19/2018 7:40 AM
115	Usikkerhed og uvidenhed. Berøringsangst	9/19/2018 7:36 AM
116	Tror desværre det var for hårdt for hende - men hun vil altid være der et sted.	9/19/2018 7:31 AM
117	En veninde kunne ikke tåle, at jeg fik hjælp med min første depression. Det havde hendes mor ikke fået i sin tid.	9/19/2018 7:28 AM
118	Jeg tror ikke hun decideret tog afstand pga min depression, for hun havde også selv en depression. Men da hun selv begyndte at få det bedre, og jeg stadig var hvor jeg plejede, så føltes det som om hun ikke gad "spilde" sin tid på mig.	9/19/2018 7:23 AM
119	Da jeg fik diagnosen, valgte min barne veninder at det var for meget at forholde sig til, og valgte mig fra	9/19/2018 7:22 AM

Ungeundersøgelse 2018

120	Det kan være svært, når man er inde i en sygdomsperiode, at overholde aftale. Det er naturligvis ikke alle, der kan forstå det.	9/19/2018 7:10 AM
121	men det er sikkert også belastende at forsøge holde kontakt til en der ikke orker at tage til koncert, gå i biografen eller i det hele taget holder sig væk fra store menneskemængder	9/19/2018 7:09 AM
122	Under min første psykose blev et par venner meget skræmte, og har ikke set/hørt fra dem siden.	9/19/2018 7:08 AM
123	Kolleger udviser forståelse i øjeblikket, men glemmer hurtigt. Nogle kan komme med stikpiller.	9/19/2018 7:05 AM
124	Jeg har én veninde, som jeg ikke ved om kan overskue det. Hun har selv psykiske problemer.	9/19/2018 7:02 AM
125	En af mine gamle veninder droppede mig da hun blev erklæret rask. Hun mente at det pludselig var under hendes niveau at hænge ud med en asberger med skizotypi selvom at jeg er velfungerende.	9/19/2018 7:02 AM

Q14 Har du nogensinde selv taget afstand fra en ven/veninde på grund af vedkommendes psykiske sygdom?

Answered: 594 Skipped: 71

ANSWER CHOICES	RESPONSES	
Ja	21.72%	129
Nej	68.69%	408
Måske/ved ikke	9.60%	57
TOTAL		594

#	BEGRUND GERNE DIT SVAR:	DATE
1	Men så har det været pga mit eget manglende overskud. Altså ikke afstandtagen fra personen pga diagnosen, men fordi andre kan være svære at rumme, når man selv har det skidt.	9/28/2018 11:59 PM
2	En veninde med ubehandlet bipolar lidelse, som var meget utilregnelig. Veninder der påduttede andre deres problemer, og forventede jeg reddede dem	9/28/2018 12:53 PM
3	Ja, når det går ud over mig med vrede, utilfredshed og krav jeg ikke kan opfylde.	9/28/2018 8:45 AM
4	Der blev mere end jeg kunne håndtere	9/28/2018 6:56 AM
5	Jeg har på et tidspunkt brudt kontakten med en bekendt, som havde depression, alkoholisme og ludomani. Han var også meget manipulerende og grænseoverskridende, så jeg besluttede mig for at beskytte mig selv. Det er selvfølgelig ikke kun på grund af hans depression, jeg sagde fra, men han brugte ligesom depressionen som et skjold imod at blive afvist, som fx ved at "true" med selvmord, hvis jeg ikke ville låne ham penge, eller afviste ham på anden vis.	9/27/2018 9:08 PM
6	Ja, har lært nogle igennem psykiatrien, som ikke havde sygdomsindsigt, hvilket gjorde jeg ikke kunne være nære venner med dem. Skriver og snakker dog stadig med dem engang imellem.	9/27/2018 9:03 PM
7	En veninde var så dulmet af medicin at jeg ikke kunne genkende hende.	9/27/2018 8:51 PM
8	Ved depression kan jeg godt isolere mig selv. Og de nærmeste venner har jeg ikke haft overskud til.	9/27/2018 6:26 PM
9	Aldrig. Jeg gør alt hvad jeg kan for at vise at jeg altid er der for personen - om de så kan bede om hjælp eller ej, så vil jeg aldrig stoppe med at vise at jeg elsker dem. Men det er svært at gøre, uden at føle at man presser dem. Så det er de små ting der tæller.	9/27/2018 6:04 PM

Ungeundersøgelse 2018

10	Kunne desværre ikke rumme en skizofren og paranoid veninde. Har en kollega, der er i dårlig behandling for sine depressioner, og der må jeg indrømme, jeg også trækker mig. Og så har jeg/vi brudt med en ven, der blev misbruger og havde store psykiske vanskeligheder.	9/27/2018 5:53 PM
11	Nu ved jeg selv hvor svært det er stå forholdsvis alene i sådan en svær tid, så jeg kunne aldrig finde på, at trække mig fra en der selv gik igennem det.	9/27/2018 5:28 PM
12	Er meget fordomsfri	9/27/2018 5:26 PM
13	Hun overskred mine grænser ved at møde op hjemme hos mig i tide og utide, og da jeg nægtede at acceptere det kaldte hun mig et dårligt menneske og blokerede mig.	9/27/2018 1:33 PM
14	Hun var skizofren og meget paranoid.	9/27/2018 1:19 PM
15	Vil altid støtte det jeg kan	9/27/2018 1:09 PM
16	Jeg kan ikke længere psykisk tåle at være ret meget sammen med meget rigide og perfektionistiske og kontrollerende mennesker mere. Jeg har for mange traumer fra relationer hvor tvangspræget, ritualer, spiseforstyrrelser, autisme osv var en stor del af det. Personer der ikke selv følte noget ansvar for relationer og som var psykisk meget voldelige, nogen gange fysisk voldelige også. Jeg kan ikke mere. Jeg er heldig at min ocd er mild og stort set ikke indeholder ritualer, det ved jeg godt.	9/27/2018 11:09 AM
17	Jeg har taget afstand fra folk med psykisk lidelser men ikke på grund af sygdommen men fordi de var for meget	9/27/2018 10:37 AM
18	Kunne jeg aldrig finde på.	9/27/2018 10:11 AM
19	Hun brugte hendes sygdom som undskyldning for alt hvad hun gjorde. AKA ingen ansvar for hendes handlinger, ej heller nogen dårlig samvittighed eller ansvarsfølelse over for noget som helst.	9/27/2018 10:10 AM
20	For at passe på mig selv	9/27/2018 10:07 AM
21	Se forrige svar	9/27/2018 10:00 AM
22	Jeg har oplevet ikke at have overskuddet til at rumme at andre havde det skidt og derfor været nødt til at trække mig	9/27/2018 9:57 AM
23	Vi havde samme sygdom, og jeg følte jeg blev trukket ned af hende	9/27/2018 9:54 AM
24	Ja. Jeg har været bange for, at både jeg og en bekendt ville trække hinanden ned i sølet, hvis vi snakkede om de her ting. Særligt mens min bekendte havde det rigtig svært kunne jeg ikke selv håndtere at være der for vedkommende. Det var hårdt at skulle afvise, men nødvendigt for mit ve og vel.	9/26/2018 2:42 PM
25	Fordi jeg ikke har kunne overskue det i forhold til mine egne diagnoser	9/25/2018 8:03 AM
26	Min eksmand. Kunne ikke rumme hans depression. Det og hans lave selvværd, som kom til udtryk ved at nedgøre mig - det kunne jeg ikke leve med mere, så tog afstand.	9/25/2018 3:49 AM
27	Hvis jeg møder andre der lider af spiseforstyrrelse og jeg kan mærke at det påvirker mig i en negativ retning, så kan jeg godt holde lidt afstand for en tid.	9/24/2018 3:11 PM
28	Vedkommende var ikke der hvor h*n ønskede hjælp men blev ved med at trække sine omgivelser med i faldet	9/24/2018 12:03 PM
29	Fordi vedkommendes sygdom ikke er under kontrol.	9/24/2018 10:03 AM
30	BIOPILAR. BESKYLDNINGER HELE TIDEN, AT DET VAR ANDRES SKYLD, NÅR EJ KU FINDE NOGET, BRUGT FOR MANGE KR., KØBT NOGET FORKERT, KAN EJ FINDE DET KØBTE. VENNERNE FLYGTER DERFRA, SÅ NU ER HUN ENE DESVÆRRE . SVÆRT AT VÆRE VEN MED EN NEGATIV PERSON!	9/24/2018 9:12 AM
31	Jeg har taget afstand til folk der har kæmpet med psykiske sygdomme, og som ikke har været i behandling. Men først efter at have givet dem mange chancer og prøvet at hive og trække dem med hen til en læge, så de kunne få en henvisning og få det bedre. På et tidspunkt bliver det for hårdt at være i nærheden af folk der aldrig får det bare lidt bedre.	9/23/2018 7:18 PM
32	Fordi vedkommende måske har en diagnose som ikke går så godt sammen med mine, så bliver jeg nødt til at tage afstand for at passe på mig selv.	9/22/2018 1:33 PM
33	Jeg har ingen tætte veninder med psykisk sygdom	9/22/2018 2:05 AM

Ungeundersøgelse 2018

34	Nej, for har selv oplevet det psykiske, så har stor forståelse for andre i samme situation	9/21/2018 9:41 PM
35	Jeg tager afstand af forskellige grunde. 1) Hvis deres sygdom gør, at de agerer på en måde, som er meget grænseoverskridende for mig (fx seksuelt opsøgende eller meget humørmæssigt ustabil). 2) Hvis jeg begynder at blive sat i en behandlerrolle, og alle vores samtaler kommer til at handle om deres problemer.	9/21/2018 9:20 PM
36	Jeg har en gang opgivet en ven på grund af psykisk sygdom. Han var meget påvirket af psykoser og ville gerne have mig til at hjælpe sig med at tage livet af sig - og det kunne jeg ikke holde til at være i/være sammen med ham når han havde det sådan. Men jeg har mange andre venner og veninder hvor vores psykiske sårbarheder har knyttet os tættere sammen, fordi vi forstår hinanden på et dybere plan.	9/21/2018 5:38 PM
37	Jeg har en veninde som har lidt af psykoser og hun er stadig lidt paranoid, hvilket gør at hun har behov for kontrol med fx. hvor alle er henne. Det gør at jeg holder hende lidt på afstand.	9/21/2018 3:00 PM
38	En gammel makker, der er helt vildt negativ og nedladende overfor andre mennesker. Han fejler sikkert et eller andet, men kunne ikke klare den negativitet, for den gjorde mig bare endnu dårligere tilpas	9/20/2018 7:49 PM
39	Jeg har haft mindre kontakt til en med en bipolar diagnose i de perioder hvor hun har været manisk men hun ønsker også selv at jeg skal trække mig da hun har tendens til at blive ubehagelig og hun ikke vil udsætte mig for det	9/20/2018 4:36 PM
40	Jeg tager lidt afstand til en veninde som lider af skizofreni og anoreksi da jeg ellers bekymre mig for meget når hun ryger ind og ud ad lukkede afdelinger	9/20/2018 2:00 PM
41	En gammel veninde fra England var meget selvmordstruet, og af samme grund indlagt flere korte perioder. Det havde jeg meget svært ved at rumme. Men bilder mig ind, at det ville have været nemmere, hvis jeg havde "rigtig" kontakt med hende - det var primært over Facebook. Den "fysiske", ikke skærm/tlf kontakt, er vigtigt for mig, og vi havde ikke set hinanden rigtigt i 9 år.	9/20/2018 1:12 PM
42	Ja, hvis det har været for meget at rumme, men aldrig uden begrundelse.	9/20/2018 12:14 PM
43	Da jeg var i behandling for min spiseforstyrrelse var en i min gruppe som jeg knyttede bånd med blevet indfanget mere i det restriktive og jeg kæmpede mig i den anden retning. Så vores spiseforstyrrelser 'crashed' og jeg tog afstand for at passe på mig selv	9/20/2018 11:51 AM
44	Jeg har én veninde der har kæmpet med bl.a. spiseforstyrrelse - Man kan sige, at vores venskab er blevet stærkere af det, da vi har lettere ved at tale om psykiske problemer.	9/20/2018 10:09 AM
45	Personen var svært syg og med påvirket personlighed (borderline) hendes valg om at lade sygdom fylde alt, lade sygdom blive hendes identitet og vej i livet (eller begrænsning) samt at hun til sidst vendte min stræben efter at komme mig helt, selv efter 13 års svær sygdom og 50+ indlæggelser, til noget negativt. Hun mente at jeg forsøgte at hæve mig over alle andre i det psykiatriske dagtilbud og fik samlet 8 personer under sig i en gruppe med formålet at hade mig. Disse personer gik med i gruppen vel vidende at "hvis man ikke var med hende, var man imod hende". Jeg rummer rigtig mange slags mennesker. Jeg ved også godt, at ikke alle har ressourcer til at komme sig helt eller delvist. Men psykisk syge mennesker (især dem med påvirket personlighedsstruktur/opfattelse af verdenen) kan jeg ikke lade være en del af mit liv mere, da de kan være direkte skadelige for mig	9/20/2018 8:21 AM
46	jeg er ikke bange for modgang og følelser som tristhed og opgiveness. jeg mener disse personligheder som gennemgår en svær tid i deres liv bliver klogere visere og bedre mennesker på den anden side og i processen igennem. specielt hvis de har mulighed for at dele sin byrde og oplevelser med nogen hen ad vejen.	9/20/2018 8:10 AM
47	I perioder har jeg, for at passe på mig selv. Men for det meste skærrer jeg dem ikke af for evigt, da jeg holder af dem også selvom de har en psykisk lidelse	9/20/2018 7:51 AM
48	Jeg har altid haft en stor respekt og accept for andre med psykiske lidelser, og synes at de var foregangsmand, når de turde begynde en behandling.	9/20/2018 4:57 AM
49	Synes ikke at en psykisk sygdom skal være med til at definere hvem en person er.	9/19/2018 9:43 PM
50	Slet ikke når jeg selv har en, så ved jeg hvor vigtigt det er at man ikke føler sig anderledes behandlet	9/19/2018 6:27 PM
51	Jeg har tildels ændret syn på nogle, fordi jeg bedre forstår hvorfor de i nogle situationer opfører sig 'anderledes' end 'normalen'	9/19/2018 6:27 PM
52	Ikke bevidst	9/19/2018 6:23 PM

Ungeundersøgelse 2018

53	Jeg vil sige nej, men jeg ved jo reelt ikke om de mener at jeg har været uforandret	9/19/2018 6:21 PM
54	"Taget afstand" i den forståelse at personen var for syg til at det var sundt for mig at opretholde vores venskab.	9/19/2018 5:50 PM
55	Har altid været nysgerrig på andre mennesker ♥	9/19/2018 4:23 PM
56	det håber jeg ikke	9/19/2018 3:19 PM
57	Jeg havde ikke overskud til at kæmpe for to. Måtte prioritere mig selv først	9/19/2018 2:27 PM
58	Jeg blev nødt til det for selv at komme videre.	9/19/2018 1:45 PM
59	Har ingen venner, så det er ikke aktuelt	9/19/2018 1:29 PM
60	Det kan være overvældende at opleve andres sygdom, da det kan tricke min egen sygdom	9/19/2018 1:20 PM
61	personlighedsforstyrret der lod sit eget lave selvværd gå ud over mig	9/19/2018 1:03 PM
62	Jeg havde en veninde der var meget selvmordstruet og ville give mig skylden for alle hendes problemer. Jeg blev nødt til at tage afstand da det påvirkede mit eget mentale helbred	9/19/2018 12:51 PM
63	Hvis jeg selv har en dårlig periode så har jeg ikke overskud til at hjælpe eller snakke med andre der selv har problemer	9/19/2018 12:42 PM
64	Det er jo ikke deres skyld. Dog finder jeg mig ikke i alt og at man skyder skylden på sin sygdom for alt u hensigtsmæssigt	9/19/2018 12:32 PM
65	Har desværre i perioder været nødt til at lægge afstand til en gammel skolekammerat der er meget paranoid/skizofren	9/19/2018 12:11 PM
66	Angst hos en veninde. Føler hun udnytter mig i sin tilstand. Kommenterer også med mig og det kan jeg ikke holde ud.	9/19/2018 12:03 PM
67	Måtte desværre vende ryggen til en borderlinepige for at "beskytte" min datter og min mand for drama mm.	9/19/2018 12:02 PM
68	Sekundært diagnosen, det er mere personens manglende selvindsigt der er årsagen.	9/19/2018 11:37 AM
69	Jeg havde en veninde som hjalp mig rigtig meget, men i tidens løb gjorde vores venskab også den andens problemer værre. Så vi fik påvirket den anden til også at gøre nogle dumme ting, så til sidst sagde jeg stop, for jeg kunne ikke længere få tilbagefald pga. at hun triggede mig, når hun fortalte mig om de ting hun gjorde.	9/19/2018 11:27 AM
70	Da jeg var teenager, havde jeg en penneven, som forsøgte at begå selvmord. Jeg anede ikke, hvordan jeg skulle takle det, for jeg ville ikke mase mig på. Følte ikke at jeg kendte ham så godt. Og vi fik ikke skrevet rigtig sammen efterfølgende. Det ville jeg gerne have taklet anderledes.	9/19/2018 11:09 AM
71	Hvis jeg ikke har kunnet rumme det har jeg sagt det som det er (på en pæn måde) og så genoptaget kontakten når det gav mening. Jeg ville gøre det samme med fysisk sygdom.	9/19/2018 11:00 AM
72	Det har jeg i perioder, ja. Hvis både mig og min veninde er inde i en dårlig periode, bliver jeg nødt til at holde mig på afstand for ikke at få det endnu dårligere.	9/19/2018 10:56 AM
73	Mødte en pige, som havde en sammenlignelig diagnose sammensætning som jeg. Det var svært for mig at være sammen med hende, fordi hun var meget tidligere i behandlings- og erkendelsesforløbet end mig selv. Samvær med hende triggede mig.	9/19/2018 10:55 AM
74	Det var fordi jeg selv var syg, og måtte tage afstand i en periode. Nu er det som det plejede at være.	9/19/2018 10:53 AM
75	Ikke så vidt jeg ved.	9/19/2018 10:47 AM
76	I perioder hvor en veninde har været alt for manisk til at jeg kunne tackle det, eller en veninde har været meget vred og mørk i sine tanker og handlinger.	9/19/2018 10:45 AM
77	En x veninde der havde borderline. Det var ikke besluttet pga hun havde borderline, men mange af de problematikker der lå kunne formentlig skyldes det.	9/19/2018 10:25 AM
78	Og det ville jeg heller aldrig gøre.	9/19/2018 10:24 AM
79	Men tit inden de blev rigtige venner.	9/19/2018 10:11 AM
80	i min tid som psykiatribrunder har der været andre brugere, jeg ikke har kunnet rumme og derfor har trukket mig fra	9/19/2018 9:56 AM

Ungeundersøgelse 2018

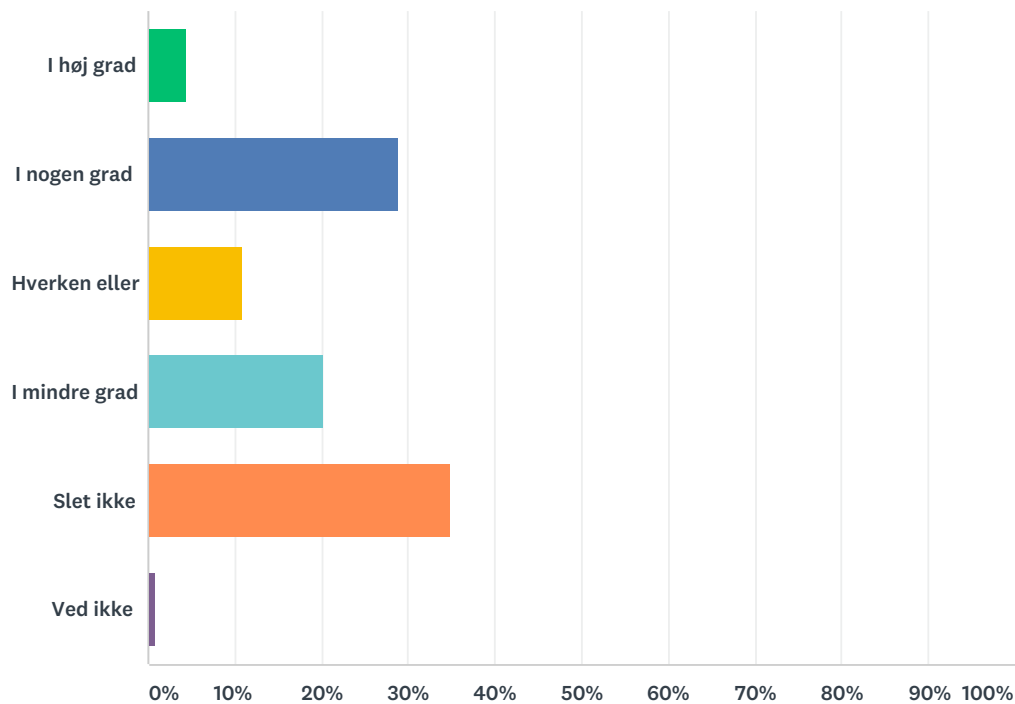
81	Jeg tog afstand på grund af den måde sygdommen kom til udtryk for. Jeg kunne ikke rumme adfærden. Det kan måske lyde slemt og stigmatiserende, men jeg tror ikke der kommer noget godt ud af at tilsidesætte sig selv fordi der er et usagt krav om at man SKAL kunne rumme folk der er syge, fordi de jo ikke selv kan gøre for det. Vi skal alle passe på os selv, først og fremmest.	9/19/2018 9:53 AM
82	Fordi der også var alkoholmisbrug hos vedkommende.	9/19/2018 9:38 AM
83	Det var en person, der drænede mig. Vedkommende hang fast i sin situation selvom hun var i behandling der stoppede hendes humørsvingninger (bipolar). Jeg var ikke forstående og rummelig i forhold til hende på det tidspunkt.	9/19/2018 9:32 AM
84	Det kan være svært for mig at rumme andres problemer i højere grad og ofte betyder det også at de venner jeg har med diagnoser, hurtigere kommer til at fylde for meget for mig, fremfor mine venner uden diagnoser.	9/19/2018 9:29 AM
85	Hvis de ikke indser det, og dermed fortsætter skadeligt adfærd. Har dog opfordret til at søge hjælp, men hvis der udelukkende er modvilje, er det svært at opretholde en relation til vedkommende - især hvis der er bebrejdelse mod alle andre end vedkommende selv.	9/19/2018 9:06 AM
86	Ja, i tilfælde hvor uhensigtsmæssig adfærd i relationen og dårlige copingstrategier, ikke var fulgt af hverken ønsker eller handlinger der ville arbejde vedkommende væk fra dette.	9/19/2018 9:06 AM
87	Kunne ALDRIG gøre	9/19/2018 9:02 AM
88	Jeg har en god veninde som fik svær angst uden at fortælle hvor meget det påvirkede hende. Tror jeg i en periode kom til at tage afstand til hende.	9/19/2018 8:53 AM
89	Jeg har nok i mine egne problemer. Andre der lægger af uden at gøre noget ved det selv vil jeg ikke spilde krudt på	9/19/2018 8:43 AM
90	Har en veninde der fejler ALT, både somatisk og psykisk. Hvis jeg er syg, så har hun det værre end mig. Ofte kan jeg ikke rumme hende fordi jeg selv har det dårligt. Jeg synes at det er et nederlag for mig at jeg ikke kan rumme det...	9/19/2018 8:34 AM
91	Pga vores forskellige diagnoser nogle gange gik i klinch med hinanden, f.eks vores ocd og perfektionisme, gjorde det svært for os at arbejde sammen, da vi havde hver vores måde og se tingene/gøre tingene på. Det skal dog siges, at det var noget vi var enige om, da vi kunne mærke vi ikke var gode for hinanden.	9/19/2018 8:21 AM
92	Har jeg selv haft det skidt, har jeg ikke altid kunne rumme andres, men når overskuddet er der og jeg er stabil, vil jeg selv sige at jeg er der!	9/19/2018 8:12 AM
93	Det var for ressource krævende for mig selv.	9/19/2018 8:07 AM
94	Tværtimod	9/19/2018 8:01 AM
95	En veninde kom engang og havde brug for at læse af tror jeg. Men jeg havde det selv så dårligt at jeg ikke kunne rumme/forstå hvad hun havde brug for. Så jeg trak mig væk.	9/19/2018 8:00 AM
96	Har aldrig være social anlagt men nej det tvivler jeg på jeg har.	9/19/2018 7:56 AM
97	For nylig måtte jeg slette en ven, da jeg følte, han havde en skjult dagsorden. Ikke selv var klar over, hvilken skade han bevirkede.	9/19/2018 7:45 AM
98	Det kan være meget at rumme, især når man selv er syg. Det tager meget energi at være pårørende også.	9/19/2018 7:43 AM
99	Det har jeg tidligere, ja, men det var fordi vi ikke gjorde noget godt for hinanden på pågældende tidspunkt.	9/19/2018 7:43 AM
100	Jeg har gjort det i perioder/situationer hvor jeg kan mærke at deres sygdom påvirker mig/min sygdom. Så simpelthen for at passe på mig selv, men det har jeg også sagt til dem	9/19/2018 7:40 AM
101	Ja til min veninde der led af Borderline i sit voksne liv. Havde jeg vidst det om Borderline jeg ved i dag, havde jeg nok ikke trukket mig helt.	9/19/2018 7:32 AM
102	Er ikke sikker.	9/19/2018 7:31 AM
103	Det kan godt blive for meget når man selv har det dårligt så jeg har venner jeg skal have i små doser	9/19/2018 7:26 AM
104	Jeg ved jo hvordan det er af miste pga sygdommen, så det er ikke det der afgøre om jeg vil ha' noget med folk at gøre	9/19/2018 7:22 AM

Ungeundersøgelse 2018

105	Jeg ville gøre det, hvis jeg havde venner med borderline eller narcissistisk personlighedsforstyrrelse.	9/19/2018 7:10 AM
106	Da personen ikke fik hjælp, var modbydelig og bare tog og tog uden at give. Da jeg selv blev stærk nok tog jeg afstand	9/19/2018 7:05 AM
107	En af mine gamle venner har mig og min kæreste taget afstand fra da hun er paranoid skizofren og vi kan ikke magte hendes sygdom. Men jeg snakker med hende på Facebook og følger hendes kamp for førtidspension.	9/19/2018 7:02 AM

Q15 Oplever du det som flovt at tale med venner/veninder om din psykiske sygdom?

Answered: 584 Skipped: 81

ANSWER CHOICES	RESPONSES	
I høj grad	4.45%	26
I nogen grad	28.77%	168
Hverken eller	10.79%	63
I mindre grad	20.21%	118
Slet ikke	34.93%	204
Ved ikke	0.86%	5
TOTAL		584

#	BEGRUND GERNE DIT SVAR:	DATE
1	Å	10/1/2018 6:44 PM
2	Det er flovt at indrømme over for "venner" (læs bekendte) jeg ikke kender særlig godt eller har en stærk relation til - fx. Skole kammerater eller nye kollegaer.	10/1/2018 2:57 PM
3	Det bliver lettere, jo bedre jeg får det med mig selv/i takt med jeg lærer at leve med min diagnose. Men de første (5-7) år var det meget flovt.	10/1/2018 9:10 AM
4	Når den fylder mere i nogle perioder, forsøger man at snakke det ned og vil ikke indrømme at man har det dårligt igen.	9/29/2018 12:00 AM
5	Jeg ville ik tider ønske, at jeg kunne alle de samme ting som andre unge, og i situationer hvor jeg bliver nødt til at sige fra, kan det være en smule flovt	9/28/2018 12:55 PM

Ungeundersøgelse 2018

6	Nej, jeg føler mig ikke flov, men nogle har det ikke lige nemt med at høre på det, det føles jo lidt ubehageligt, lidt på sammemåde som at være flov.	9/28/2018 8:46 AM
7	Nej, jeg er ikke flov over min diagnose	9/28/2018 6:57 AM
8	Der er visse af mine symptomer, der gør, at jeg ikke kan gøre ting andre voksne kan, og det er lidt flovt at skulle forklare nye bekendte. Det går dog. Jeg er meget mere bekymret for reaktionen, end jeg er egentlig flov.	9/27/2018 9:11 PM
9	I starten var det, men over årene har flere af mine venner også været igennem især depression og angst og det har gjort det nemmere at tale om det. Og det at de er blevet ældre (og derfor generelt mere rummelige)	9/27/2018 6:50 PM
10	Hvis ikke de er mine nærmeste venner, så gør jeg det ikke	9/27/2018 6:27 PM
11	Det får mig til at føle mig som en svag person, at mit hoved knap nok kan holde sig selv i live, og at jeg ikke kan opfatte mig selv og tale til mig selv, som jeg gør til mine venner - med kærlighed og beundring for, at de stadig er i live, og at de stadig lever deres liv, og gør som det passer dem. Sådan vil jeg aldrig kunne se mig selv. Det vil altid være en skam for mig, at indrømme, at jeg ikke kan basale ting som at sove, tale med mennesker og forlade huset, uden at det kræver tilløb og mental forberedelse.	9/27/2018 6:09 PM
12	Jeg synes ikke det er flovt, men det kan blive lidt akavet fordi, at folk ikke ved hvordan de skal reagere.	9/27/2018 5:29 PM
13	Jeg er meget åben om min psykiske lidelse, så jeg har på ingen måde svært ved at tale om det, eller synes det er pinligt. Jeg tror på det er vigtigt at være åben fordi det er med til at bryde tabuer, at skabe forståelse og større viden. Jeg er nået til et punkt, hvor jeg er ligeglad med hvad andre tænker om mig pga. jeg har en psykisk sygdom.	9/27/2018 5:29 PM
14	Jo mere åben man er, jo mere forståelse får man.	9/27/2018 4:59 PM
15	Ikke flovt, men har undladt at gøre det fordi det ikke er velkomment at høre om det	9/27/2018 4:46 PM
16	Jeg vil jo gerne være 'normal' og velfungerede, og det er ikke særlig fedt, at bringe emnet om psykisk sygdom med ind i samtalen, men mig og min bedste veninde kan vi godt snakke om det. Dog ikke om seriøse ting, men hvor vi kan grine over, at der fx. var en dag hvor jeg var bæltefikseret og var sur over, at jeg ikke måtte blive løst, så jeg kastede med morgenmad (håndremmen var blevet løst) mod et personale, som så fik yoghurt over det hele og der var yoghurt over hele værelset. Det kunne vi godt grine af, og fx. hvor jeg væltede juletræet fordi de havde anklaget mig for, at jeg havde gjort det den første gang (det var en anden), så jeg tænkte, at jeg skulle fandme vise dem det. Det kunne vi more os over det, og så var der også nogle dage hvor min bedste veninde formåede at smugle alkohol med ind, så vi drak os fulde, at jeg brækkede mig så de opdagede det. Sådan om "sjove ting" kan jeg nemt snakke med hende om det	9/27/2018 4:24 PM
17	I de første mange år kunne jeg ikke lide at tale om det. I dag har jeg en stor viden om min sygdom og har nemmere ved at forklare det.	9/27/2018 2:54 PM
18	Både ja og nej. Jeg kan sagtens snakke om at jeg har de og de diagnoser, men der er nogle symptomer jeg ikke har lyst til at fortælle folk om, da jeg er bange for at de dømmes mig og tror det er noget jeg finder på.	9/27/2018 2:10 PM
19	Skam blomstrer rigtig godt i mørke, så det hjælper at tale om det her og der.	9/27/2018 11:10 AM
20	...	9/27/2018 10:57 AM
21	Har det altid svært med at skulle blive hjemme når jeg har sagt jeg kom, og når jeg møder nye mennesker der spørger hvad laver du så?	9/27/2018 10:49 AM
22	Jeg taler om mine problemer men ikke direkte diagnoser	9/27/2018 10:38 AM
23	Jeg vil ikke belemre dem.	9/27/2018 10:35 AM
24	Ikke flovt, men jeg prøver at snakke så lidt om det som muligt, da jeg ikke vil lægge for meget over på dem.	9/27/2018 10:14 AM
25	"Er du ikke kommet videre?!" Når den bliver lagt på bordet er det ret pinligt	9/27/2018 10:11 AM
26	Især nye bekendtskaber	9/27/2018 10:07 AM
27	Jeg er ikke flov over at være syg generelt. Men jeg føler mig forkert og ikke god nok når mine venner overkomme deres sygdom og jeg stadig sidder fast. Så bliver jeg flov over ikke at kunne blive bedre, selvom jeg godt ved det er fordi jeg er syg	9/27/2018 10:00 AM

Ungeundersøgelse 2018

28	Dem jeg betragter som venner ved det i forvejen, og selvom det er svært, er det aldrig flovt.	9/26/2018 2:49 PM
29	Måske mere utrolig svært, da de ikke forstår det, og derfor har svært ved at tro på mig, når jeg fortæller om, hvad der er svært for mig - og jeg synes det er flovt, mange af de ting, jeg ikke kan klare at få gjort/holde til	9/25/2018 8:55 PM
30	Det kan være flovt i mindre grad, fordi jeg er bange for hvad de tænker (om jeg kun siger det for at få opmærksomhed osv.), men jeg har som sådan ikke noget imod at de ved de ting om mig, for det er en ret stor del af mig og det ville være mærkeligt hvis de ikke kendte den del.	9/24/2018 3:14 PM
31	Mine venner prøver at være forstående	9/24/2018 12:04 PM
32	Nogle gange er det. Nogle venner taler jeg slet ikke med det om. Og med andre taler jeg i høj grad om det.	9/24/2018 10:05 AM
33	DER KOMMER ALTID SPØRGSMÅL, DER EJ BRYDES OM. BLIR KED.	9/24/2018 9:14 AM
34	Kun nye venner, som ikke selv er syge. Alle mine gamle venner ved det godt, og jeg kan ikke skjule det.	9/23/2018 7:20 PM
35	Det er en del af den jeg er	9/22/2018 6:06 PM
36	Er ikke ret åben af natur, og er bange for de vil dømmе mig.	9/22/2018 1:35 PM
37	Det er bare generelt skamfuldt for mig at tale om	9/22/2018 2:10 AM
38	Det er ikke alle, man tale åbent om problemerne med	9/21/2018 9:43 PM
39	Det er en del af mit liv, og nogle gange fylder det. Hvis ikke jeg kunne snakke med mine venner om det, tror jeg ikke, vi ville være venner.	9/21/2018 9:22 PM
40	I nogle tilfælde ka det få mig til at fremstå svag eller markant anderledes og det er ikke lige det jeg har lyst til.	9/21/2018 3:02 PM
41	Selve sygdommen skammer jeg mig ikke over, men de konsekvenser den har for mig er jeg nogle gange lidt flov over, frks. Ikke at kunne ses med venner eller andre planer brat.	9/21/2018 9:58 AM
42	Har ikke nogen	9/20/2018 10:16 PM
43	De fleste af dem har også psykiske problemer	9/20/2018 7:50 PM
44	Med dem der selv har en psykisk sygdom er det ikke, men med dem der ikke selv har det, synes jeg at det er flovt	9/20/2018 4:37 PM
45	Jeg vil ikke ikke stigmatiseres.	9/20/2018 12:16 PM
46	Nogle gange. Andre gange ikke	9/20/2018 11:52 AM
47	Det kommer an på hvilken ven	9/20/2018 10:44 AM
48	det er lidt svært i de tilfælde, hvor vedkommende virker som om de ikke helt vil indrømme, at de ikke selv magter alting - jeg taler frit med personer, som tør indrømme, at de også har problemer/bekymringer.	9/20/2018 9:49 AM
49	Det er en del af dén jeg er. Og kan en ven ikke rumme de svære dele af livet, så skal vi ikke være venner.	9/20/2018 8:51 AM
50	jeg mener ikke desideret det er flovt, men jeg bekymrer mig for hvordan de modtager og forstår min diagnose skizofreni.	9/20/2018 8:12 AM
51	Jeg synes det er pinligt og skamfuldt, da jeg føler mig som den største fiasko, for hvorfor kan jeg ikke blot være som alle andre og så tage mig sammen og spise den skide mad	9/20/2018 7:52 AM
52	Det kommer an på, hvor tætte de er på mig, og om jeg har kendt dem hele livet.	9/20/2018 5:09 AM
53	Der er enormt mange fordomme om diagnosen Borderline, som endnu ikke er blevet brudt. Derfor undlader jeg at fortælle nogen af dem jeg kender, om min diagnose, og hvad den indebære.	9/20/2018 5:00 AM
54	Især fordi jeg ikke selv helt har accepteret det endnu. Desuden synes jeg også mange har fordomme omkring det, så er bange for at blive set "ned" på.	9/19/2018 9:45 PM
55	Det er ikke alle jeg taler med det om.	9/19/2018 7:59 PM
56	Lidt, er det, da man ikke taler helt så åbent omkring det. Folk har det åbenbart nemmest ved at snakke om hverdags ting, som går godt, som fx. arbejde, køb af bil, børn osv.	9/19/2018 7:47 PM

Ungeundersøgelse 2018

57	Jeg kan ikke snakke med dem omkring PTSD'en uden at bringe alle mulige dårlige tanker frem.	9/19/2018 6:49 PM
58	Jeg synes ikke det er flot at tale om, men vil ikke have at samtalerne skal handle om mig og mine problemer, derfor prøver jeg at undgå det.	9/19/2018 5:49 PM
59	har ingen.	9/19/2018 5:21 PM
60	Ikke flovt. Men skræmmende pga konsekvenserne bår folk har fordomme	9/19/2018 4:39 PM
61	Afhænger af om vedkommende selv har haft det tæt inde på livet eller ej	9/19/2018 4:00 PM
62	Jeg synes stadig, det er lidt flovt at jeg har en psykisk sygdom (en del af mig synes jeg bare brude tage mig sammen). Det gør, at jeg altid synes, det er svært at starte samtalen, men hver gang jeg tør gøre det, bliver jeg mødt med så meget forståelse og kærlighed	9/19/2018 4:00 PM
63	For mig er psykisk sygdom ligestillet med somatisk sygdom.	9/19/2018 3:18 PM
64	Det føles meget personligt, og man er meget sårbar, fordi man ikke altid ved hvordan folk tackler det. Og der er stadig mange fordomme i omløb.	9/19/2018 2:55 PM
65	I min vennekreds taler vi åbent om alt mellem himmel og jord – også psykisk sygdom.	9/19/2018 2:14 PM
66	Har ingen venner, så det er ikke aktuelt	9/19/2018 1:29 PM
67	Er ambassadør for EN AF OS for at nedbryde tabuer	9/19/2018 1:24 PM
68	Har et langt forløb med skøre tanker, så jeg er taknemmelig for de gode relationer, der varer ved	9/19/2018 1:23 PM
69	Der er ikke altid så stor forståelse for det, og det kan være flovt at fortælle om sine egne begrænsninger når ens venner ikke selv oplever dem eller kan forstå dem.	9/19/2018 12:53 PM
70	Det er ikke mere flovt end en dårlig ryg	9/19/2018 12:34 PM
71	Jeg har følt fra diagnosen, at åbenhed er bedst for mig. Jeg oplever regelmæssig fornuftig levevis holder sygdommen i skak mat. Så jeg nå sige nej tak til ting der er i overkanten.	9/19/2018 12:08 PM
72	Det er svært at fortælle om ting der er meget svære for mig men er rimelig simpelt for mange andre mennesker, jeg tror at det kan være meget svært at forstå hvis man ikke har prøvet selv at stå i det	9/19/2018 11:39 AM
73	Jeg synes nogle gange at det er svært, for jeg kan godt føle at jeg altid snakker om mine problemer. Men det er en stor del af min hverdag, så det er vigtigt at jeg bare kan snakke med nogen om det nogle gange.	9/19/2018 11:32 AM
74	Mine nærmeste ven/veninde kan jeg tale om alt med, og de har også selv deres udfordringer. Ellers kommer det an på selskabet og humøret, om jeg fortæller andre om det. Selv om jeg egentlig er ok med det, så kan det nemt komme til at lægge en dæmper på samtalen. (nok mest fordi de andre bliver meget alvorlige og/eller ikke ved, hvad de skal sige.)	9/19/2018 11:12 AM
75	Nej, ikke længere. Det var i starten.	9/19/2018 10:57 AM
76	kommer an på hvem af vennerne jeg snakker med	9/19/2018 10:56 AM
77	Sjældent så meget som jeg selv forestiller mig at det er, men altid ubehageligt fordi de færreste ved ret meget om psykisk sygdom. Der er meget forklaring der ligger forinden, og det orker jeg ikke altid	9/19/2018 10:56 AM
78	Ikke længere. Men det har også været mange år nu.	9/19/2018 10:48 AM
79	På det tidspunkt hvor at jeg havde Bulumi (har ikke mere), skannede jeg mig meget over det groteske i ædeflip og det ulækkert i frem provokerede opkast.	9/19/2018 10:48 AM
80	På dårlige dage er mit selvværd så lavt at jeg føler jeg er en stor undskyldning og så er det rigtig hårdt at tale om "hvor dårlig man er"	9/19/2018 10:43 AM
81	Man føler sig lidt skrøbelig og anderledes.	9/19/2018 10:26 AM
82	Jeg har ikke valgt sygdommen, den valgte mig, det er ikke flovt	9/19/2018 10:24 AM
83	De fleste af mine venner er selv syge. Overfor ikke syge har jeg stort behov for at vise at jeg er normal og ikke noget at være bange for.	9/19/2018 10:17 AM
84	I starten da jeg var meget syg var det svært at tale om angsten	9/19/2018 10:08 AM
85	Taler ikke så meget om sygdom mere. Men hellere om mine gode, sunde interesser	9/19/2018 10:01 AM

Ungeundersøgelse 2018

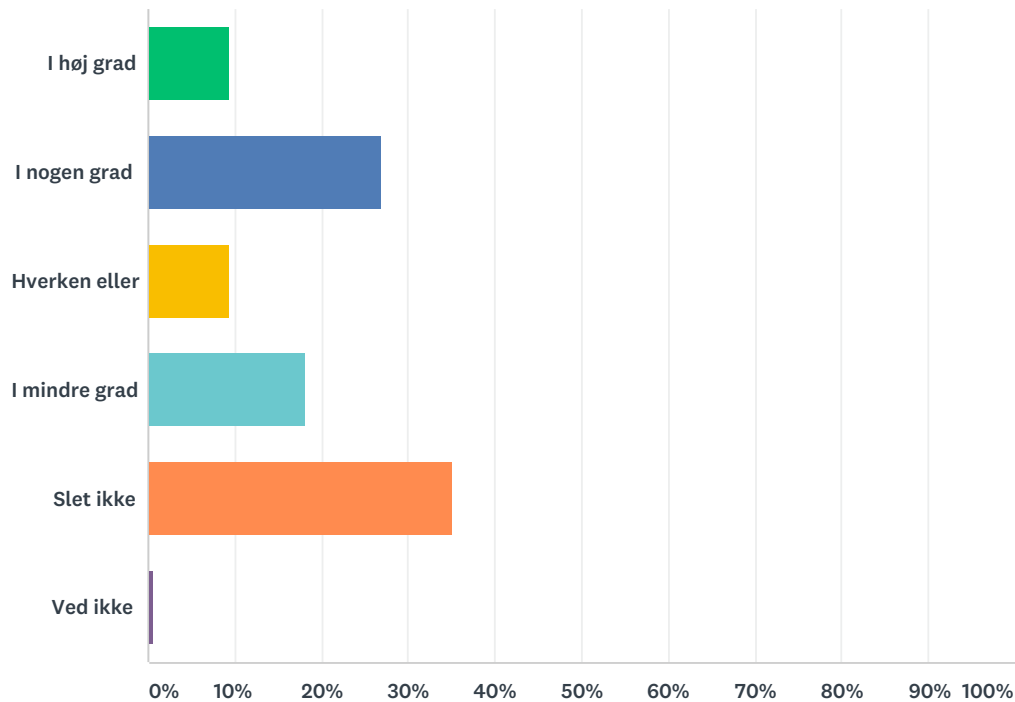
86	Det har stor betydning hvem jeg taler med og hvor tæt jeg er på personen i forhold til hvor meget jeg fortæller og hvor meget jeg åbner op omkring min depression	9/19/2018 9:45 AM
87	Jeg har store problemer med selvskade og har mange selvmordsforsøg bag mig. Jeg er bange for at skræmme folk væk, hvis jeg er for åben omkring det.	9/19/2018 9:35 AM
88	Nej. For mig er der ikke noget mærkeligt i at have en psykisk sygdom. Det er vi rigtig mange der har så det er lige før jeg betragter det som "normalt" - altså en del af det, at være menneske.	9/19/2018 9:34 AM
89	Nogen gange. Jeg tror det kan have noget at gøre med, at jeg ikke helt har accepteret mig selv endnu, med mine diagnoser, og kæmper stadig med at få et normalt og velfungerende liv. Og derfor kan jeg af og til føle at det er pinligt at der er ting jeg ikke kan, som mine "normale" venner kan og har gjort. For eksempel som at arbejde og søge arbejde selv.	9/19/2018 9:31 AM
90	Jeg har øvet mig i det. Det var svært og føltes flovt i starten, men det aftager.	9/19/2018 9:06 AM
91	Synes det er unormalt	9/19/2018 9:02 AM
92	Det er ikke flovt, men det kan være hårdt at håndtere de fordomme og misforståelser som er	9/19/2018 8:59 AM
93	Har ingen venner eller veninder	9/19/2018 8:58 AM
94	Ikke når det er gode veninder. Men er jeg nye veninder der ikke selv kender til psykiatri taler jeg ikke med om min eget psykiske sygdom.	9/19/2018 8:55 AM
95	Det er ikke længere aktuelt	9/19/2018 8:44 AM
96	Når man fortæller det kan reaktionen være: "århh, stakkels dig, puhadada hva?" eller "så ER du jo skide skør, Ha ha ha". Så er det svært at være normal og ikke lade sygdommen bestemme hvem man er, og så er det flovt.	9/19/2018 8:35 AM
97	Ikke alle der behøver at vide det, ikke grundet flovhed men af personlige grunde.	9/19/2018 8:32 AM
98	Men det er nutiden, i starten var det i høj grad/nogen grad	9/19/2018 8:27 AM
99	Slet ikke, er bare træt af at folk ikke ser mig som mig, bare med begrænsninger. Istedet for har de meget berøringsangst, som om at jeg lige pludselig kan flippe ud. Og det er forståeligt nok, men jeg har været på medicin i over 10 år og ikke haft en eneste nedsmeltning, man skulle tro de efterhånden kunne lade mig tvivlen komme tilgode.	9/19/2018 8:26 AM
100	Det er ikke sjovt at være anderledes og kunne skræmme folk væk- jeg føler mig til tider meget underlig, ikke god nok, og utilstrækkelig som menneske i vores verden. De tanker jeg har bliver nogle gange hurtig skudt ned fordi "det passer jo ikke", så nogle gange er det meget flovt at have så mange problemer og tanker i perioder	9/19/2018 8:14 AM
101	Selvom flere selv har kæmpet med en psykisk lidelse, kan jeg mærke at jeg stadig kan føle mig flov over min. Jeg kan fx være flov over, at jeg ikke har kæmpet godt nok imod, og at jeg ikke er MERE i bedring, nu hvor jeg er kommet i behandling.	9/19/2018 8:11 AM
102	Det er vigtigt at tale om, ikke mindst for at afmystificere forestillinger om hva det vil sige. Selv om man kan læse sig til megen viden, er mennesker forskellige med forskellige behov	9/19/2018 8:10 AM
103	Men det er derimod flovt, når omgivelserne ikke har styr på noget som helst, men klamrer sig til alverdens fordomme	9/19/2018 8:08 AM
104	Ikke flovt, men jeg tænker meget over hvem jeg fortæller det til, især mine børns venners forældre, deres lærere mv. Jeg vil ikke have at det går ud over dem at jeg har en sygdom.	9/19/2018 8:03 AM
105	Vil heller kalde det "både og" istedet for "hverken eller" for det kan være pinligt/flovt at indrømme sine mangler men det også ret at kunne fortælle om sine problemer og være ærlig.	9/19/2018 8:00 AM
106	Det er dagligdag for mig, men jeg gider ikke tale ret meget om det, fordi der er andre ting i livet og i end i mig, end at fokusere på det dårlige og begrænsende.	9/19/2018 7:53 AM
107	Ting, der ligger udenfor normen, som man kun selv er vidne til, kræver det mod at åbne sig omkring. Man skal tænke på, i hvilken sammenhæng, man optræder i. Og vægte sine ord med omhu.	9/19/2018 7:47 AM
108	Må være åben om det så de ved hvorfor jeg nogle gange er " underlig"	9/19/2018 7:46 AM
109	Jeg har aldrig været flov over det. Der er intet at skamme sig over.	9/19/2018 7:44 AM
110	Indimellem ville jeg gerne bare være helt normal - det kan være svært at vide man ikke er som dem og man ved ikke 100 % hvad de tænker.	9/19/2018 7:35 AM

Ungeundersøgelse 2018

111	Jeg arbejder som frivillig indenfor psykiatrien og oplever det som en naturlighed at tale om psyk.sygdom	9/19/2018 7:34 AM
112	Det hjælper mig at snakke åbent omkring det, og jeg har også den holdning, at hvis man ikke kan tale med sine venner om det, så er de ikke gode nok venner.	9/19/2018 7:26 AM
113	Kun første gang. Men snakker helst ik om hvilke problemer det giver mig	9/19/2018 7:24 AM
114	Det er ikke alle der ved jeg er syg, fordi jeg er bange for redaktionen	9/19/2018 7:24 AM
115	Fra jeg var 13-27 år var det ekstremt flovt. Ikke depressionen men spiseforstyrrelsen. Nu er det liked lovet men kan fortsat være svært at formidle, hvad en spiseforstyrrelse faktisk er/var (i mit tilfælde). Jeg troede ikke selv jeg havde en spiseforstyrrelse før en psykolog sagde det til mig, for mit billede af en spiseforstyrrelse var det klassiske "enten sulter du dig eller kaster op eller overspiser så du er overvægtig" og ingen af de tre passede på min spiseforstyrrelsesadfærd	9/19/2018 7:22 AM
116	Jeg er i dag 48 år. Og jeg vil ikke skjule hvem jeg er. Jeg nægter at blive ved at gå og skamme mig over noget jeg ikke kan gøre for.	9/19/2018 7:14 AM
117	Det falder mig helt naturligt, fordi de fleste af mine veninder forstår mig.	9/19/2018 7:11 AM
118	Idag kan jeg sige slet ik. Men går Vi bare 3 år tilbage, så havde svaret været ja	9/19/2018 7:07 AM
119	Det er grænseoverskridende for mig selv og ønsker at andre ser mig og ikke forbinder mig med en diagnose der primært er gået ud over mig selv	9/19/2018 7:06 AM
120	Det er lidt umuligt ikke at føle dig forkert på den, når man er løbet ind i en psykisk sygdom.	9/19/2018 7:02 AM

Q16 Oplever du det som flovt at tale med familien om din psykiske sygdom?

Answered: 585 Skipped: 80

ANSWER CHOICES	RESPONSES
I høj grad	9.40% 55
I nogen grad	27.01% 158
Hverken eller	9.40% 55
I mindre grad	18.29% 107
Slet ikke	35.21% 206
Ved ikke	0.68% 4
TOTAL	585

#	BEGRUND GERNE DIT SVAR:	DATE
1	Er fra en klassisk bondejysk familie - der er mange stereotyper, antagelser og meninger.	10/1/2018 2:57 PM
2	Mange familiemedlemmer har ikke haft forståelse eller været nedladende omkring det. Længe følte jeg mig ikke lige så god som min søster bl.a	9/28/2018 12:55 PM
3	Jeg prøver ikke så meget på det.	9/28/2018 8:46 AM
4	Har bare ikke tillid til dem	9/28/2018 7:53 AM
5	Især ikke-nær familie (tanter, kusiner osv): det er et overfladisk forhold og derfor er det der tæller om man har et job, børn osv, hvor jeg i perioder og generelt ikke kan følge med de andre i min familie der ikke har samme problemer.	9/27/2018 6:50 PM
6	Det føles som om, at ens familie forventer verden af en. Og det er bare ikke muligt at lave op til forventningerne, når man hader sig selv. Selvom familien altid støtter en, og er der for en.	9/27/2018 6:09 PM

Ungeundersøgelse 2018

7	Jeg synes ikke det er flovt, men det kan blive lidt akavet fordi, at folk ikke ved hvordan de skal reagere.	9/27/2018 5:29 PM
8	Taler ikke med min familie om det.	9/27/2018 5:04 PM
9	Med min mand kan jeg være ret åben - men den øvrige familie har jeg slet ikke lyst til at tale med, om det - Der er alt for meget skyld og bebrejdelser involveret	9/27/2018 4:46 PM
10	Jeg kan ikke fortælle dem noget uden, at de skal kommentere på, at det var da også dumt, at jeg bare kunne have ladet være med at skære i mig selv og sådan der. Ikke særligt fedt.	9/27/2018 4:24 PM
11	Jeg oplever en manglende forståelse i den udvidede familie i forhold til min psykiske sygdom og autisme. Jeg oplever også, at jeg har dårlig kontakt til familien, at jeg lukkes lidt ude, men jeg ved ikke, om det er på grund af min psykiske sygdom. I min familie er der ikke 'tradition' for at tale om problemer og det at have det dårligt, så denne tavshed rammer også andre i min familie, der har problemer af den ene eller anden art. Jeg holder også selv afstand til den udvidede familie, fordi jeg på grund af min sygdom ikke har overskud til at overkomme barrieren og bygge relationer op.	9/27/2018 2:46 PM
12	Det er svært for andre at forstå, hvis de ikke selv har prøvet	9/27/2018 1:10 PM
13	Min familie er ikke ben for den slags og deres egen skam og skyld gør det svært at tale åbent om.	9/27/2018 11:10 AM
14	...	9/27/2018 10:57 AM
15	Især om selvmordstanker	9/27/2018 10:49 AM
16	Nej, men jeg gør det sjældent, da de ikke forstår det og derfor taler man lidt for døve ører. Jeg vil heller ikke have de bekymrer sig om mig, så jeg forsøger at holde det så meget ude af deres verden som muligt.	9/27/2018 10:14 AM
17	Tilbagefald og lign.	9/27/2018 10:11 AM
18	Specielt min far og hans familie. Der er ikke meget forståelse for at psykisk sygdom ikke bare er noget man kan overkomme	9/27/2018 10:00 AM
19	Nogle gange er det lidt svært at høre hvor fedt det går for de andre, mens jeg selv har en middelmådig mængde success at inddrage familien i.	9/26/2018 2:49 PM
20	Vi er ikke så gode til at tale om sårbare ting i familien.	9/24/2018 3:14 PM
21	Familien ser visse psykisk syge som farlige	9/24/2018 12:04 PM
22	De hverken kan eller vil forstå, hvad det drejer sig om. Så det giver ingen mening at tale med dem om det.	9/24/2018 10:05 AM
23	DE VED JO HVORDAN DET ER.	9/24/2018 9:14 AM
24	Min udvidede familie ved godt at jeg har en diagnose og har gået i Opus, men vi nævner det aldrig udover "Og har du det så bedre nu?"	9/23/2018 7:20 PM
25	Vil gerne beskytte dem	9/23/2018 6:12 PM
26	På min fars side er det slet ikke noget man taler om. Tror ikke det findes i deres verden. Og generelt er det bare nemmest at have en fysisk sygdom (selvom det heller ikke er let) Man skal bare ud at bestille noget, der er ikke noget der hedder "Det kan man ikke"	9/22/2018 1:35 PM
27	De forstår ik hvor meget sygdommen påvirker mig, men jeg er også bange for at bekymre dem for meget, fordi især min mor og bedstemor er meget bekymret.	9/22/2018 4:58 AM
28	Jeg ved ikke, om jeg direkte føler en flovhed over at tale med familien om det. Men jeg føler ikke, de er interesserede, og jeg føler derfor, jeg er påtrængende og egocentrisk, hvis jeg taler med dem om min lidelse, og jeg bli'r så skuffet, modløs og ked af det, og også ængstelig og skamfuld, hvis de modtager det, jeg siger, med lukkethed, ignorance og manglende nysgerrighed og interesse	9/22/2018 2:10 AM
29	Den ældre generation, kan ikke sætte sig ind i det, man bliver set ned på	9/21/2018 9:43 PM
30	Som sagt har min mor selv været meget åben, så det er ret naturligt.	9/21/2018 9:22 PM
31	Der er flere med psykisk sygdom i familien så vi er vant til at tale om det	9/21/2018 3:02 PM
32	Synes det er flovt at det kommer "flere og flere" psykiske sygdomme på	9/20/2018 10:16 PM
33	Der er flere med psykiske problemer i familien	9/20/2018 7:50 PM

Ungeundersøgelse 2018

34	Jeg er bange for at de ikke forstår det, eller vil prøve at banalisere det	9/20/2018 4:37 PM
35	Igen kommer det an på hvilket familiemedlem det det er. Nogen er det svært andre nemt	9/20/2018 10:44 AM
36	Jeg har ikke rigtig talt med min familie om min sygdom - Jeg fortalte dem at jeg var blevet diagnosticeret med depression og var i behandling, men jeg har ikke haft lyst eller brug for at tale med dem om det - det har jeg gjort med venner og psykolog.	9/20/2018 10:12 AM
37	Nogle familiemedlemmer er lidt bryske, men hvis jeg tager chancen og fortæller åbent og roligt, er det alligevel ok at tale om det.	9/20/2018 9:49 AM
38	Jeg er som jeg er og det står jeg ved. Nogle af de handicap jeg har pga. min psyke, kan jeg godt være flov over, eller måske mere synes er forfærdelige. Men jeg er som sådan ikke flov over at tale om det	9/20/2018 8:51 AM
39	De er interesserede og udviser stor respekt for min proces og interesse i mine oplevelser som psykisk syg.	9/20/2018 8:12 AM
40	Især min fars side af familien er det et stort tabu at tale om psykiske lidelser. Jeg er også blevet "overfaldet" af min stedmor, som invaliderede min sygdom, for jeg var ikke som de borderline ramte, hun havde hørt om.	9/20/2018 5:00 AM
41	Min familie forstår det ikke og taler generelt ikke om, hvordan man har det, så selvom de selv har problemer med fx misbrug af alkohol, er det ikke noget, der bliver talt om.	9/19/2018 10:32 PM
42	Min far har nogle fordomme omkring det at have en psykisk sygdom, men det har været nemt at snakke med min mor om det.	9/19/2018 9:45 PM
43	Nogle af dem ser ned på mig. At det jeg siger er ligegyldigt "jeg er jo psykisk syg" Som om jeg ikke er ved mine fulde 5	9/19/2018 7:59 PM
44	Det tidligere svar, passer også ind her.	9/19/2018 7:47 PM
45	Jeg kan ikke snakke med dem omkring PTSD'en uden at bringe alle mulige dårlige tanker frem.	9/19/2018 6:49 PM
46	Jeg har ikke lyst til at dele det med mine forældre. Hvad de ikke kan se, tror de ikke på. Ergo er jeg hysterisk. Et par af mine søstre har jeg det fint med at tale med dem om	9/19/2018 5:49 PM
47	har ingen?	9/19/2018 5:21 PM
48	Kun fordi, jeg selv er lidt flov over at have en psykisk sygdom, men ikke som sådan at tale om det.	9/19/2018 4:00 PM
49	At jeg ikke synes det er flovt at snakke med min familie om, er ikke ensbetydende med at jeg har lyst til at snakke med dem om det.	9/19/2018 3:20 PM
50	Psykisk sygdom er ligestillet med somatisk sygdom.	9/19/2018 3:18 PM
51	Min familie (og svigerfamilie) er generelt meget åben omkring sådanne ting. jeg synes det giver en bedre dynamik, hvis jeg er ærlig omkring min sygdom, for så kan de bedre støtte mig og udvise hensyn.	9/19/2018 2:55 PM
52	Synes det er ukomfortabelt at snakke med min svigerfamilie om det. De dømmes. Og for dem eksisterer psykisk sygdom ikke.	9/19/2018 2:28 PM
53	Flovt er ikke ordet her. Jeg synes på ingen måde, det er flovt. Men der er ligesom bare ikke rigtig et rum for at tale om den slags i min familie.	9/19/2018 2:14 PM
54	De har ikke forståelsen for det, så jeg fravælger at tale med dem.	9/19/2018 1:46 PM
55	Tænker, at jeg skal øve mig i ikke at fylde så meget, så der opstår bedre balance	9/19/2018 1:23 PM
56	Jeg er en dum sover pga ADD, og det er åbenbart mere accepteret at sove 8 timer, end de 11 jeg sover i min hverdag for at forblive stabil	9/19/2018 12:59 PM
57	At de der ikke forstår, heller ikke vil lære, er ikke mit problem.	9/19/2018 12:34 PM
58	Som ovenfor - og mine børn er velunderrettet af mig	9/19/2018 12:08 PM
59	Mine gamle forældre har svært ved at forstå det	9/19/2018 12:05 PM
60	De har svært ved sætte sig ind i mine problemstillinger.	9/19/2018 12:01 PM
61	Holder det fra det meste af min familie, kun nogle få ved det.	9/19/2018 11:54 AM
62	Kun hvis jeg ved denne besidder manglende bevidsthed/forståelse..	9/19/2018 11:38 AM

Ungeundersøgelse 2018

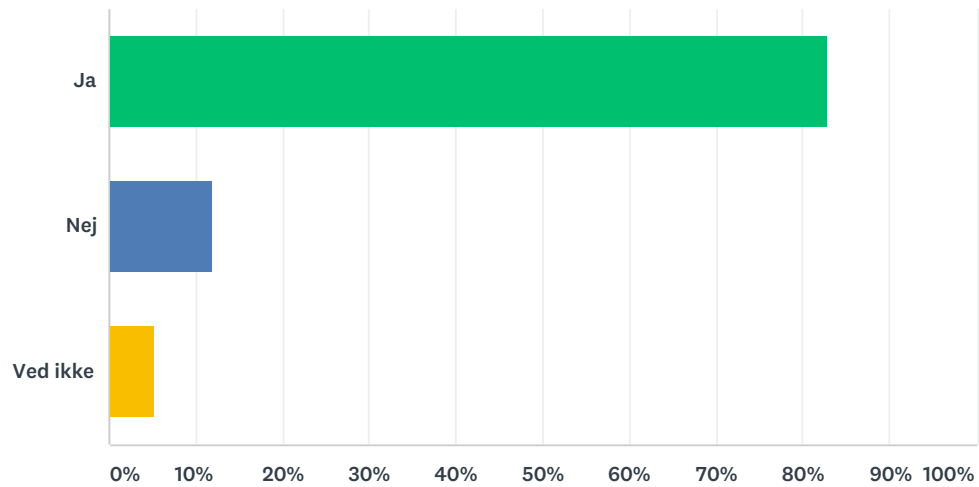
63	Jeg kan godt føle at det er flovt at tale om nogle af de ting jeg har gjort pga. mine diagnoser f.eks. selvskaade, spiseforstyrrelses adfærd osv. Det er jo ikke normalt at have gjort de ting jeg har gjort og jeg kan godt have det rigtig svært med at tale om det.	9/19/2018 11:32 AM
64	Har ikke så meget familie.	9/19/2018 11:12 AM
65	Nej, ikke længere.	9/19/2018 10:57 AM
66	For udvidet familie er det samme ovenstående	9/19/2018 10:56 AM
67	Især mine forældre har helst ville snakke om alt muligt andet.	9/19/2018 10:48 AM
68	Min mor har borderline, mine brødre har henholdsvis paranoid skizofreni og Asbergers. Det har været nødvendigt at tale om.	9/19/2018 10:38 AM
69	Det flovt at man ikke er ligesom resten af familien, at man ikke har job, egen bolig, osv.	9/19/2018 10:26 AM
70	Ikke til min nærmeste familie. Men til dele af udvidede familie	9/19/2018 10:06 AM
71	Jeg har hellere talt med behandlere om psykisk sygdom. Det er ikke noget jeg vil belaste min familie med unødigt	9/19/2018 10:01 AM
72	jeg føler ikke mine forældre tager depression alvorligt og tør at snakke om det. derfor har jeg svært ved at snakke med dem om hvordan jeg rigtig har det.	9/19/2018 9:46 AM
73	Det er et tabu i min familie. Det er svært at tale åbent om. Så derfor "klapper jeg i" hvilket jeg godt ved ikke er særlig smart	9/19/2018 9:45 AM
74	Ikke flovt men svært, men det er ikke fordi de er familie, men fordi de er de personer som de er, og fordi vi i familien har været sådan nogle som taler sammen.	9/19/2018 9:44 AM
75	Jeg møder ikke ret stor forståelse for mine problematikker fra det meste af min familie, så det er nok ikke så meget flovt men mere fordi jeg bliver ked af den manglende forståelse og omsorg.	9/19/2018 9:35 AM
76	Se spørgsmål 15	9/19/2018 9:34 AM
77	Med mine forældre og søskende er det ikke et problem. Men det er helt anderledes med folk der er mindre tætte.	9/19/2018 9:24 AM
78	Ikke alle tror på diagnosen, så jeg skal berettige diagnosen og mine følelser, problemer, tilstand	9/19/2018 9:04 AM
79	Det virker forkert	9/19/2018 9:02 AM
80	Nogle ting er bare svære at forstå for ens omgivelser når de ikke selv fejler de samme ting - nogle tanker og følelser kan være pinlige at tale om mm.	9/19/2018 8:58 AM
81	Min familie har hele tiden været meget åbne.	9/19/2018 8:55 AM
82	Mine forældre acceptere ikke helt sygdommen og mener måske lidt at jeg bare skal tage mig sammen. Så er det flovt når jeg prøver at modargumenter, og jeg bliver hurtigt et barn igen der stamper i jorden for at blive hørt.	9/19/2018 8:35 AM
83	Vigtigt for at vi som familie har forståelse for hinanden og kan hjælpe hinanden.	9/19/2018 8:32 AM
84	Men det er nutiden, i starten var det i høj grad/nogen grad	9/19/2018 8:27 AM
85	Det er en del af mig og den jeg er. Jeg er bare træt af at få spørgsmålet "jamen, hvorfor har du en dårlig dag idag" ja, hvis jeg vidste det, tror I da så forhelvede jeg ville have dårlige dage. Undskyld mit sprog. :)	9/19/2018 8:26 AM
86	Det føles som om jeg bebyrder dem - det er ubehageligt og gør ondt på mig. Det er flovt at være så "negativ"	9/19/2018 8:14 AM
87	Jeg synes, det er rigtig svært at tale om de begrænsninger, jeg oplever, og de strategier, jeg bruger til at få det bedre, når jeg er lidt i tvivl om, hvor meget de egentlig "tror" på at psykiske lidelser er reelle.	9/19/2018 8:11 AM
88	Samme svar som foregående	9/19/2018 8:10 AM
89	Ikke flovt, men de spørger altid min mand hvordan det går med mig, aldrig mig...	9/19/2018 8:03 AM
90	Samme svar: Vil heller kalde det "både og" istedet for "hverken eller" for det kan være pinligt/flovt at indrømme sine mangler men det også ret at kunne fortælle om sine problemer og være ærlig.	9/19/2018 8:00 AM
91	Igen, der er andre ting at tale om end hvor syg og svag jeg er.	9/19/2018 7:53 AM

Ungeundersøgelse 2018

92	Egentlig kender min familie ikke mit inderste. Og sådan skal det måske være. Jeg ønsker jo heller ikke at kende mine forældres inderste f.eks.	9/19/2018 7:47 AM
93	De skal vide hvorfor jeg ka. Have det dårligt	9/19/2018 7:46 AM
94	Igen - jeg føler ikke det er noget at skamme sig over.	9/19/2018 7:44 AM
95	Min far gider ikke "hele tiden" tale om diagnoser.	9/19/2018 7:39 AM
96	Taler kun med de helt tætte og de accepterer mig som den jeg er. De andre familiemedlemmer undgår jeg at tale med - fordi de ikke forstår og dømmes. Så egentlig kan svaret være både i høj grad og i mindre grad.	9/19/2018 7:35 AM
97	Fordi de ikke kan snakke om det og nærmest bakker. Og det er ellers en meget snaksalig familie jeg har.	9/19/2018 7:34 AM
98	Det hjælper at snakke åbent omkring det, og hvis ens familie har svært ved at forstå det, så må man prøve at få dem til at forstå det. fx ved at lave sammenligninger med ting de kender til. Jeg gjorde det fx med min mor, da hun havde svært ved at forstå hvad en depression var. Jeg spurgte hende om hun nogensinde havde haft en dag hvor hun allerede da hun vågnede bare synes det hele var øv og hun ikke orkede dagen. Det kendte hun selvfølgelig godt. Så bad jeg hende om at gange den følelse med 5-10 stykker og så forestille sig at det er sådan man har det HVER DAG, i stedet for bare en gang i mellem som folk normalt kender til.	9/19/2018 7:26 AM
99	Se forrige svar	9/19/2018 7:22 AM
100	ikke flovt men bestemt ikke let	9/19/2018 7:09 AM
101	Mine forældre er meget lidt forstående	9/19/2018 7:07 AM
102	De gider bare ikke høre på det, da de ikke tror på at det er rigtigt.	9/19/2018 7:06 AM
103	Det hedder "oplever du det som pinligt" eller "bliver du flov"... "flovt" er ikke et ord, men i bliver ved med at bruge det :(9/19/2018 7:04 AM
104	Min mor har jeg ingen kontakt til. Hun tog afstand få måneder efter at jeg blev født og lægerne mente at jeg både var udviklingshæmmet og led af børne skizofreni.	9/19/2018 7:03 AM
105	Men mindre end med venner	9/19/2018 7:02 AM

Q17 Er der andre med psykiske problemer blandt dine venner og veninder?

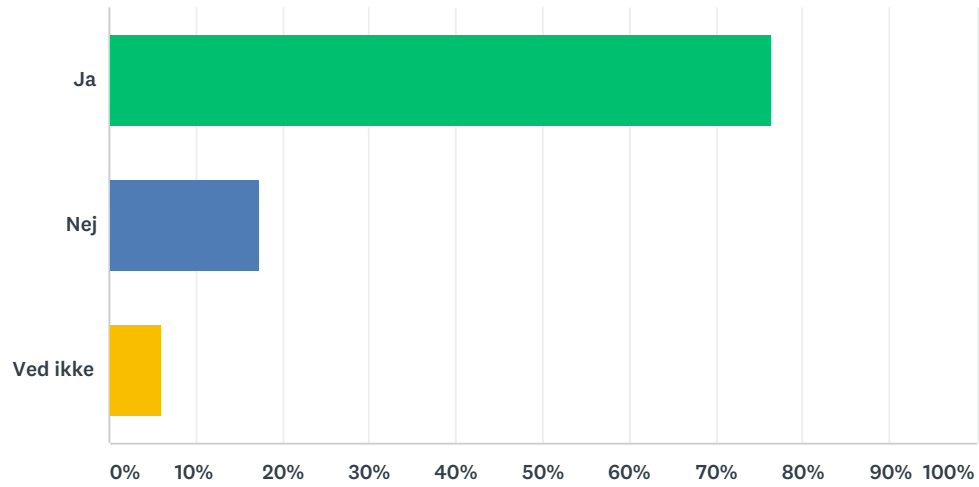
Answered: 585 Skipped: 80

ANSWER CHOICES	RESPONSES	
Ja	82.91%	485
Nej	11.97%	70
Ved ikke	5.13%	30
TOTAL		585

Q18 Er der andre med psykiske problemer i din familie?

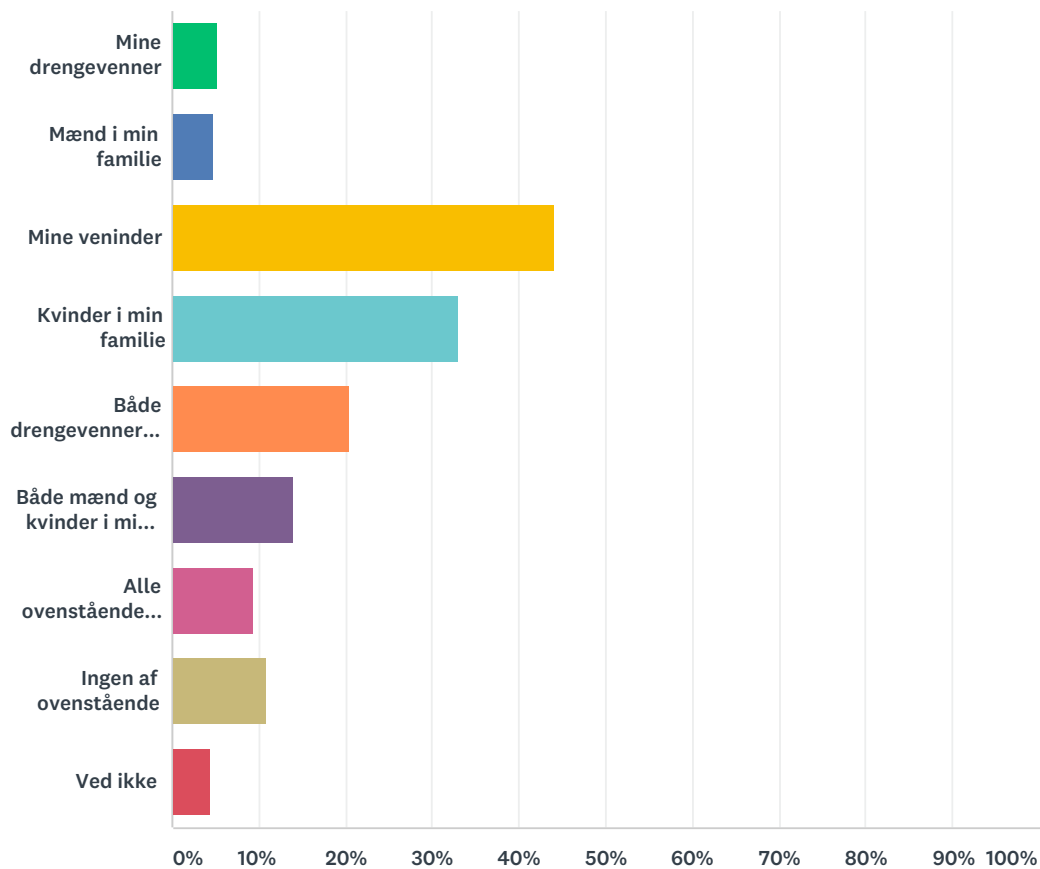
Answered: 586 Skipped: 79

ANSWER CHOICES	RESPONSES	
Ja	76.45%	448
Nej	17.41%	102
Ved ikke	6.14%	36
TOTAL		586

Q19 Hvem er det lettest at tale med om din psykiske sygdom? Vælg max tre svar

Answered: 579 Skipped: 86

ANSWER CHOICES	RESPONSES	
Mine drengevenner	5.18%	30
Mænd i min familie	4.84%	28
Mine veninder	44.21%	256
Kvinder i min familie	32.99%	191
Både drengevenner og veninder (ingen forskel)	20.55%	119
Både mænd og kvinder i min familie (ingen forskel)	13.99%	81
Alle ovenstående (ingen forskel)	9.33%	54
Ingen af ovenstående	10.88%	63
Ved ikke	4.32%	25
Total Respondents: 579		

#	BEGRUND GERNE DIT SVAR:	DATE
1	Kvinder i familien er med henblik på mor og kæreste	10/1/2018 2:58 PM

Ungeundersøgelse 2018

2	Forvirrende svarmuligheder	9/28/2018 8:51 AM
3	Vennerne er typisk nogle, som selv er psykisk sårbare.	9/28/2018 8:47 AM
4	Det er hovedsageligt kvinder jeg kender der selv har psykiske problemer og dermed er lettere at snakke med om det	9/28/2018 7:00 AM
5	Min omgangskreds og jeg har tyve års jubilæum i erfaring med mig som psykisk syg nu, og jeg var åben om det fra begyndelsen. Siden er flere kommet til.	9/27/2018 9:13 PM
6	Mine forældre og min kæreste	9/27/2018 8:05 PM
7	desuden: min bror. Fordi han selv lider af angst der ligner min slags angst en del.	9/27/2018 6:52 PM
8	Mændene i min familie taler ikke om følelser særlig ofte... Men det kvinderne i min familie er meget åbne omkring det. Var/er heldig nok at have både en pige ven og en drenge ven, som holder mig i live. Især drengen gør en indsats ved altid at finde på småting, hver dag, at skrive om, fortælle om og få mig involveret i - på den gode måde.	9/27/2018 6:12 PM
9	De er de eneste jeg snakker med - og det er i begrænset /overfladisk omfang. Taler primært med min behandler.	9/27/2018 5:06 PM
10	Og min mand - Synes mændene jeg kender er mindre konfliktsky. De tager også det jeg fortæller dem for pålydende, selvom de synes det er mærkeligt - mere accept	9/27/2018 4:49 PM
11	Jeg finder det lettest at tale med fremmede som ikke bliver personligt berørt af min sygdom.	9/27/2018 2:55 PM
12	Det er nemmest med min mor, da hun selv har psykiske sygdomme og har været der for mig igennem alt mit.	9/27/2018 2:11 PM
13	Min mand og bekendte online med lignende problemer.	9/27/2018 11:11 AM
14	kæresten	9/27/2018 11:04 AM
15	...	9/27/2018 10:58 AM
16	Mine venner og veninde forstår mig bedre end min familie	9/27/2018 10:50 AM
17	Kvinder med interesse for psykologi og sindet.	9/27/2018 10:37 AM
18	Min kæreste og min behandler.	9/27/2018 10:14 AM
19	Har mødt en del af dem igennem mit behandlingsforløb, så de kender det.	9/27/2018 10:12 AM
20	Søskende.	9/27/2018 10:09 AM
21	Familien prøvede men forstod ikke. Brugte mest mine venner. og gode psykolog.. i distriktet	9/27/2018 10:09 AM
22	Det er nemmest at snakke med min mand	9/27/2018 9:58 AM
23	Mine forældre	9/27/2018 9:52 AM
24	Det er aldrig let, men det er lige svært, uanset det kan føles lidt flovt i familiesammenhænge, hvor jeg har mistet nogle højtider og mærkedage gennem årene, hvilket ikke i samme grad gør sig gældende med min vennekreds.	9/26/2018 2:51 PM
25	Min kæreste er god at tale med, men alle de andre mænd i min familie er elendige til at tale om min psykiske sygdom og mine psykiske problemer	9/25/2018 8:57 PM
26	Min familie består af min mor, far og tre storesøstre, så min far er den eneste mand og nok desværre den dårligste til at snakke om følelser. Jeg har kun én drengeven og ham mødte jeg på en psykiatrisk afdeling, så det er meget nemt at snakke om psykiske sygdom med ham. Men hvis det havde været en drengeven jeg kendte er hvilket som helst andet sted fra, så havde jeg nok ikke fundet det nemt at snakke om psykisk sygdom med ham.	9/24/2018 3:19 PM
27	KENDER MIG!	9/24/2018 9:15 AM
28	Min kollega, han er den eneste der tager det alvorlig, og tør at snakke og reagere når jeg har det slemt	9/24/2018 3:50 AM
29	Med ovenstående kan jeg tale med om de "lettere" aspekter af depression og angst, men de tunge emner som fx selvmordstanker har jeg ikke kunne tale med dem om.	9/23/2018 7:31 PM

Ungeundersøgelse 2018

30	Taler bedst med min mor om det. Hun forstår og der er aldrig pres på for at skulle ud i situation jeg på ingen måde er trykke ved. Hun er en stor støtte. Min far kan også være rigtig god, og min søster. Men det svinger lidt mere. Min bror ved det er der, respekterer det er der, men forstår det ikke.	9/22/2018 1:38 PM
31	Mine kollegaer er nemmest at snakke med.	9/22/2018 4:59 AM
32	Min mand! Dernæst én veninde	9/22/2018 2:12 AM
33	Der er nogle mandlige undtagelser, og generelt møder jeg faktisk stor forståelse fra mænd, men jeg oplever, at kvinderne i mit liv har lettere ved at være i samtalen (de virker mere afslappede med emnet) og lettere ved at stille gode spørgsmål (spørgsmål som enten får en til at se situationen fra en ny vinkel, eller som går en til at føle sig set og hørt).	9/21/2018 9:26 PM
34	Jeg har kunne tale med næsten alle om det i en eller anden forstand	9/21/2018 3:04 PM
35	læge/psykiater	9/20/2018 1:29 PM
36	Samt de to professionelle omkring mig, der har størst betydning: min bostøtte og min psykoterapeut	9/20/2018 1:14 PM
37	Og min psykolog og dem i terapigruppen	9/20/2018 11:53 AM
38	Jeg har to veninder jeg primært snakker med, men jeg kan også godt snakke med andre veninder/venner.	9/20/2018 10:14 AM
39	De har selv oplevet svære ting og har en omsorgsfuld omgangstone.	9/20/2018 9:50 AM
40	Jeg har haft lettest ved at tale med veninden om det, da hun selv kender til mange af de problematikker jeg har, og ikke dømmes mig på det, og ikke bruger min sygdom imod mig	9/20/2018 8:53 AM
41	Mine veninder har det med at gøre et lille problem stort, og hvis de ikke kan begribe hvad jeg taler om bliver de overbeskyttende, hvorimod mine drengevenner tager det med et gram salt og har let ved at grine og joke med mig og min situation.	9/20/2018 8:15 AM
42	Jeg har fået et tæt forhold til et par veninder efter jeg har været åben om min situation. Især en har jeg været ærlig for og hun var også den eneste der dik lov at besøge mig da jeg var indlagt. Udover det er mine forældre dem jeg er ærligst overfor	9/20/2018 7:53 AM
43	Min terapeut	9/20/2018 6:27 AM
44	Kvinderne på min mors side af familien er forstående, dog er det anderledes på min fars side af familien	9/20/2018 5:01 AM
45	+ én kvinde i familien	9/19/2018 8:00 PM
46	Umiddelbart er det mine veninder, da jeg er mest åben med dem, om mange ting i mit liv. Min kæreste har jeg det aller lettest ved at fortælle om min psykisk sygdom.	9/19/2018 7:49 PM
47	Min kæreste	9/19/2018 6:58 PM
48	Min bror, og enkelte af mine veninder. Handler om empati og at de ikke lader emnet blive for stort så det overtager min handleevne.	9/19/2018 6:51 PM
49	Dem jeg står nærmest, og som jeg ved kan forstå og respektere det	9/19/2018 6:37 PM
50	jeg er ikke som de andre.?	9/19/2018 5:23 PM
51	Jeg har været åben hele vejen.	9/19/2018 4:25 PM
52	Behandlere	9/19/2018 3:50 PM
53	Partner/ægtefælle/kæreste	9/19/2018 3:20 PM
54	Jeg oplever at mange mænd/drenge stadig har svært ved at tale om det, da de mænd jeg har i mit liv, meget gerne vil hjælpe med noget konkret for at løse "problemerne" men det er meget svært med psykisk sygdom, hvorimod kvinderne er bedre til at "acceptere" at det bare er sådan og at jeg har brug for at der er nogen, som lytter og ikke nødvendigvis er løsningsorienteret.	9/19/2018 2:57 PM
55	For mig er det ikke mine venners køn, der afgør, om de er gode at snakke med. Jeg har tætte, fortrolige venner af begge køn.	9/19/2018 2:16 PM
56	Min mor, bror og kæreste	9/19/2018 2:14 PM
57	Mine brødre og bonus mor	9/19/2018 1:25 PM

Ungeundersøgelse 2018

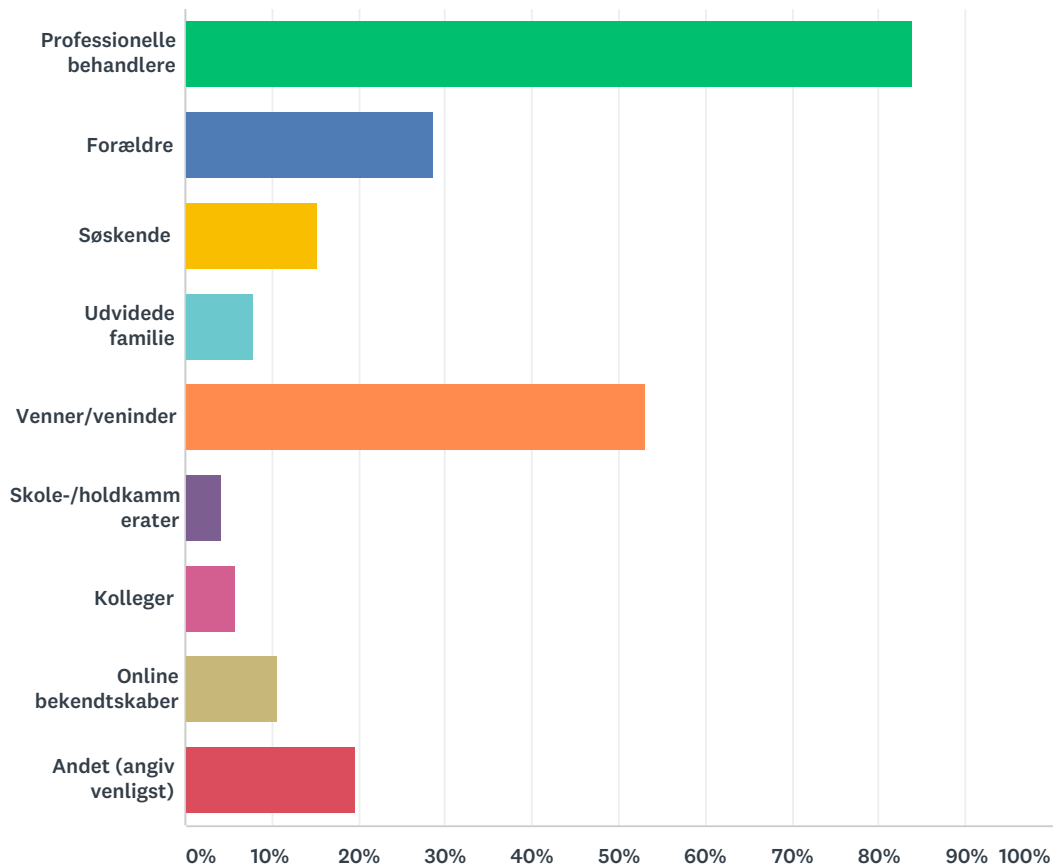
58	Mine behandlere	9/19/2018 1:20 PM
59	mest min mor, kæreste og SKP	9/19/2018 1:00 PM
60	Det er nemmest at tale med min mand om mine problemer, men ikke på grund af hans køn, blot hans relation.	9/19/2018 12:54 PM
61	Og min mand som er 3000 km væk. Han er der bare altid.	9/19/2018 12:36 PM
62	All e kan jeg tale med, men nogen Mere eller mindre	9/19/2018 12:10 PM
63	Det er lettest at tale med min kæreste om det	9/19/2018 11:54 AM
64	Har meget lidt behov for at tale om det: I manierne vil man ikke at erkende sygdommen og ved depressionerne er man ude af stand til at tale om det. Så går der tre til fire år uden symptomer, hvor der så ikke er noget at tale om, men blot indrette sit liv forebyggende.	9/19/2018 11:54 AM
65	De virker til at de gerne vil snakke om det og det virker som om at de bedre kan håndtere at lytte til det end jeg oplever med mænd.	9/19/2018 11:35 AM
66	Min kæreste. Hvorfor er det ikke en valgmulighed nogen steder?	9/19/2018 11:33 AM
67	Generelt er kvinder mere interesserede i at tale om psykisk velbefindende. Men har de andre selv en psykisk sygdom, så oplever jeg ikke den store forskel, om det er kvinder eller mænd.	9/19/2018 11:15 AM
68	Oplever der er en forskel mellem mænd og kvinder, men ved ikke om det er tale om generaliserbarhed. Måske er det fordi kvinder er socialiseret til at være empatiske og mere i kontakt med deres emotionelle side generelt?	9/19/2018 11:00 AM
69	Mændene i mit liv bruger ikke det med at tale om følelser, og det er en stor del af at være psykisk syg, så derfor er det bedst at tale med kvinder - og allerbedst mine veninder.	9/19/2018 10:58 AM
70	Jeg mærker hurtigt om det er noget folk vil snakke om. Hvis de ikke vil, snakker jeg ikke med dem om det.	9/19/2018 10:50 AM
71	Mest kristne mennesker der ofte ikke har fordomme. Og gerne en præst	9/19/2018 10:50 AM
72	Og egen læge/psykiater man har haft igennem flere år, samt sygeplejersker på den afd. man kommer hver uge.	9/19/2018 10:28 AM
73	Det er så svært at tale med min mand om det, for jeg er bange for at han ikke kan "rumme"	9/19/2018 10:18 AM
74	Har en ven på 71 som jeg har talt med, en veninde på 65 og en veninde på 53	9/19/2018 10:06 AM
75	Jeg har ikke rigtig nogen tætte drengevenner og kan derfor ikke bedømme hvor let det vil være at tale med dem om det.	9/19/2018 9:55 AM
76	Medpatienter	9/19/2018 9:45 AM
77	Især min mand	9/19/2018 9:22 AM
78	Lvinder lytter nok genrelt lidt mere og komme med trøst frem for løsninger eller negligeringer som mænd godt kan have tendens til at gøre	9/19/2018 9:00 AM
79	Min mor , er rigtig god at snakke med ☺☺☺	9/19/2018 8:44 AM
80	Jeg har ikke rigtig drengevenner. Og min far er meget svær at snakke med om følelser. Min bror er dog virkelig god.	9/19/2018 8:39 AM
81	Kun de veninder der selv er ramt af psykisk sygdom..	9/19/2018 8:35 AM
82	Handler mere om hvem jeg vil tale med det om.	9/19/2018 8:33 AM
83	Min mor og kontaktperson	9/19/2018 8:27 AM
84	Min mand kan jeg tale med om det.	9/19/2018 8:25 AM
85	Kun professionelle forstår hvad der sker med en	9/19/2018 8:16 AM
86	+ min kæreste	9/19/2018 8:15 AM
87	Min familie dømmes mig ikke, og den kærlighed de giver mig er uvurderlig	9/19/2018 8:15 AM
88	Det er nemmest at tale med dem der selv har/er psykisk udfordrede	9/19/2018 8:13 AM
89	"RELATIVT lettest"	9/19/2018 8:12 AM

Ungeundersøgelse 2018

90	Der findes desværre kun ganske få personer, der har et reelt forhold til systemet	9/19/2018 8:10 AM
91	Min mand og min far	9/19/2018 8:04 AM
92	Det mere en generations ting en det er en køns ting. Min bror og mine kusiner er lettere at tale med end for eksempel min far og den ældre generation.	9/19/2018 8:04 AM
93	Min kæreste, bedste veninde og mine venner/lære/vejleder på Sind Daghøjskolen (den bedste skole i hele landet! <3)	9/19/2018 7:54 AM
94	Ligegyldig køn, alder og andet kan alle jo blive ramt af psykisk sygdom og genkende nogle af symptomerne fra sig selv.	9/19/2018 7:48 AM
95	Mænd vil ikke gerne tale om den slags	9/19/2018 7:47 AM
96	Jeg er generelt ret god til at tale med folk om det.	9/19/2018 7:45 AM
97	Mændene i min familie - mand og bror.	9/19/2018 7:36 AM
98	Det er venner jeg har mødt gennem mit frivillige arbejde	9/19/2018 7:35 AM
99	Min erfaring er, at kvinder har lettere ved at tale om følelser og helbred, end mænd har det.	9/19/2018 7:30 AM
100	Det er nok fordi jeg selv er meget åben, at jeg har nemt ved at snakke om det uanset hvem det er jeg snakker med, men det hjælper helt klart hvis det er en person der enten selv har noget i samme stil at kæmpe med, eller hvis det er en der i det mindste kender lidt til det fra andre de kender. Man behøver ikke forklare ligeså meget, hvis det er en person der selv har psykiske problemer, for de kan sætte sig ind i det meget hurtigere end folk uden psykiske problemer.	9/19/2018 7:28 AM
101	Ikke alle kvinder i familien	9/19/2018 7:27 AM
102	Mine behandlere	9/19/2018 7:18 AM
103	Dem er jeg tættest med. Min familie er ikke helt samme generation som mig, så de har sværere ved at tale om psykisk sygdom, da de ikke er vokset op med snakken/informationerne på samme vis som jeg er. Så det at der bliver talt og vidensdelt om psykisk sygdom, er guld værd.	9/19/2018 7:14 AM
104	Min nuværende samlever og min tidligere	9/19/2018 7:07 AM
105	Min dejlige kæreste som jeg bor sammen med kan jeg dele alt med	9/19/2018 7:04 AM
106	Min mentor	9/19/2018 7:02 AM

Q20 Hvem vil du helst tale om dine psykiske problemer med? Sæt gerne flere krydser

Answered: 573 Skipped: 92

ANSWER CHOICES	RESPONSES
Professionelle behandlere	83.94% 481
Forældre	28.62% 164
Søskende	15.18% 87
Udvidede familie	7.85% 45
Venner/veninder	53.23% 305
Skole-/holdkammerater	4.19% 24
Kolleger	5.93% 34
Online bekendtskaber	10.65% 61
Andet (angiv venligst)	19.72% 113
Total Respondents: 573	

#	ANDET (ANGIV VENLIGST)	DATE
1	Kæreste	10/1/2018 1:17 PM

Ungeundersøgelse 2018

2	Ægtefælle	9/30/2018 9:31 PM
3	Min mand	9/29/2018 8:24 AM
4	Andre med samme lidelse	9/28/2018 1:53 PM
5	Min mand	9/28/2018 8:15 AM
6	Mine voksne børn	9/27/2018 8:54 PM
7	Min kæreste	9/27/2018 8:05 PM
8	helst så mange forskellige så muligt (undtagen overfor en chef på et job, eller undervisere på universitet pgr af den ulige magt og at jeg ville blive behandlet anderledes/blive set som svag osv)	9/27/2018 6:54 PM
9	mine bedsteforældre.	9/27/2018 5:32 PM
10	Udvidede familie er i mit tilfælde min voksne datter	9/27/2018 2:28 PM
11	Helst ingen	9/27/2018 11:31 AM
12	Min partner (hvorfor ikke nævnt?)	9/27/2018 11:19 AM
13	mand	9/27/2018 11:12 AM
14	ingen	9/27/2018 11:04 AM
15	Min mand	9/27/2018 10:57 AM
16	Min mand	9/27/2018 10:35 AM
17	Kæreste	9/27/2018 10:15 AM
18	Min kæreste	9/27/2018 10:09 AM
19	Min kæreste	9/27/2018 10:08 AM
20	Kæreste	9/27/2018 10:06 AM
21	Mentorer	9/26/2018 2:52 PM
22	Min kæreste	9/25/2018 8:58 PM
23	Min kæreste	9/25/2018 4:39 PM
24	BØRNENE, SOM ER VOKSNE	9/24/2018 9:17 AM
25	kæreste	9/23/2018 4:45 AM
26	ligesindede	9/22/2018 6:08 PM
27	min nevø på 20 år, der har mild autisme, og min kæreste	9/22/2018 8:00 AM
28	Min mand. Dernæst én rigtig tæt veninde, og til sidst professionelle behandlere	9/22/2018 2:13 AM
29	mine børn	9/21/2018 9:44 PM
30	Kæreste	9/21/2018 9:27 PM
31	Kontaktperson	9/21/2018 3:10 PM
32	Kæreste	9/21/2018 9:12 AM
33	Ægtefælle	9/21/2018 7:07 AM
34	Kærste	9/20/2018 5:21 PM
35	Min mand	9/20/2018 3:08 PM
36	Kæreste	9/20/2018 1:36 PM
37	Min bostøtte	9/20/2018 1:15 PM
38	Det er svært at sige. Jeg vil helst tale med nogle om det som modtager mig godt. Så er det ligemeget hvem de er. Hvis jeg har noget konkret jeg skal have hjælp til at bearbejde vil jeg helst tale med en psykoterapeut, da almindelige mennesker ikke kan hjælpe med det. Men igen er det MEGET vigtigt at det er en som er ægte og ser mig. Mange i psykiatrien holder en alt for stor "professionel distance". Det vil sige at de ikke møder mig der hvor jeg er, og ikke giver lidt af dem selv (fortæller lidt om hvad de selv har oplevet i deres liv)	9/20/2018 8:58 AM

Ungeundersøgelse 2018

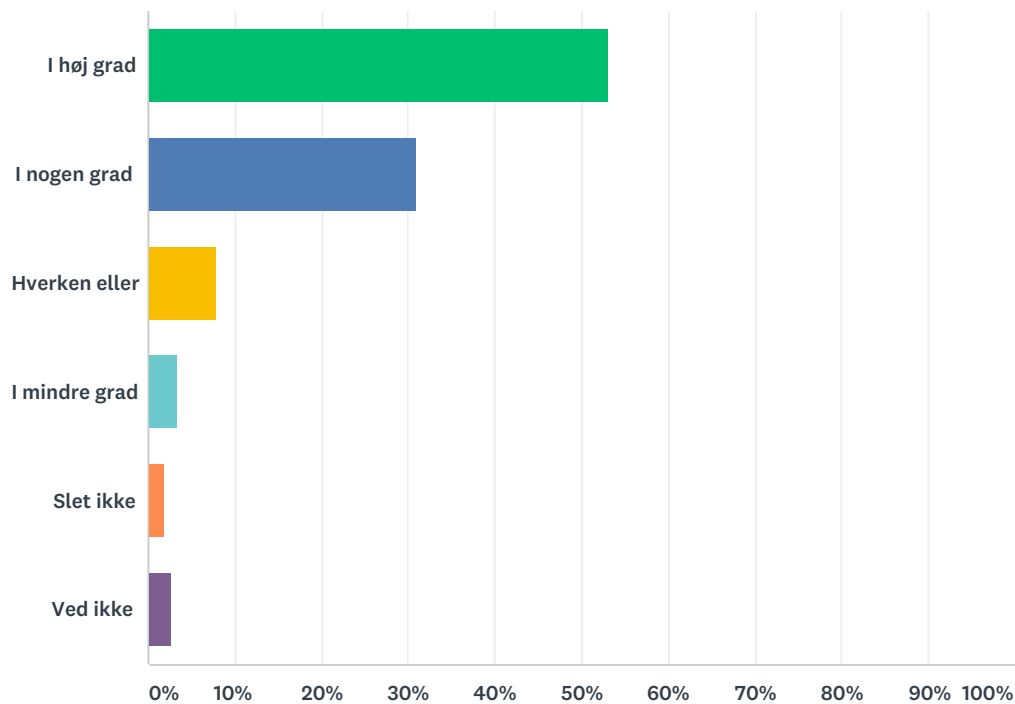
39	kæreste	9/20/2018 8:16 AM
40	Min kæreste	9/20/2018 5:10 AM
41	Måske en gruppe - selvhjælps el. lign	9/19/2018 8:01 PM
42	Ægtefælle	9/19/2018 7:55 PM
43	Min kæreste.	9/19/2018 7:50 PM
44	Helst nogle der ikke kender en personligt kan være rart	9/19/2018 6:28 PM
45	ingen vil tale med mig.	9/19/2018 5:24 PM
46	Fremmede ved fx foredrag	9/19/2018 4:40 PM
47	Min kæreste	9/19/2018 4:27 PM
48	det er nemmest at tale med nogen der har oplevet noget lignende...	9/19/2018 4:26 PM
49	Min mand	9/19/2018 4:05 PM
50	Livsledsager	9/19/2018 4:03 PM
51	min partner	9/19/2018 3:20 PM
52	Min læge	9/19/2018 2:54 PM
53	Værested	9/19/2018 2:29 PM
54	Min kæreste	9/19/2018 2:29 PM
55	Min kæreste	9/19/2018 2:16 PM
56	Gruppen i terapien	9/19/2018 1:21 PM
57	kæreste	9/19/2018 1:03 PM
58	jeg vil helst tale med alle om det, men det er ikke ens betydende med at jeg gør det, eller at de forstår	9/19/2018 1:02 PM
59	Forlovede	9/19/2018 1:01 PM
60	Min mand	9/19/2018 12:54 PM
61	Partner	9/19/2018 12:44 PM
62	Min mand og min mor	9/19/2018 12:36 PM
63	Peers	9/19/2018 12:35 PM
64	Bekendte fra selvhjælpegrupper/andre ligesindede.	9/19/2018 12:04 PM
65	Min kæreste	9/19/2018 11:56 AM
66	Min kæreste.	9/19/2018 11:33 AM
67	Kæreste	9/19/2018 11:11 AM
68	Kæreste	9/19/2018 11:08 AM
69	Kæreste	9/19/2018 11:00 AM
70	Nogen, der ikke kender mig, der ikke får følelserne i klemme. Nogle gange er det rart bare lige at kunne sige, at jeg har det af helvede til uden at blive analyseret (hos en behandler) eller at folk bliver bekymrede (dem der kender mig)	9/19/2018 11:00 AM
71	helt ingen af dem, ungår helst at snakke om min sygdom, for den skal ikke overtage mig igen	9/19/2018 10:58 AM
72	Kæreste	9/19/2018 10:56 AM
73	En præst eller andre kristne	9/19/2018 10:51 AM
74	Andre med psykiske problemer	9/19/2018 10:44 AM
75	Min mand	9/19/2018 10:33 AM
76	Min ægtefælle	9/19/2018 10:22 AM
77	Min mand hvis jeg turde	9/19/2018 10:18 AM

Ungeundersøgelse 2018

78	Min kæreste	9/19/2018 10:06 AM
79	Jeg har sjældent behov for at snakke om det længere, da jeg ikke er syg på nuværende tidspunkt	9/19/2018 9:55 AM
80	Headspace	9/19/2018 9:46 AM
81	medpatienter	9/19/2018 9:46 AM
82	Ligestillede	9/19/2018 9:36 AM
83	Kæreste/ samlever, bedste veninde	9/19/2018 9:33 AM
84	Min mand	9/19/2018 9:22 AM
85	Kæreste	9/19/2018 9:07 AM
86	Min forlovede og egen læge	9/19/2018 9:01 AM
87	Jeg har intet at skjule. Kan de ik tåle at høre det må de tage afstand. Det op til dem	9/19/2018 8:55 AM
88	Ægtefælle	9/19/2018 8:41 AM
89	har ikke forældre mere.	9/19/2018 8:34 AM
90	Jeg syntes den er svær at besvare. For mit svar ville være alle, men realiteten er en anden. Min erfaring er at en psykolog er super, men det har jeg ikke råd til, så nu har tyet mig til at bruge appen Hellomind med hypnose og den virker fantastisk og har hjulpet mig med mange ting.	9/19/2018 8:31 AM
91	Kæreste	9/19/2018 8:28 AM
92	Min mand	9/19/2018 8:25 AM
93	Kæreste	9/19/2018 8:15 AM
94	Kæreste	9/19/2018 8:12 AM
95	De desværre få, der har en reel holdning til tingene	9/19/2018 8:12 AM
96	Min Mand	9/19/2018 8:11 AM
97	Personer med samme udfordringer eller det der ligner.	9/19/2018 8:04 AM
98	Kæreste	9/19/2018 7:56 AM
99	Jeg har ikke super meget interesse i at tale om det. Jeg er meget afklaret med min tilstand, den er ikke noget mysterie for mig. Så igen, vil jeg hellere fokusere på det positive, det jeg rent faktisk kan, og prøve at have det godt. At tale om angst, gør mig bare angst, eksempelvis.	9/19/2018 7:56 AM
100	min mand	9/19/2018 7:48 AM
101	Svært at sige - det er jo ikke altid det er super relevant at tale om med alle. Tid og sted og omstændighed har også en afgørende faktor.	9/19/2018 7:45 AM
102	en fra frelsens hær	9/19/2018 7:44 AM
103	Har ikke så meget behov for at snakke om det	9/19/2018 7:43 AM
104	Personalet på mit bosted	9/19/2018 7:39 AM
105	Begge mine forældre var syge: den ene havde papir på det , den anden tog sit liv. Min farmor ville jeg ønske at jeg kunne have talt med om ungdommens udfordringer jeg var igennem	9/19/2018 7:38 AM
106	Og min ægtefælle	9/19/2018 7:37 AM
107	Ægtefælle	9/19/2018 7:28 AM
108	Min samlever	9/19/2018 7:23 AM
109	Min mand	9/19/2018 7:16 AM
110	Mine problemer fylder mindre nu. Derfor taler jeg mindre om det.	9/19/2018 7:11 AM
111	Bostøtte	9/19/2018 7:10 AM
112	Kæreste	9/19/2018 7:07 AM
113	Min mand	9/19/2018 7:07 AM

Q21 Oplever du, at det er lettere at tale om psykisk sygdom med folk, der selv har psykiske problemer?

Answered: 572 Skipped: 93

ANSWER CHOICES	RESPONSES	
I høj grad	53.15%	304
I nogen grad	30.94%	177
Hverken eller	7.87%	45
I mindre grad	3.32%	19
Slet ikke	1.92%	11
Ved ikke	2.80%	16
TOTAL		572

#	BEGRUND GERNE DIT SVAR:	DATE
1	Derceeven anden forståelse, nr man selv er en del af systemet	10/1/2018 6:46 PM
2	Minus og minus giver ikke altid plus, og man kan nemt rive hinanden ned, men man kan også bruge hinanden alt afhængig af hvor langt man er	9/28/2018 12:57 PM
3	Det afhænger af personerne og relationerne	9/28/2018 7:54 AM
4	Vi forstår hinanden bedre	9/28/2018 7:01 AM
5	De kan nemmere sætte sig ind i hvad jeg føler og oplever.	9/27/2018 9:05 PM
6	oplevede jeg især da jeg gik i en angstgruppe.	9/27/2018 6:54 PM

Ungeundersøgelse 2018

7	Folk der ikke selv har prøvet det, har ofte ekstremt svært ved at forestille sig, hvad det vil sige ikke at have lyst til at eksistere længere. Det er jo langt ude, at føle man ikke har noget at leve for, selvom man tydeligvis har 700 ting at se frem til og uendeligt mange muligheder for at gøre ting bedre. Men man kan ikke mærke det. Og de forstår heller ikke, hvad der stoppe en fra at gøre ting man plejede at elske, men ikke længere kan, fordi intet holder mening for en. De forstår sjældent, at en psykisk barriere som angst, kan gøre en lam og undvigende i adfærd og handling.	9/27/2018 6:17 PM
8	Fordelen ved at tale med folk som selv har/har haft psykiske problemer, er at de har en anden forståelse, da de har prøvet det på egen krop. Uanset hvor gerne andre vil prøve at forstå, så har de aldrig mærket den smerte, den følelse etc. Nogen gange er det rart at snakke med folk der rent faktisk ved hvordan det er. Fordi engang imellem kan jeg godt have behov for at blive forstået 100%, fremfor kun 90 %.	9/27/2018 5:39 PM
9	De forstår	9/27/2018 5:28 PM
10	Mere accept - mindre følelse af at være forkert	9/27/2018 4:50 PM
11	Mange detaljer er kendte på forhånd. Man behøver ikke forklare hvordan det er at være indlagt, miste energi ol.	9/27/2018 2:28 PM
12	De forstår det meget mere. Selv hvis det ikke nødvendigvis er de samme problemer vi har, så er det nemmere.	9/27/2018 2:11 PM
13	Det kommer an på hvordan de har det med deres lidelser og hvad lidelserne gør ved dem eller hvordan de får dem til at agere. Ud over personlighed osv. Det er meget svært at snakke med en der er selvvalgt stum for eksempel.	9/27/2018 11:13 AM
14	...	9/27/2018 10:59 AM
15	De forstår mere end folk uden.	9/27/2018 10:57 AM
16	Det er andeledes men svære	9/27/2018 10:51 AM
17	Der er en større forståelse fordi de kan relatere til lignende udfordringer.	9/27/2018 10:39 AM
18	Nogle gange, men selvom de selv har noget, betyder det ikke at de er forstående overfor den sygdom man så selv har, hvis de har noget andet eller de tackler det bedre end mig. Ofte kan folk med samme sygdom virke bedrevidende, fordi de tror at deres løsning virker for mig også, selvom psykisk sygdom er så forskelligt fra person til person, selv den samme sygdom.	9/27/2018 10:16 AM
19	Det er rart ikke at være alene med sine demoner	9/27/2018 10:13 AM
20	Måske fordi de ved noget om det, i stedet for at det bliver et foredrag om depression/andet..	9/27/2018 10:09 AM
21	Der kan være meget genkendelighed, at tale med andre med psykisk sygdom, men jeg har ofte oplevet at begge parter var for sårbare til holde hinandens selskab ud i længden. Eller at en konkret samtale lettere kan køre af sporet. Jeg synes det er mere krævende at tale med en anden psykisk sårbar.	9/27/2018 10:06 AM
22	Vi har en fælles forståelse og referenceramme som gør det meget lettere	9/27/2018 10:01 AM
23	De har nemmere ved at forstå tingene	9/27/2018 9:56 AM
24	Det er aldrig let, men for mig er det tit sværere, fordi jeg oplever at man i nogle tilfælde begynder at "arve" hinandens symptomer. Selvom det er rart at vide, at man ikke er alene med det, er det også lidt farligt at snakke sig for langt ind i småsyg virkelighed.	9/26/2018 2:54 PM
25	generelt er forståelsen og accepten større, hos folk, der selv har oplevet det.	9/26/2018 7:07 AM
26	Det er nemmere at få en dialog omkring det. Selve det at dele er jeg lige åben omkring, men dem som selv kender til det, er mere åben for at lytte og have dialog omkring det	9/24/2018 9:26 PM
27	I høj høj grad! De andre bliver bare bange for det man siger. Dem der selv har psykiske problemer bliver ikke overrasket, chokeret eller bange.	9/24/2018 3:22 PM
28	De ved, hvordan det er at have psykiske problemer.	9/24/2018 10:07 AM
29	DE ER EJ SÅ LANG FRA VINDUET, SOM RASKE ER. KLART NOK!	9/24/2018 9:18 AM
30	Det afhænger af hvor hårdt ramt de selv er, og hvordan de håndterer det.	9/23/2018 7:32 PM
31	Udover professionelle behandlere, så ja, 100% Mine raske venner bliver ved med at anbefale mig at gå en tur eller at være lidt spontan eller at prøve noget nyt, men de forstår ikke at de dage hvor luften er tyk som mudder, så er det at komme ud og tisse og finde noget mad alt hvad jeg kan.	9/23/2018 7:23 PM

Ungeundersøgelse 2018

32	Det er nemmere når man kan relatere	9/23/2018 6:13 PM
33	De forstår som regel hvor svært det er at have en "usynlig" sygdom.	9/22/2018 1:39 PM
34	Jeg føler ikke, jeg bli'r mødt med fordomme men med accept og åbenhed	9/22/2018 9:58 AM
35	Mange af dem kender det umulige offentlige sundhedssystem/sagsbehandling. Og alle problemerne forbundet med en psykisk sygdom.	9/22/2018 8:02 AM
36	Der er en større forståelse fra andre med psykisk sygdom. Der er stadig meget tabu blandt 'raske' mennesker. Og stadig er det svært at forstå de psykiske lidelser contra de fysiske lidelser.	9/22/2018 5:01 AM
37	Det kommer fuldstændig an på personen. Nogle mennesker uden psykiske sygdomme er meget empatiske, gode lyttere og gode til at stille spørgsmål. Nogle er ikke. Nogle mennesker med psykiske sygdomme er gode til relatere, komme med råd og støtte. Nogle er ikke. Og nogle gør det til en konkurrence om at være den, der har det dårligst. Jeg har både gode og dårlige erfaringer med begge grupper.	9/21/2018 9:30 PM
38	Der er en nysgerrighed og forståelse lige med det samme, sympati, empati. Det er de samme mekanismer vi møder ift. forståelse og kommunikation med familie, venner, uddannelse, karriere, sundhedsvæsen, socialforvaltningen og sagsbehandlere	9/21/2018 3:11 PM
39	De kan nogle gange nemmere genkende	9/20/2018 10:17 PM
40	Der er bare en dybere intern forståelse	9/20/2018 1:16 PM
41	Forståelsen kan være større Man er mere jævnbyrdige på en eller anden mærkelig måde	9/20/2018 11:55 AM
42	Det er helt klart let at snakke med min veninde, der selv har psykiske problemer. Dog har jeg også andre veninder/venner, der er rigtig gode at snakke med og har stor forståelse.	9/20/2018 10:15 AM
43	Jeg har en forventning om større forståelse/indlevelse.	9/20/2018 9:51 AM
44	Jeg oplever i hvert fald at det er lettere at tale med folk, der har oplevet svære ting, og dermed følt svære følelser. For de er ikke bange for at tale om følelser, og har ofte en bedre forståelse for at noget kan være svært	9/20/2018 8:59 AM
45	som psykisk syg oplever man stærke følelser og modgang som ikke ret mange kan relatere til eller omfavne hvis ikke man selv har haft det inde på livet. men de findes derude og jeg er vild med dem der stiller spørgsmål :)	9/20/2018 8:23 AM
46	De forstå en og kan sætte sig ind i hvordan det er.	9/20/2018 7:54 AM
47	Jeg har en veninde, som selv er ramt af ADHD og bipolar lidelse. Hun er den mest forstående i min vennekreds.	9/20/2018 5:03 AM
48	Der er ingen fordomme, og de ved selv hvordan det er. Det er også rart at kunne sparre med nogle omkring det.	9/19/2018 9:47 PM
49	De forstår og anser mig stadig som "normal"	9/19/2018 8:02 PM
50	Ja de har en bedre forståelse for det, især hvis de har oplevet noget lignende.	9/19/2018 7:51 PM
51	Det er lidt forskelligt. Folk tager deres diagnoser forskelligt, og de behandler dem forskelligt.	9/19/2018 6:59 PM
52	Kan godt lide at få et perspektiv fra begge sider	9/19/2018 6:38 PM
53	Der er ligesom en større forståelse for at alle ikke passer ind i pæne kasser.	9/19/2018 6:24 PM
54	Det kan være en fordel at høre andres oplevelser og evt give tips til håndtering af f.eks angst.	9/19/2018 5:43 PM
55	mødet med andre?	9/19/2018 5:26 PM
56	Ikke alle kan forstå at sygdomme kan vise sig forskelligt, andre går straks i offer rolle mens andre fortæller hvordan de på alle punkter har haft det meget værre end mig.	9/19/2018 4:41 PM
57	Folk der ikke har haft det inde på livet, kan ikke sætte sig ind i det.	9/19/2018 4:27 PM
58	Man er i samme situation.	9/19/2018 3:20 PM
59	De forstår det hvad "spillet" handler om og hvad det indebærer, og de dømmes ikke og har ikke så mange fordomme.	9/19/2018 2:58 PM
60	Der er forskel på accept, faglig indsigt og egentlig forståelse. Dem, som selv har erfaring med psykisk sygdom forstår og negligerer ikke.	9/19/2018 2:30 PM

Ungeundersøgelse 2018

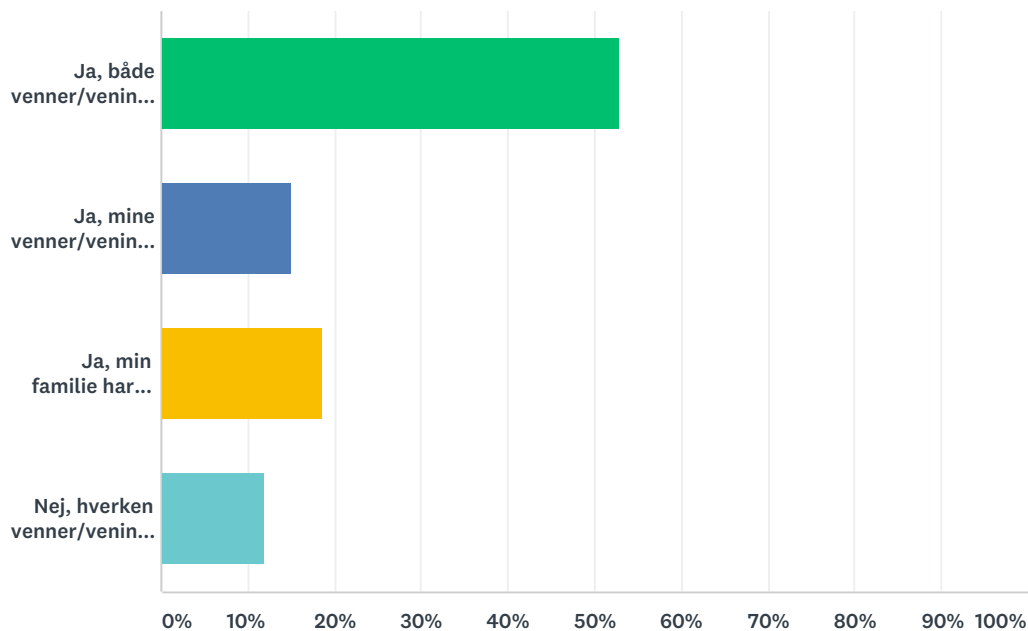
61	Min kæreste har selv en psykisk sygdom, hvilket gør, at vi har en mere grundlæggende forståelse for hinandens udfordringer, end det er tilfældet med mine ikke-diagnosticerede venner/veninder.	9/19/2018 2:17 PM
62	Mere forståelse	9/19/2018 1:26 PM
63	Af min erfaring, folk med en diagnose kan slet ikke se andres - eller forstå - andres diagnose, har jeg oplevet. De ved ikke hvad der foregår inden i, da alt opfattes forskelligt fra person til person. Også selvom de har en psykisk diagnose selv	9/19/2018 1:04 PM
64	Det er rart at have nogle som selv kender til de problemstillinger man står med	9/19/2018 12:55 PM
65	Har haft stort udbytte af rekuvery	9/19/2018 12:36 PM
66	Det er lige meget, om de har en psykisk sygdom, men det har en stor værdi at folk selv har en eller anden form for erfaring med at arbejde med og kæmpe med sig selv. At de har erfaret - eller ihvertfald kan forstå og sympatisere med - hvorfor nogle mennesker kæmper så meget med deres sind.	9/19/2018 12:05 PM
67	Det er helt sikkert lettere at snakke med folk om det, som selv kæmper med nogle ting. Jeg synes dog også at der er andre i mit liv som også er gode at snakke med, selvom de ikke kæmper med psykiske lidelser.	9/19/2018 11:37 AM
68	Helt klart lettere. For det første kan de lettere forstå det. Og for det andet opstår der sjældent en situation, hvor de ikke ved, hvad de skal sige til det. Og det bliver ofte heller ikke så alvorligt, og man kan lave grin med det. Det er lidt sværere for folk, som ikke har det, fordi de enten bliver meget alvorlige på ens vegne, eller hvis man laver sjov med det, så tror de ikke, at man har det/har haft det så slemt.	9/19/2018 11:19 AM
69	De har lettere ved at sætte sig ind i det.	9/19/2018 11:05 AM
70	Jeg lyder måske som et dårligt menneske, men ofte føler jeg at der kan gå for meget sammenligning og konkurrence i det - når det er sagt, så har det at snakke med ligesindede været en kæmpe del af mit forløb	9/19/2018 11:02 AM
71	Ja, fordi de ved, hvad man taler om.	9/19/2018 11:01 AM
72	En mere grundlæggende forståelse	9/19/2018 11:00 AM
73	Der er helt sikkert en bedre forståelse, selvom man ikke har samme diagnose. Folk uden en psykiatrisk diagnose kan godt blive stille og ukomfortable, når man snakker om psykisk sygdom, hvorimod det er lettere at bruge humor, med andre med psykiske problemer.	9/19/2018 10:53 AM
74	Det er ofte nemmere at snakke med andre der kender til det eller noget lignende. Men jeg har også oplevet folk der aldrig har haft psykiske sygdomme kan være rigtig gode til at lytte.	9/19/2018 10:52 AM
75	Ingen "ynk" og de dømmer aldrig	9/19/2018 10:45 AM
76	De forstår det en smule bedre.	9/19/2018 10:29 AM
77	De ved hvad det handler om men kan også have begrænset overskud så jeg føler trang til at skåne dem	9/19/2018 10:24 AM
78	Ved at tale med venner, som ikke har en psykiatrisk diagnose, opdager jeg at mange 'psykiske problemer' er ganske normale, og at jeg selv efterhånden er 'ganske godt kørende'	9/19/2018 10:12 AM
79	De kender til det på en helt anden måde end folk der ikke har en psykisk lidelse. Det gør det så meget nemmere at være åben og ærlig omkring det. På den måde kan man også hjælpe hinanden i det - og det er rart!	9/19/2018 9:47 AM
80	De ved, at sygdommen findes	9/19/2018 9:06 AM
81	Dem jeg har prøvet har vendt samtalen over til sig selv	9/19/2018 9:04 AM
82	Der er en fællesnævner og oftest en større forståelse	9/19/2018 9:01 AM
83	De ved med det samme hvad man mener hvis de har samme lidelse. De der har en anden lidelse har en åbenhed over for at man kan have en del af sin psyke der ikke "virker" uden af resten er helt fucked.	9/19/2018 8:59 AM
84	De forstår bedre, men tit har jeg bare brug for aflæsning af tanker og ting der trykker. Få tømt depoterne, og ikke få dem fyldt op igen af andres. Det er der en anden tid til.	9/19/2018 8:49 AM
85	Der er en gensidig forståelse for det meste. Mennesker der ikke selv er ramt af psykisk sygdom kan have svært ved at sætte sig ind i hvordan jeg har det.	9/19/2018 8:37 AM

Ungeundersøgelse 2018

86	Har ofte større forståelse	9/19/2018 8:34 AM
87	Det er altid rart at snakke med nogen, der kender til det, men tingene kan også kogle gange blive "hvem har været mest syg", og kun med fokus på "det syge" frem for det "normale" som folk uden diagnose kan se.	9/19/2018 8:16 AM
88	Man skal hav været der for selv at forstå det. Det selvfølgelig ikke hele sandheden men det tæt på.	9/19/2018 8:07 AM
89	Det giver sig selv, man føler man bliver mødt med en anden åbenhed og nysgerrighed fra ligesindede og man kan dele tips og gode råd fra nogen som selv har erfaringer med det.	9/19/2018 8:06 AM
90	Det gjorde jeg, indtil jeg begyndte at få (online) venner på den anden side af kloden, som faktisk er vældig flinke og forstående. Har så også mødt dem igennem American McGees Alice Asylum projekt, hvor psykisk sygdom er en vigtig del af temaet.	9/19/2018 7:58 AM
91	Hvis der i forvejen ved et møde er et rum for disse tabubelagte emner, føler man sig ikke sådan ved siden af. Eller skæv.	9/19/2018 7:49 AM
92	De ved jo hvad det drejer sig om	9/19/2018 7:47 AM
93	De har ofte en større forståelse og lettere ved at sætte sig ind i det man siger.	9/19/2018 7:46 AM
94	Set er lettere fordi de ofte kan forstå hvad man føler og oplever og jeg har en følelse af at de ikke på samme undrer sig/dømmer mig - sidstnævnte kan dog bare vlre noget jeg selv tror	9/19/2018 7:43 AM
95	Der er en anden forståelse, men omvendt er der nogle som dyrker det at have en sygdom - det gør jeg ikke. De mennesker synes jeg er irriterende.	9/19/2018 7:38 AM
96	Kun hvis de selv er accepterende overfor hvad det vil sige	9/19/2018 7:38 AM
97	Uerkendte begrænsninger på grund af psykisk sygdom kan være svært for nogen at komme over, og derfor er nogen meget "aggressive" omkring at benægte, noget er et problem.	9/19/2018 7:32 AM
98	Man behøver ikke forklare alt i detaljer, for folk forstår en allerede efter første sætning man har sagt.	9/19/2018 7:29 AM
99	De ved jo selv hvordan det er at have udfordringer pga sygdommen	9/19/2018 7:26 AM
100	Professionelle behandlere er dygtige og forstår hvad de har med at gøre. Men i mit bagland er det mine veninder, for familien forstår det ikke helt så godt.	9/19/2018 7:15 AM
101	det kommer ganske an på hvilke psykiske problemer vi taler om	9/19/2018 7:10 AM
102	Jeg føler det er nemmere at snakke om deres psykiske problemer så jeg kan hjælpe dem bedst muligt	9/19/2018 7:08 AM
103	Alt efter hvordan vedkommende og jeg selv har det, er der en risiko for at trække hinanden ned eller at den ene part ikke føler sig hørt.	9/19/2018 7:05 AM

Q22 Føler du, at dine venner/veninder og familie har været der for dig, når du har haft det svært?

Answered: 567 Skipped: 98

ANSWER CHOICES	RESPONSES	
Ja, både venner/veninder og familie har været der for mig	52.91%	300
Ja, mine venner/veninder har været der for mig	14.99%	85
Ja, min familie har været der for mig	18.69%	106
Nej, hverken venner/veninder eller familie har været der for mig	11.99%	68
TOTAL		567

#	BEGRUND GERNE DIT SVAR:	DATE
1	Kæreste har mest, ikke meget andre. Har ikke ladet dem være der for mig	9/30/2018 6:26 PM
2	I varierende grad. Nogle mere end andre. Nogle slet ikke. Men det er under alle omstændigheder en ensom affære.	9/28/2018 8:17 AM
3	I nogen grad	9/28/2018 6:29 AM
4	Jeg har selv trukket mig fra mine veninder	9/27/2018 8:06 PM
5	jeg ville ønske jeg havde venner jeg ex kunne overnatte hos når jeg har det rigtig dårligt eller være ved i længere tid. Det kan jeg kun hos familie. Venner bruger jeg til at tale om det (men prøver ikke at bebyrde dem for meget med det.)	9/27/2018 6:57 PM
6	De har prøvet på hver deres måde, men det er svært at gøre det rigtige for én der ikke selv ved hvad de har brug for. Så det er en ond ring der bare har gjort mig mere frustreret. Men det er gjort i kærlighed - selvom det er svært at indse når man har en depression	9/27/2018 6:19 PM
7	nogle få gode venner, ikke resten	9/27/2018 6:16 PM
8	Det skifter en del.	9/27/2018 5:30 PM
9	Kun en enkelt veninde var der, da der virkelig var brug for det. Derfor nej.	9/27/2018 5:07 PM

Ungeundersøgelse 2018

10	Kun min mand - øvrige familie har ikke været involveret	9/27/2018 4:50 PM
11	De har været der. Men ikke i den grad jeg ville have ønsket	9/27/2018 2:57 PM
12	Jeg oplever ikke, at min udvidede familie på nogen måde har været der for mig, men min mor, som jeg har et meget tæt forhold til, har helt klart været der og har støttet hele vejen igennem	9/27/2018 2:48 PM
13	Men kun delvist	9/27/2018 2:29 PM
14	Det er svært for folk at være der for mig, når det er svært, da jeg helst ikke vil være sårbar og fortælle folk hvor svært jeg har det, så jeg skjuler det.	9/27/2018 2:12 PM
15	Men det er meget få	9/27/2018 11:14 AM
16	de senere år har min mand været der, men ellers har ingen været der før i tiden.	9/27/2018 11:14 AM
17	...	9/27/2018 10:59 AM
18	Jeg har altid haft go support omkring mig	9/27/2018 10:52 AM
19	Min mor og hendes veninde har været der mest.	9/27/2018 10:40 AM
20	Men ikke altid, nogle gange har de ikke overskuddet til at være der og det er også okay.	9/27/2018 10:16 AM
21	Men kun så meget som jeg har ville bebyrde dem med.	9/27/2018 10:13 AM
22	Jeg har ikke tilladt at de kunne være der, da jeg ikke vil skræmme dem væk.	9/27/2018 10:10 AM
23	Kun min mor	9/27/2018 10:02 AM
24	Dog kun noget af min familie, min søster og far. Men min mor og stedfar har nogle gange taget afstand, og ikke indset mine problemer	9/27/2018 9:56 AM
25	Jeg har ikke savnet at de var der, men faktisk været frustreret over at de var der så meget.	9/26/2018 2:55 PM
26	Når mit liv har sejlet allermest, og jeg har haft isoleret mig mest, har både mine nære veninder og mine forældre og min søster, alle været der. de er kommet og hevet mig ud af sengen. de har hjulpet mig med at rydde op og gøre rent i min lejlighed, så jeg kom i bund og bedre kunne starte "forfra".	9/26/2018 7:08 AM
27	De er det, når de kan. Har også et lille netværk	9/25/2018 11:11 AM
28	Hvis ikke det havde været for mig netværk ville jeg ikke have klaret mig så godt som jeg har.	9/24/2018 3:23 PM
29	ALLE VIL HJÆLPE OG GØR ALT HVAD DE KAN NU PÅ 21. ÅR!	9/24/2018 9:19 AM
30	ja, men kun i nogen grad.	9/23/2018 7:33 PM
31	De prøver... men det er svært for folk der ikke selv er syge, fordi de ikke forstår det... og svært for folk der selv er syge, fordi det kommer så tæt på.	9/23/2018 7:24 PM
32	Langt de fleste	9/22/2018 6:08 PM
33	Min ægtefælle og min bedste veninde har været der for mig, så godt de kunne	9/22/2018 10:00 AM
34	Hvis man altså siger til, når det er svært. Det er jo ikke altid det sker.	9/22/2018 9:37 AM
35	Især min kæreste skal stå model til meget - vi bor sammen, så han oplever min depression hver dag.	9/22/2018 5:02 AM
36	De har prøvet så godt de kunne at stå på sidelinjen og snakke med mig om noget de selv ikke har prøvet, og som de har haft meget svært ved at sætte sig ind i	9/21/2018 3:12 PM
37	Ikke altid lige meget, men også fordi jeg skjuler det	9/20/2018 10:17 PM
38	Nogen har og nogen har ikke	9/20/2018 9:00 PM
39	Jeg ved det ikke, fordi jeg altid har det som om at jeg er ensom på en eller anden måde.	9/20/2018 7:52 PM
40	Ja, men de har ofte taget misforståede hensyn eller ageret mindre hensigtsmæssigt, fordi de ikke spurgte ind til mine reelle behov og mine udfordringer	9/20/2018 6:48 PM
41	Men måske ikke i så høj grad som jeg kunne have ønsket	9/20/2018 4:39 PM
42	Det har nok været svært for min familie at være der for mig, da jeg ikke har delt særlig meget med dem.	9/20/2018 3:22 PM

Ungeundersøgelse 2018

43	Nej, især ikke familien. De bliver bare sure eller irriteret på mig. De forstår ikke at jeg er ulykkelig, men føler jeg skælder dem ud, selv om det er situationen jeg skælder ud på. Min veninde har ofte travlt med andre ting efter hun fik en kæreste. Før hun fik kæreste var hun der ofte for mig i telefonen. Men nu har hun fået mange andre venner også og returnerer ikke mine opkald.	9/20/2018 9:05 AM
44	Før jeg fik diagnosen var der ikke nogen der forstod eller akseptererede at jeg opførte mig anderledes end jeg plejede. jeg tog afstand til dem og de tog afstand fra mig.	9/20/2018 8:25 AM
45	Uden tvivl, uden især mine forældre var jeg her ikke idag. De har støttet mig 110% og gør det stadigvæk. Samt min bror er min klippe, der for mig igennem mørke tider	9/20/2018 7:55 AM
46	Ikke alle venner og veninder, nogle tog afstand	9/20/2018 7:29 AM
47	Nogen i familien og enkelte venner har været der.	9/20/2018 5:04 AM
48	I nogen grad.	9/20/2018 4:31 AM
49	Har det bedst med at snakke med mine venner/veninder om det der er svært, og de er gode til at lytte og være der for mig.	9/19/2018 9:48 PM
50	Min familie har været en del fraværende i mit liv, så de har altid haft en vis berøringsangst, og stadig har det. Mine veninder og kæreste vil gerne hjælpe mig igennem det, når jeg har det svært.	9/19/2018 7:53 PM
51	Da først jeg kom på efterskole og samtidig blev ældre, hvor jeg også kunne se det hele på afstand, var det nemmere at indse, at min familie havde været der for mig hele tiden. Med vennerne blev det først en rigtig ting, at de var der for mig, da jeg kom på efterskole. Set i bagklogskabens lys tror jeg ligeså meget, at mine folkeskolekammerater vidste for lidt til, at de kunne være der. Jeg tror ikke kun det bundede i, at de ikke var så glade for mig.	9/19/2018 7:01 PM
52	Både og, de har svært ved at forstå mig, men nogle gange er de der for mig og andre gange tager de totalt afstand	9/19/2018 6:29 PM
53	Desværre ved de bare ofte ikke, hvad de skal gøre, men de vil gerne hjælpe	9/19/2018 6:25 PM
54	Både og - der handler også lidt om, hvor åben man selv er	9/19/2018 6:25 PM
55	Mine veninder betyder alt. De har virkelig vist at de er her for mig.	9/19/2018 5:51 PM
56	må ikke tale om min nu af døde kone.	9/19/2018 5:29 PM
57	Både og. Ikke tilstrækkeligt nogen af den og kun efter hvad er selv har givet og når der ikke var noget sjovere de hellere ville.	9/19/2018 4:42 PM
58	Min bedste veninde og ægteemand.	9/19/2018 4:27 PM
59	Min mand og mine børn, men de har ikke forstået hvad det er.	9/19/2018 4:27 PM
60	Alle har så gerne ville hjælpe mig, men jeg har svært ved bede om hjælp og lukke dem ind (da jeg skammer mig over stadig være plaget af min spiseforstyrrelse)	9/19/2018 4:07 PM
61	ved ikke	9/19/2018 3:21 PM
62	Når jeg har bedt om hjælp, eller udvist angst, så har både familie og venner hjulpet så godt de kunne.	9/19/2018 2:58 PM
63	Men kun nogle få! Langt fra alle. Man finder rigtigt ud af hvem ens sande venner er og hvilket forhold man kan have til sin familie...	9/19/2018 2:31 PM
64	Flov over at vise min sårbarhed	9/19/2018 2:30 PM
65	Mine gode venner/veninder er der ALTID. Min familie ville i virkeligheden gerne, men jeg har ikke lyst til at se dem/tale med dem, når jeg har det svært.	9/19/2018 2:18 PM
66	Så godt som de evnede det	9/19/2018 2:15 PM
67	Nogle veninder og nogle få fra familien	9/19/2018 1:27 PM
68	Både og, jeg har ikke selv været åben over for dem så tror ikke de ved når jeg har det skidt	9/19/2018 1:22 PM
69	Min forlovede er rigtig dygtig ti at gribe mig, han dømmes ikke og han handler når jeg isdder fast i en dum dag. han FORSTÅR bare og det er bare nok til at få mig op på bene igen... Detg guld!	9/19/2018 1:05 PM
70	det er ikke ensbetydende med at det er alle i familien eller alle i vennekredsen.. men nogle få..	9/19/2018 1:03 PM
71	Få i min familie har	9/19/2018 12:38 PM

Ungeundersøgelse 2018

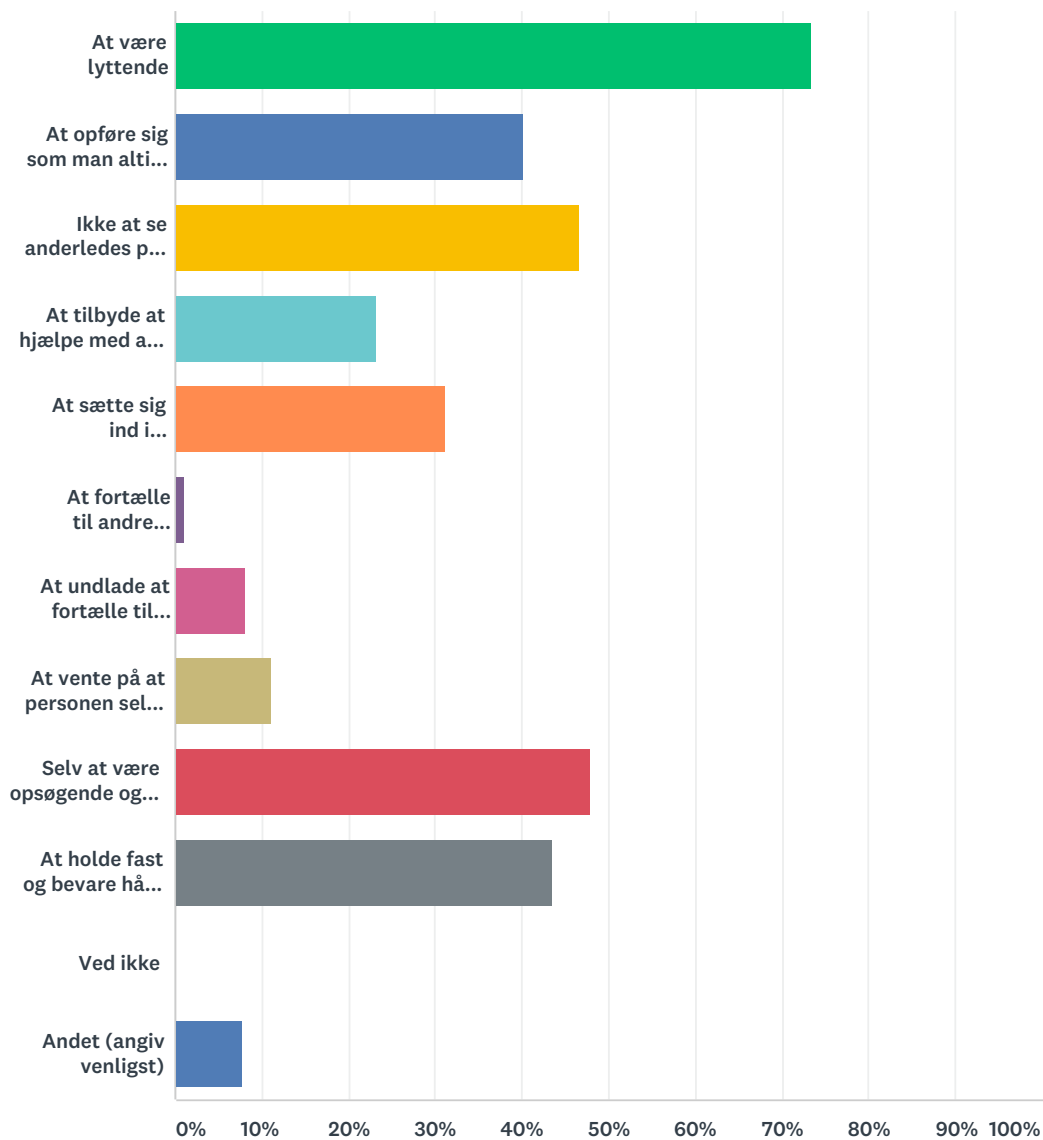
72	Jeg er ikke god til at bruge dem når jeg har det værst	9/19/2018 12:06 PM
73	Tror ikke det, som sådan, er af ond vilje. Mere pga manglende viden.	9/19/2018 12:06 PM
74	De har prøvet det bedste de kan, men det er svært for dem at være der i det omfang jeg har behov for.	9/19/2018 12:03 PM
75	Fordi jeg ikke har efterspurgt det.	9/19/2018 11:39 AM
76	Da jeg begyndte at åbne op for mine venner og familie omkring mine problemer, så har det virkelig været der for mig. Jeg kan I dag altid bare skrive eller ringe og så er de der for mig.	9/19/2018 11:39 AM
77	Min veninde har været vældig god til at holde kontakten, selv om jeg gerne ville trække mig og mest af alt havde brug for fred til at komme ovenpå igen.	9/19/2018 11:20 AM
78	Kunne godt bruge et svar der ligger midt i mellem været der og ikke været der.	9/19/2018 11:10 AM
79	I nogen grad har folk omkring mig været der - jeg har svært ved at bede om hjælp, hvorfor jeg heller ikke synes jeg kan forvente at folk er der.	9/19/2018 11:10 AM
80	Både og. Min mand er der altid! Men resten har været svingende, men nu føler jeg, at jeg har de rette mennesker i mit liv - og jeg ved, at de er der for mig, hvis jeg har behov for det.	9/19/2018 11:03 AM
81	Veninder/venner mere sporadisk støtte end familie	9/19/2018 11:01 AM
82	det er svært at svare på, for nogen gange har de overskud til at lytte, andre gange ikke. så holder det helst for mig selv	9/19/2018 11:00 AM
83	Ikke alle mine venner/veninder har været der for mig, men det ville de nok gerne, hvis jeg havde spurgt	9/19/2018 10:54 AM
84	Det er blandet. Dem jeg har tilbage nu, efter nogle store nedture, de er der for mig når det er svært.	9/19/2018 10:53 AM
85	Få søskende og to onkler har været der for mig	9/19/2018 10:52 AM
86	De har prøvet nogen gange men de forstår ikke hvad jeg har brug for	9/19/2018 10:46 AM
87	Nogle bestemte personer	9/19/2018 10:27 AM
88	Familien har været der i det omfang de kunne men det har ikke nødvendigvis været godt. Én enkelt ven har været der altid.	9/19/2018 10:27 AM
89	Men uden hospitalspsykiatrien havde jeg næppe levet i dag.	9/19/2018 10:14 AM
90	Jeg havde selv svært ved at lukke den indenfor da jeg var syg, men tilbud om hjælp var vidtstrakte.	9/19/2018 10:11 AM
91	Min familie ville vær der, hvis jeg selv havde bedt om hjælpen.	9/19/2018 10:09 AM
92	Der mangler en svarmulighed: periodevist har nogen været der for mig.	9/19/2018 9:38 AM
93	her synes jeg ikke jeg kan svare ja eller nej. Jeg hælder mest til nej, men så sort/hvidt ser verden nu engang ikke ud. Følelsen af ensomhed kan være overvældende til tider og jeg kan føle mig svigtet af veninder og familie, men de har været der for mig til tider. Så lige her har jeg svært ved at svare entydigt.	9/19/2018 9:28 AM
94	I det begrænsede omfang jeg lader mig hjælpe.	9/19/2018 9:09 AM
95	De er for bange	9/19/2018 9:04 AM
96	Mine familie og flere veninder har været rigtig gode til at være der for mig og fx lade mig tage en lur når jeg var på besøg hos dem.	9/19/2018 9:00 AM
97	De skal jo holde mig ud	9/19/2018 8:35 AM
98	Min mor og kæreste	9/19/2018 8:31 AM
99	Har ingen tætte venner. Få fra familien har dig været der for mig	9/19/2018 8:29 AM
100	Nogle få	9/19/2018 8:26 AM
101	Kunne godt have brugt flere svarmuligheder her. Min familie og mine venner har bestemt været der for mig, men dog ikke altid i den grad, jeg har haft brug for.	9/19/2018 8:19 AM
102	Mit største problem er at jeg aldrig for har fortalt når jeg har haft det svært og altid gået med det for mig selv. Men jeg oplever klart en stor støtte når jeg melder klart ud om at det svært el lignede nu.	9/19/2018 8:10 AM

Ungeundersøgelse 2018

103	Mine forældre primært og vores naboer, andre not so much...	9/19/2018 8:07 AM
104	Generelt, gennem mit liv, nej. Især ikke min familie. Min kæreste og bedste veninde nu, er en anden snak. Især min kæreste, da jeg bor sammen med ham.	9/19/2018 8:00 AM
105	De har i hvert fald forsøgt	9/19/2018 7:53 AM
106	Egentlig er man helt alene, når det er sværest. Da har det dog hjulpet mig at udtrykke mig i kunst (eks. dagbog). Kunsten har reddet mig, ikke andres omsorg.	9/19/2018 7:51 AM
107	Det har i høj grad været venner jeg har lænet mig op af, men selv der har der ikke været meget at hente.	9/19/2018 7:46 AM
108	Har ikke bedt om det	9/19/2018 7:44 AM
109	De seneste år har de - og det har de fordi jeg har valgt at være fuldstændig åben om det og lært at bede om hjælp	9/19/2018 7:44 AM
110	Mine tidligere venner nej. Mine venner jeg har i dag : ja	9/19/2018 7:40 AM
111	Har verdens bedste tætte venner og familie.	9/19/2018 7:38 AM
112	Både venner og forældre. Mine søskende vil ikke snakke med mig om min sygdom. Min søster vil sket ikke anerkende at jeg er syg på trods af at hun som sygeplejerske burde have en smule indsigt.	9/19/2018 7:31 AM
113	Alle har villet være der for mig, men det har været lettest for mine venner, for det er dem jeg deler min hverdag med. Og der var i hverdagen jeg havde brug for hjælp (fx til at strukturere måltider og komme på besøg så jeg ikke overspiste)	9/19/2018 7:24 AM
114	Både og. Der er røget mange i tidens løb og det er kun få familiemedlemmer, der forstår mine problematikker	9/19/2018 7:24 AM
115	Jeg vil sige især i starten som barn og ung føler jeg ikke familien var der men de viste bare ikke hvordan de skulle være der. Dengang talte man ikke om det og de havde ingen viden om det. I forhold til veninder føler jeg stadig tit jeg bare får beskeden de skal nok gå.	9/19/2018 7:17 AM
116	Min mor prøver at være der for mig så godt hun kan.	9/19/2018 7:12 AM
117	MEN jeg har også holdt dem på afstand i mine meget dårlige perioder. Det kræver alt for meget energi at skulle sætte dem ind i min situation og bede om hjælp til forskellige...	9/19/2018 7:12 AM
118	Alle har været der for mig. Men mistede også venner.	9/19/2018 7:11 AM
119	De er der for der meste hvis jeg spørger men jeg ved de har nok i deres eget så jeg holder mig til at snakke med min mand og ellers lægen hvis det er meget slemt	9/19/2018 7:09 AM
120	Når de selv har været i stand til det og haft overskud til det i deres eget liv/sygdom	9/19/2018 7:09 AM
121	Delvist og periodisk og når de har fået lov.	9/19/2018 7:09 AM
122	Der måtte gerne tilføjes en rubrik med "i nogen grad"	9/19/2018 7:03 AM
123	Mine venner fik nok aldrig rigtig chancen.	9/19/2018 7:03 AM
124	I starten slet ikke, men efter jeg fik stillet diagnosen rigtigt meget	9/19/2018 7:01 AM

Q23 Hvad er dit bedste råd til venner/veninder til unge med en psykisk sygdom? Vælg max tre svar

Answered: 564 Skipped: 101

ANSWER CHOICES	RESPONSES
At være lyttende	73.40% 414
At opføre sig som man altid har gjort	40.07% 226
Ikke at se anderledes på personen	46.63% 263
At tilbyde at hjælpe med at skaffe professionel hjælp	23.23% 131
At sætte sig ind i sygdommens symptomer	31.21% 176
At fortælle til andre venner, at personen lider af en psykisk sygdom	1.06% 6
At undlade at fortælle til andre venner, at personen lider af en psykisk sygdom	8.16% 46
Ved ikke	
Andet (angiv venligst)	

Ungeundersøgelse 2018

At vente på at personen selv tager initiativ til at snakke om sygdommen	11.17%	63
Selv at være opsøgende og tage initiativ til at snakke med personen om sygdommen, når man fornemmer et behov	47.87%	270
At holde fast og bevare håbet om at personen kan komme sig	43.62%	246
Ved ikke	0.18%	1
Andet (angiv venligst)	7.80%	44
Total Respondents: 564		

#	ANDET (ANGIV VENLIGST)	DATE
1	Stil spørgsmål - det dæmper lidt for fordommene	10/1/2018 1:18 PM
2	ikke at have berøringsangst og se det som ligeså naturligt at tale om, som at tale om et brækket ben...	9/28/2018 6:41 AM
3	spørge om der er noget man kan gøre. give konkrete eksempler på hvad man kan bidrage/hjælpe med (ex lave mad, overnatning, ringe om natten, familie/andre man kender der muligvis kunne hjælpe.)	9/27/2018 7:02 PM
4	Det er en svær balancegang mellem at være opsøgende for at tale med personen, og lade personen selv skal komme og tale, fordi det afhænger utroligt meget af dag, humør, energi osv. Man kan godt være opsøgende, hvis man kan mærke personen har brug for det, men ikke selv kan bede om hjælp (fx hvis man har social angst haha). Men man skal også respektere at personen kan sige fra, og ikke presse for emget på. Fordi presset gør det hele meget værre, og giver skyldfølelse over, at man ikke bare kan have det godt og være som man plejede at være.	9/27/2018 6:22 PM
5	Det allervigtigste er at holde fast og bevare håbet ISÆR når/hvis personen ikke selv formår det. Det er mega vigtigt stadig at se hele personen og ikke kun diagnosen. Det kan godt være at den psykiske tilstand kan være så slem, at det er svært at få øje på andet, men det er vigtigt ikke at glemme, at person stadig er der. Man har én diagnose, men man er IKKE sin diagnose.	9/27/2018 5:44 PM
6	Tilbyde praktisk hjælp	9/27/2018 2:31 PM
7	Pas på jer selv og prøv ikke at være den evige redningsplanke.	9/27/2018 11:15 AM
8	Tag udgangspunkt i individet og være nysgerrig efter hvordan diagnosen udfordrer vedkommende	9/27/2018 10:41 AM
9	Ikke at forvente, at alt bliver som det var engang.	9/26/2018 2:56 PM
10	Give plads til at personen kan føle det som vedkommende gør. Ikke forsøge at fixe, redde eller gøre dem glade. Men give lov til at de kan føle lige det de gør uden at dømmme, give råd eller ændre	9/24/2018 9:28 PM
11	Ikke dømmme en person med en psykisk sygdom. Acceptere at personen er syg, man behøver ik forstå hvad den syge gennemgår, for det kan man ik med mindre man selv har prøvet det. Men accepter at den syge har det svært og ik altid har det største overskud.	9/22/2018 5:06 AM
12	At passe på sig selv i processen - så får begge parter mere ud af det.	9/21/2018 9:32 PM
13	At stille spørgsmål - Jeg vil gerne fortælle om, hvordan jeg har og lign. Det er meget bedre at folk spørge end at de forestiller sig ting. Og man skal nok selv sige til, hvis man ikke har lyst til at snakke.	9/20/2018 10:18 AM
14	Ikke at bagatellisere problemerne, men tage det seriøst og lytte, komme med deres tanker, og give et kram og en kop kakao (lave noget rart sammen)	9/20/2018 9:08 AM
15	At passe på sig Selv! En syg ven kan nemt komme til at belaste venner/familie med sygdomsrelaterede tanker og adfærd som man som pårørende hverken kan eller skal stå med. Ved en sygdom med påvirket personlighed/oplevelse af verdenen er det vigtigt at adskille de professionelle opgaver ift behandling og lade venner og familie gøre det de er bedst til: elske, støtte,motivere til at holde fast i så meget som muligt fra "den almindelige hverdag", samt sige fra hvis den syges adfærd bliver belastende - det er ikke at afvise den man holder af men at sørge for ikke selv at få det skidt/Selv udvikle stress/depression/angst o.l. pga at man har en pårørende der er psykisk syg	9/20/2018 8:32 AM
16	stille spørgsmål og være nysgerrig på psykisk sygdom.	9/20/2018 8:26 AM

Ungeundersøgelse 2018

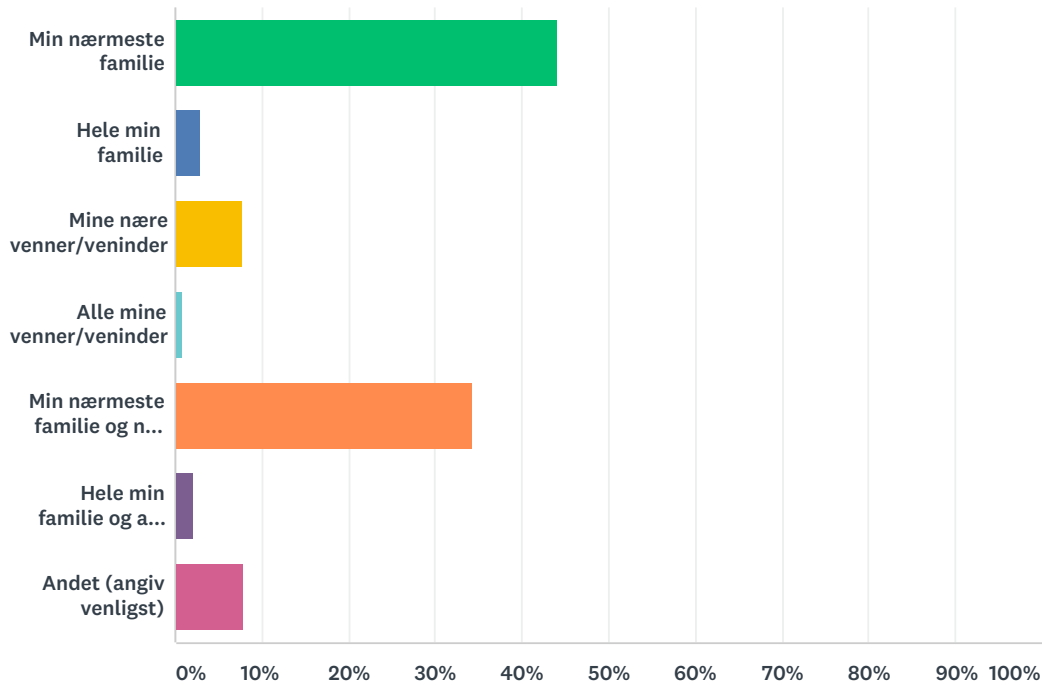
17	Folk skal forsøge at holde fast, men de skal også bevare deres egen grænse. Som psykisk syg/sårbar opfører man sig ikke altid okay, når man har det svært, men det giver ikke frirum til at behandle andre uden respekt.	9/20/2018 5:12 AM
18	At være forstående, at nogle gange er der ting der er svært, og det ved de er okay	9/19/2018 6:39 PM
19	Støtte personen i de ting som vedkommende har svært ved	9/19/2018 6:30 PM
20	meget nødvendigt.	9/19/2018 5:30 PM
21	Hjælper personen med at skille sygdommen fra personligheden (altså at personen HAR en diagnose, ikke ER sin diagnose). Og at være tydelig i at vise, hvor meget man holder af den personlighed.	9/19/2018 4:14 PM
22	At lære personens egen version af sygdommen. Vi er ikke alle ens. Spørg ind hvis man er i tvivl	9/19/2018 12:40 PM
23	Det er forenklet, fordi jeg kender også autister, hvor man fordel er nødt til at se lidt anderledes på personen i forhold til at tænke i forudsigelighed og struktur. Ligeledes med folk, der er i dyb depression, der vil jeg også tilrettelægge tingene lidt anderledes.	9/19/2018 12:01 PM
24	Forstå at personen IKKE er "syg", men anderledes.	9/19/2018 11:40 AM
25	At holde kontakten selv om man kan se, at der ikke kommer meget tilbage den anden vej.	9/19/2018 11:22 AM
26	Hjælpe praktisk. Altså ikke kul tale om at løse problemerne, men fysisk hjælpe en på vej. Fx ved at købe ind sammen, lave mad, tage skraldet, rydde op, gøre rent, vaske tøj, gå en tur, planlægge små gøremål for dagen/ugen etc	9/19/2018 11:12 AM
27	Det kommer meget an på den enkelte person.	9/19/2018 10:56 AM
28	Jeg har i høj grad villet skåne andre for min egen indre slagmark. Derfor vil jeg ikke selv tage initiativ selvom det mest fantastiske i livet er ikke at være alene. Heller ikke på slagmarken.	9/19/2018 10:33 AM
29	Alle har op og nedture. Bliv ved med at se vennen, ikke sygdommen. Den skal nok vise sig og nok tage det den har brug for, men det er din ven der er vigtigst!	9/19/2018 8:54 AM
30	Støtte i at indgive tillid til livet	9/19/2018 8:46 AM
31	Mange ting kommer jo virkelig helt an på den enkelte person og om det er den ene eller anden ting man fortrækker. Men en ting jeg kan fortælle er at når man står i det rod af behandler, diagnoser, medicin, bivirkninger fra medicin, manglende hjælp, uforstående personer samt de udfordringer man ellers har at gøre med, er der vigtig at have et fast holdepunkt. Et sted el person som du ved hvor du har og kan være tryk med. De øjeblikke med ro i sjælen og hvor man for en kort stund glemmer virkeligheden, det dem som hjælper en gemmen de sværeste tider. Så vær den du altid har været, det derfor vi venner ik..	9/19/2018 8:36 AM
32	At folk vil kunne lære at tilgive man måske har haft trukket sig i en periode, når det har drejet sig om fester/begivenheder. Bare fordi man takker nej, er det ikke ensbetydende med, at man ikke gerne vil inviteres og vide at der er tænkt på en	9/19/2018 8:35 AM
33	Sætte sig ind i de reelle forhold og ikke udelukkende dømmende efter et desværre utal af fordomme	9/19/2018 8:15 AM
34	Være nysgerrig og lyttende, og tilbyde hjælp til praktiske opgaver (gå med hunden, handle ind, rengøring mv.) i svære perioder.	9/19/2018 8:08 AM
35	At være forstående synes jeg er det aller vigtigste og forstår slet ikke at i har udeladt det.	9/19/2018 8:01 AM
36	Så længe, jeg selv har overskud og er urokelig i min opbakning, kan jeg på den måde være en støtte, selvom den sygdomsramte føler sig anderledes eller udsat.	9/19/2018 7:53 AM
37	At opføre sig man altid har gjort er lidt tvetydig for mig. Det er godt fordi man ikke vil behandles anderledes, men samtidig er en hensyntagen/forståelse for evt. Specielle behov osv. Også en kæmpe lettelse. Folk skal ikke være bange for at spørge ind, til hvordan det går, til hvad sygdommen er/gør osv. De må også gerne sørge om der er noget særligt de skal fordtå/tage hensyn til	9/19/2018 7:48 AM
38	Alle er forskellige. Man kender sine venner bedst selv - ofte vil man kunne fornemme hvad vedkommende har brug for. Og ellers - spørg dem!	9/19/2018 7:47 AM
39	Samtale åbent om hvilke hensyn der kan gøre det lettere at være sammen med mig og/eller gøre min hverdag lettere når jeg har det svært.	9/19/2018 7:16 AM
40	Det afhænger af situationen.	9/19/2018 7:14 AM

Ungeundersøgelse 2018

41	Ikke stille i tusindvis af spørgsmål, men bare være der og gerne hjælpe med praktiske ting der kan virke uoverskuelige.	9/19/2018 7:13 AM
42	Det er også vigtigt at være lyttende men det kan være en ubegribelig stor byrde at være den eneste der lytter, hjælper og støtter hvorfor jeg syntes det er vigtigere at tilbyde hjælp til at skaffe professionel hjælp. Den professionelle hjælp er både til hjælp for den syge og de pårørende.	9/19/2018 7:12 AM
43	Det vigtigste for mig var "det vikarierende håb" som man kalder det i psykiatrisk sygepleje.	9/19/2018 7:11 AM
44	Vedholdenhed og åbenhed samt interesse.	9/19/2018 7:10 AM

Q24 Hvem opfatter du som dine pårørende?

Answered: 560 Skipped: 105

ANSWER CHOICES	RESPONSES	
Min nærmeste familie	44.11%	247
Hele min familie	2.86%	16
Mine nære venner/veninder	7.68%	43
Alle mine venner/veninder	0.89%	5
Min nærmeste familie og nære venner/veninder	34.29%	192
Hele min familie og alle mine venner/veninder	2.14%	12
Andet (angiv venligst)	8.04%	45
TOTAL		560

#	ANDET (ANGIV VENLIGST)	DATE
1	Min kæreste	9/30/2018 6:27 PM
2	Mine børn	9/28/2018 1:55 PM
3	kæresten	9/27/2018 11:06 AM
4	Familie, veninder og kæreste.	9/27/2018 10:18 AM
5	Min kæreste	9/27/2018 10:11 AM
6	Min kæreste	9/27/2018 10:09 AM
7	Min mand	9/27/2018 10:07 AM
8	Både min nærmeste familie (forældre og kæreste) OG min 2 bedste venner (og vel også deres ægtefæller og børn)	9/25/2018 9:08 PM

Ungeundersøgelse 2018

9	Min kæreste	9/25/2018 4:41 PM
10	Min kæreste	9/25/2018 9:29 AM
11	Min kæreste	9/23/2018 11:54 AM
12	min kæreste og min søster	9/22/2018 8:05 AM
13	min familie og min kæreste	9/20/2018 8:27 AM
14	Mine støttepædagoger	9/19/2018 8:59 PM
15	Min kæreste og evt. mine 2 veninder.	9/19/2018 7:54 PM
16	Min mand. Måske lidt dumt der ikke er en svar mulighed for 'partner eller kæreste' ved spørgsmålene generelt.	9/19/2018 4:07 PM
17	partner	9/19/2018 3:22 PM
18	Min partner.	9/19/2018 2:59 PM
19	Min kæreste og min nærmeste familie	9/19/2018 2:33 PM
20	Ved det ikke	9/19/2018 2:32 PM
21	Det eneste tilbageværende/overlevende familiemedlem jeg har er en moster på 82 på Sjælland og jeg bor i Aarhus.	9/19/2018 1:56 PM
22	Min kæreste, faster og min plejemor.	9/19/2018 1:37 PM
23	Min mand og mine venner	9/19/2018 1:19 PM
24	Min forlovede.	9/19/2018 1:06 PM
25	kæreste	9/19/2018 1:04 PM
26	Min mand og min datter.	9/19/2018 12:07 PM
27	Min nærmeste familie og kæreste.	9/19/2018 11:37 AM
28	Min veninde og min kæreste.	9/19/2018 11:23 AM
29	To søskende og en onkel, samt min mand	9/19/2018 10:54 AM
30	Min mand	9/19/2018 10:35 AM
31	Min mand og søn	9/19/2018 10:34 AM
32	Min søster og min bedste ven	9/19/2018 9:39 AM
33	kæreste	9/19/2018 9:26 AM
34	Min mor og kæreste, når det gælder min behandling.	9/19/2018 8:35 AM
35	Min ægtefælle og børn	9/19/2018 8:34 AM
36	Primært min mors side af familien, min far og bror og mine nærmeste venner.	9/19/2018 8:33 AM
37	Min kone	9/19/2018 8:20 AM
38	Min svigerfamilie og venner.	9/19/2018 8:13 AM
39	Min kæreste, hvis nogen.	9/19/2018 8:02 AM
40	Bror og ægtefælle	9/19/2018 7:39 AM
41	Har ingen familie. Kun min mand og hans familie. Så det er ham og mine veninder jeg tænker på i dette spørgsmål.	9/19/2018 7:31 AM
42	Min mand	9/19/2018 7:28 AM
43	Og veninder.	9/19/2018 7:17 AM
44	Min dejlige kæreste	9/19/2018 7:05 AM
45	Min bror	9/19/2018 7:01 AM

Q25 Hvordan ville du ønske at dine venner/veninder reagerede, hvis/når de fik at vide at du har en psykisk sygdom?

Answered: 445 Skipped: 220

#	RESPONSES	DATE
1	Være der, og tro på at jeg nok skulle komme fremad.	10/1/2018 6:48 PM
2	Som de har gjort, hvor de respekterer mig og mine valg, men ikke skubber mig væk og altid holder en dør åben med et kram og kærlighed fra jeg træder ind af døren... når JEG har lyst til det	10/1/2018 3:03 PM
3	Jeg ville ønske, at de ville stille mig spørgsmål, når de var i tvivl om noget, så der ikke opstår misforståelser	10/1/2018 1:19 PM
4	At de stillede spørgsmål, så man kunne aftabuisere fra begyndelsen.	10/1/2018 10:47 AM
5	Opføre sig som de plejer - og være tålmodige...	9/30/2018 9:34 PM
6	Glemme fordomme	9/30/2018 6:28 PM
7	Lyttende, forstående og nysgerrig	9/29/2018 8:29 AM
8	På en rolig og normal måde	9/29/2018 8:05 AM
9	Med åbenhed. At de spørger ind til det i stedet for at tro de ville kunne støde en.	9/29/2018 12:04 AM
10	Ikke være bange for at spørge ind til det, være medfølelse	9/28/2018 3:35 PM
11	Viste interesse, accept og åbenhed	9/28/2018 1:57 PM
12	Være åben, men behandle mig som de altid har gjort	9/28/2018 1:00 PM
13	Positive og imødekommende. Ikke noget ynke eller medlidenhed	9/28/2018 11:38 AM
14	Med nærvær, forståelse og nysgerrighed	9/28/2018 8:57 AM
15	At de tør spørge ind til selve sagens kerne, uden at være bage for at jeg bliver sur eller ked af det. At de er nysgerrige på selve sygdommen og hvad der er sket med mig.	9/28/2018 8:56 AM
16	Ligesom, når man fortæller om andre ting, interessere sig for det.	9/28/2018 8:51 AM
17	Med omsorg og respekt. Nysgerrighed. Og at de hjalp med at tage mere ansvar for vores relation, når det kører lidt af sporet for mig.	9/28/2018 8:20 AM
18	Forstående, lyttende	9/28/2018 8:11 AM
19	At de vil undlade at sætte et mærkat med ordet diagnose i panden af mig og bare se mig som det menneske jeg nu engang er.	9/28/2018 7:06 AM
20	At de satte sig ind i sygdommen, for at få bedre forståelse for mig	9/28/2018 7:03 AM
21	afslappet uden berøringsangst	9/28/2018 6:41 AM
22	Med forståelse og empati	9/28/2018 6:31 AM
23	Lade være med at tro at det var noget de kunne tale med om.	9/28/2018 3:29 AM
24	Med nysgerrighed	9/27/2018 11:24 PM
25	De skal være som de plejer men kan selvfølgelig spørge	9/27/2018 10:06 PM
26	At de vil lytte og at de vil acceptere den jeg er.	9/27/2018 9:35 PM
27	Bare tage det cool, og evt. spørge, om der er noget de kan gøre. Det skal snakkes om, hvordan de bedst håndterer dårlige perioder imens jeg har en god periode, for der er jeg bedst til at formulere mine behov i krise.	9/27/2018 9:17 PM
28	At de bare acceptere det og siger at jeg jo stadig er den samme person i deres øjne.	9/27/2018 9:07 PM
29	Med accept og støtte	9/27/2018 8:40 PM

Ungeundersøgelse 2018

30	Lyttende og spørgende. Og med et forsøg på, at forstå mig uden at bebrejde mig	9/27/2018 8:33 PM
31	Omsorgsfulde og med forståelse for at det ikke er personligt hvis jeg melder fra og trækker mig når jeg ikke har så meget overskud og ikke kan rumme så meget	9/27/2018 8:11 PM
32	hjælpende og venligt, som de fleste gjorde	9/27/2018 7:55 PM
33	At der var positivitet at høre og ikke "åh nej"	9/27/2018 7:37 PM
34	lyttede, ikke tænkte dårligere om mig (og sagde det højt), tilbød konkret hjælp	9/27/2018 7:04 PM
35	Være forstående overfor mit manglende overskud. Være trygge ved at snakke om det. Være opøgende selv om jeg trækker mig. Acceptere at samvær måske er rigeligt med 1-2 timer og ikke 4.	9/27/2018 6:31 PM
36	Det er ikke så sjovt at få at vide at "ej, havde jeg slet ikke regnet med at du ville have det sådan, du virker så glad". Det er heller ikke så sjovt hvis man siger at man har en depression og personen man taler til siger, "hey, jeg har også grædt engang i 2. klasse" - for det er (oftest) ikke helt som samme grad af tristed... Personlig erfaring er god at dele, men på den gode måde. Giver nok ikke så meget mening, men det er en hårfin grænse mellem betryggende personlig erfaring, og at føle at ens problem bliver gjort til noget mindre end det er. I stedet er det rart at blive lyttet til, den første gang man fortæller om det. At have nogen der bare lytter, uden at analysere for meget på det man siger, er noget af det allerbedste. Så føler man sig ikke så dømt.	9/27/2018 6:27 PM
37	Tage mig alvorligt, stadig se mig som den person jeg er, have håbet og troen på mig.	9/27/2018 5:46 PM
38	De skal ikke blive bange	9/27/2018 5:32 PM
39	Lyttende og så vidt muligt ikke behandle mig anderledes.	9/27/2018 5:32 PM
40	Med forståelse og ved at lytte og være interesseret i, at forstå mig og hvad jeg kæmper med.	9/27/2018 5:10 PM
41	Lyttende	9/27/2018 5:03 PM
42	Uden drama	9/27/2018 4:52 PM
43	Bare sådan, at sige 'nå, det er jeg egentligt ligeglad med det, for det ændrer ikke på hvem du er' og så selvfølgelig skal de ikke være sådan "overbeskyttende" eller være lidt for meget fløde (oversat til dansk; alt for sød)	9/27/2018 4:28 PM
44	Som mime kollegaer har gjort. Fedt du siger det højt. Hvad har du brug for fra os. Og så var de ellers bare nøjagtig som de plejer	9/27/2018 4:18 PM
45	være lyttende og nysgerrige	9/27/2018 4:03 PM
46	Som det ikke gør en forskel ift. venskabet og syn på mig	9/27/2018 3:44 PM
47	Lyttende og støttende	9/27/2018 3:10 PM
48	Som vinget af	9/27/2018 3:07 PM
49	Jeg vil ønske de satte sig ind i hvad man gennemlever hver eneste dag, når man har en psykisk lidelse. At de respektere en og ikke ekskludere en fordi man har nogle besværligheder.	9/27/2018 2:59 PM
50	Med omsorg	9/27/2018 2:58 PM
51	Jeg ville være glad, hvis de viser ægte forståelse dog uden at opføre sig anderledes over for mig af den grund. Jeg synes også, at de skal være ærlige og give udtryk for, hvad de kan klare at være med til, og hvor meget, de kan klare at støtte. De skal også tage hensyn til, om de har overskud til at stå en psykisk syg ven bi. Imidlertid mener jeg klart, at de altid skal opføre sig ordentligt over for en syge, at de skal være støttende, når de er sammen med den syge. De skal ikke hverken over- eller undervurdere den psykisk syge, men finde frem til, hvor den syge er.	9/27/2018 2:55 PM
52	Vise forståelse	9/27/2018 2:44 PM
53	Empatisk	9/27/2018 2:34 PM
54	Ved ikke	9/27/2018 1:36 PM
55	Lyttende og fordomsfrit	9/27/2018 1:21 PM
56	.	9/27/2018 1:16 PM
57	Behandlede mig som de plejer, men accepterede min sårbarhed og træthed	9/27/2018 1:13 PM

Ungeundersøgelse 2018

58	Ikke dømmende på forhånd. Prøve at forstå hvad jeg føler. Acceptere at det er sådan lige nu i den enkelte situation	9/27/2018 11:59 AM
59	Empatisk og lyttende	9/27/2018 11:36 AM
60	At de lyttede og var interesseret i hvad det var der foregik i hovedet på en når det hele blev svært	9/27/2018 11:33 AM
61	Ved ikke	9/27/2018 11:31 AM
62	Lyttende og spørgende	9/27/2018 11:31 AM
63	Mange af dem har selv psykiske sårbarhed, så de har været meget forstående. De har været søde til at spørge ind og lytte.	9/27/2018 11:29 AM
64	Åbne og lyttende. Rummelige.	9/27/2018 11:21 AM
65	At de gav mig tid til at fortælle, sagde at de var kedede af det på mine vegne og så ellers bare behandlede mig normalt. Engang imellem kunne de godt spørge, hvordan det gik :-)	9/27/2018 11:21 AM
66	Roligt. Ikke belærende eller fordømmende.	9/27/2018 11:21 AM
67	Jeg har kun en ven. Alle andre er røget på grund af sygdom. Så jeg må sige, jeg ville ønske, de var blevet	9/27/2018 11:17 AM
68	Spurgte ind og lyttede aktivt. Skaffede mig hjælp da det var værst.	9/27/2018 11:16 AM
69	med et smil og et 'det er okay'	9/27/2018 11:06 AM
70	Mange forsvandt	9/27/2018 11:00 AM
71	På samme måde som hvis de drejede sig om en fysisk sygdom, så der ikke gøres forskel på om det er psykisk eller fysisk	9/27/2018 11:00 AM
72	Var som de plejede	9/27/2018 10:59 AM
73	Med overraskelse og fuld støtte ♥	9/27/2018 10:54 AM
74	Ved ikke	9/27/2018 10:53 AM
75	Med kærlighed, åbenhed og nysgerrighed	9/27/2018 10:42 AM
76	Forståelse, anerkendelse.	9/27/2018 10:41 AM
77	Med forståelse og accept	9/27/2018 10:37 AM
78	Intereseret	9/27/2018 10:32 AM
79	Med åbenhed og spørgsmål. Gerne med ekstra initiativ- hvad man ofte mangler når man er nede.	9/27/2018 10:31 AM
80	Vise forståelse og spørge til ens begrænsninger grundet sygdommen.	9/27/2018 10:31 AM
81	Lytte og være der.	9/27/2018 10:30 AM
82	Det ved jeg faktisk ikke. Det kom meget bag på mange at jeg var så syg som jeg var. Det havde de slet ikke set komme. Den eneste var min mor, hun havde lurt der var noget galt, men ikke at det var så galt	9/27/2018 10:27 AM
83	Med åbne arme men også uden at ændre syn på mig som person.	9/27/2018 10:23 AM
84	Som om det ikke var noget stort, ikke at overreagere eller virke som om de har ondt af mig. Jeg vil have de ser på mig med de samme øjne som altid og at de spørger ind til det, hvis der er noget de vil vide. De skal ikke være bange for at snakke med mig om det. Hvis der er noget ved min opførsel der rammer dem, så skal de sige det. Selvom man har en diagnose, betyder det ikke at folk bare skal acceptere alt man siger og gør, hvis det er noget der gør dem ondt.	9/27/2018 10:21 AM
85	Åbne og nysgerrige.	9/27/2018 10:18 AM
86	Som om jeg sagde at jeg havde skiftet hårfarve. Nå, sådan er det.	9/27/2018 10:15 AM
87	Være lyttende, rolige og omsorgsfulde. Være tålmodige og ikke forsøge hurtig problemløsning. Foreslå at gøre simple ting såsom at gå en tur eller spise sammen. Og først at fremmest at holde fast i dem selv og ikke tilbyde mere samvær eller opmærksomhed end de selv kan klare. At vi om muligt sammen kan skabe lommer af normalitet i samværet.	9/27/2018 10:13 AM
88	Forstående og lyttende.	9/27/2018 10:12 AM
89	Lyttende. 'Nysgerrige'/Åbne.	9/27/2018 10:11 AM

Ungeundersøgelse 2018

90	At de støtter mig og spørger ind til hvad de kan gøre, eller blot lytte	9/27/2018 10:09 AM
91	med en lovning om, at de er der uanset. og at jeg stadig er noget for dem.	9/27/2018 10:09 AM
92	Nysgerrighed og med åbent sind	9/27/2018 10:09 AM
93	Ved ikke	9/27/2018 10:07 AM
94	Med omsorg og nysgerrighed	9/27/2018 10:04 AM
95	Åbne og lyttende	9/27/2018 10:03 AM
96	Lytte og spørge ind, men ikke gøre noget stort nummer ud af det og blive 'over-alvorlige' i samtalen. Det er en del af mit liv på samme måde som studie, venner og alle andre ting i min dagligdag.	9/27/2018 10:02 AM
97	Ikke behandle anderledes. Stadig komme på besøg, foreslå ting	9/27/2018 10:01 AM
98	Behandle mig som før	9/27/2018 9:59 AM
99	De Lyttede og støttede mig, og ville hjælpe mig til at få hjælp	9/27/2018 9:58 AM
100	Det skal jo nok klar os to	9/27/2018 9:57 AM
101	Være forstående og lyttende.	9/27/2018 9:57 AM
102	Forstående	9/27/2018 9:56 AM
103	At de ikke begynder at lege terapeut og give gode råd, men forstår at man gør det bedste man kan.	9/27/2018 9:56 AM
104	ved at spørge ind empatisk	9/27/2018 9:54 AM
105	åbent, lyttende og nysgerrigt	9/27/2018 9:53 AM
106	At de holdte fast selvom jeg havde det skidt	9/27/2018 9:52 AM
107	Med nysgerrighed og respekt. Helst undgå at sammenligne symptomer med mere almenmenneskelige problemer. Fx bliver depression og tristhed tit brugt synonymt, selvom depressionen er en sygdomstilstand og tristhed er et almindeligt vilkår for alle.	9/26/2018 2:58 PM
108	At de ville kunne udvise en hvis forståelse i mindre grad, og så ellers bare acceptere det. Jeg kan ikke gøre for det.	9/26/2018 10:35 AM
109	Som de gjorde. Lyttende, spørgerne i forhold til hvad det betød for mig, og hvad de kunne gøre for mig, hvordan det kom til udtryk hos mig, om der var noget de skulle være opmærksomme på. og vigtigst af alt, så stadig elske mig når min sygdom og symptomer er aller værst. og det gør de.	9/26/2018 7:11 AM
110	Husker det som om, mine venner reagerede fint, holdt kontakten og jeg fortsatte med at være med i vennekredsen, de opførte sig vel som de plejede	9/25/2018 9:09 PM
111	Med forståelse og ønsket om at lytte og evt. hjælpe.	9/25/2018 11:25 AM
112	Satte sig ind i sygdommen	9/25/2018 9:30 AM
113	Støttende og at de viser de elsker mig. Også når jeg reagerer helt ude i hampen, men at vi så snakker om det.	9/25/2018 3:53 AM
114	Lyttende og spørgende. Meget gerne med nysgerrighed	9/24/2018 9:28 PM
115	At de stadig ville holde af mig og være der for mig. Ikke at se anderledes på mig, men at være forstående og lyttende.	9/24/2018 8:12 PM
116	Jeg ville ønske at de skjulte deres overraskelse og undlader kommentarer som "jamen du virker da slet ikke som sådan en". I stedet ønsker jeg at de reagerer ved at være nysgerrige, spørge ind og være lyttende.	9/24/2018 3:28 PM
117	At de er sig selv, lyttende og holder fast i, at jeg bliver rask igen	9/24/2018 12:24 PM
118	Jeg ville ønske, at de ser ud over det, og stadig ser mig som den jeg er. Min psykiske sygdom er ikke alt, hvad jeg er.	9/24/2018 10:11 AM
119	STØTTENDE, LYTTENDE, HVAD DE KU HJÆLPE MED!	9/24/2018 9:22 AM
120	At de ikke gør en forskel i hverdagen, men reagerer når de kan mærke jeg har det meget dårlig... Da dette kan gælde liv eller død	9/24/2018 3:53 AM

Ungeundersøgelse 2018

121	Roligt, lyttende, rummende.	9/23/2018 7:36 PM
122	Spørge ind og være der hvis man vil snakke. Lidt ekstra støtte til sociale events måske	9/23/2018 6:15 PM
123	At de behandlede mig som sædvanlig, men samtidig gav plads til at snakke det igennem	9/23/2018 5:51 PM
124	At de lod mig vide at de ville være der for mig.	9/23/2018 5:21 PM
125	Ved at være lyttende og tage det seriøst.	9/23/2018 9:11 AM
126	Bare prøver at sætte sig ind i det	9/23/2018 7:40 AM
127	Med åbenhed og nysgerrighed	9/23/2018 1:18 AM
128	De skal være lyttende, og prøve at forstå.	9/22/2018 6:13 PM
129	At de er nysgerrige. Spørger ind til det.	9/22/2018 1:41 PM
130	Med nysgerrighed og åbenhed. At de ville spørge så fordomsfrit som muligt, og at de ville være åbne og ærlige omkring deres fordomme. At de ville reagere uden berøringsangst i forhold til både psykisk sygdom og i forhold til egne fordomme omkring det.	9/22/2018 10:10 AM
131	Oprigtig interesse samt spørgsmål til sygdommen	9/22/2018 9:56 AM
132	Spurgte hvad det helt nøjagtigt betyder.	9/22/2018 9:40 AM
133	forsøge at "forstå" symptomer og handlemønstre, som er afledt af sygdommen. Lytte. Være overbærende og hjælpsom.	9/22/2018 8:11 AM
134	Med nysgerrighed omkring sygdommen og ikke være dømmende.	9/22/2018 5:08 AM
135	At de ville måske være opsøgende og undersøge, hvilke problemstillinger man har, hvor man kan være støttende og give opbakning	9/21/2018 9:46 PM
136	Som de har gjort. De har lyttet. De har været der for mig, selv når det bare betød at se Den Store Bagedyst og spise kage. Og de har accepteret og kan leve med, at der måske går lange perioder, hvor vi ikke snakker så meget, men at det er okay, for når vi ses, er det altid hyggeligt og fyldt med kærlighed.	9/21/2018 9:35 PM
137	At de er forstående og ikke tager afstand fra mig.	9/21/2018 5:55 PM
138	Overrasket og lyttende	9/21/2018 3:15 PM
139	Med forståelse, en lyttende tilgang og så ellers blot være, som de altid har været. Gerne spørge ind, hvis man fornemmer noget eller er nysgerrig, i stedet for at tie det ihjel	9/21/2018 3:12 PM
140	Helt normalt og ikke ændre noget	9/21/2018 12:22 PM
141	Ikke meget anderledes end normalt, det er meget sjældent jeg møder nogen, venner eller ej, der ikke har en forståelse for at vores sygdomme ikke definerer os.	9/21/2018 10:01 AM
142	Nysgerrig, lyttende og uden at dømme	9/21/2018 9:14 AM
143	Stolt af jeg havde fortalt det og ikke behandlet mig anderledes.	9/21/2018 7:09 AM
144	De skulle gerne reagere som om jeg stadig er mig	9/20/2018 10:18 PM
145	Ved ikke	9/20/2018 9:01 PM
146	At de ikke gør forskel, andet end ved at tage de hensyn, der evt skal tages	9/20/2018 7:54 PM
147	Støttende og forstående	9/20/2018 5:25 PM
148	Jeg synes det er fint at snakke om det der er svært men samtidig er det også rigtig vigtigt at det hele ikke kommer til at dreje sig om sygdommen	9/20/2018 4:46 PM
149	At de ikke sagde "nå, men det kan man da ikke se". At de spørger ind til det, men ikke på en nysgerrig måde.	9/20/2018 4:40 PM
150	At de lytter og prøver at spørge interesseret ind når der er noget som de ikke forstår. Jeg forventer ikke at de kommer til at forstå det. At de ikke er berøringsangste for at snakke om det.	9/20/2018 3:25 PM
151	Være lyttende og nysgerrige på selve sygdommen	9/20/2018 3:10 PM
152	Gav mig et kram og lyttede	9/20/2018 2:03 PM
153	At de ikke var så bange for at spørge ind til det.	9/20/2018 1:39 PM

Ungeundersøgelse 2018

154	Som de har gjort. De ser mig, ikke sygdommen, først. Accept og åbenhed	9/20/2018 1:19 PM
155	forstående, positive	9/20/2018 12:19 PM
156	Som de gjorde	9/20/2018 11:57 AM
157	Med forståelse og nysgerrighed.	9/20/2018 10:48 AM
158	Accept af, at jeg stadig er den samme som før de vidste det.	9/20/2018 10:42 AM
159	Jeg synes overordnet set, at mine venner reagerede godt og har været gode til at lade mig fortælle eller ikke fortælle som jeg havde brug for.	9/20/2018 10:21 AM
160	Deltagende	9/20/2018 10:10 AM
161	Med et stort kram og et "Hvordan kan jeg hjælpe?"	9/20/2018 9:55 AM
162	Spørge hvad de kan gøre og spørge om alle de ting de undrer sig over, bare være åbne og ikke bange for at sige noget forkert	9/20/2018 9:54 AM
163	Med omsorg og interesse, uden at dømme	9/20/2018 9:53 AM
164	Være anerkendende.	9/20/2018 9:09 AM
165	Med støtte, omsorg og interesse	9/20/2018 9:09 AM
166	De ved det allerede	9/20/2018 8:33 AM
167	Ikke dømmende eller tydeligt overrasket. Forstående, lyttende og optimistisk.	9/20/2018 8:29 AM
168	overbærende og støttende	9/20/2018 8:29 AM
169	jeg ville ønske at de blev nysgerrige og stillede spørgsmål til hvad det vil sige og hvordan det føles.	9/20/2018 8:28 AM
170	De ville være forstående overfor, at mit overskud ikke var der altid, men stadig ville behandle mig som den jeg altid har været.	9/20/2018 7:57 AM
171	Interessede, spurgte ind, hjælpsomme	9/20/2018 7:30 AM
172	At de bliver ved med at behandle mig som før	9/20/2018 6:39 AM
173	At de spørger hvordan de bedst kan være der for mig ~ og at de husker at jeg stadig inderst inde er den samme	9/20/2018 6:30 AM
174	At de ikke bliver bange men lytter og bruger deres viden om mig til at forstå at jeg ikke er farlig eller unormal. Hvis de ved jeg er et rart menneske skal de ikke ændre mening bare fordi jeg får en diagnose. Jeg er jo mere end min diagnose.	9/20/2018 6:01 AM
175	Forstående og ikke fordomsfuldt.	9/20/2018 5:06 AM
176	Ved at spørge indtil hvordan det påvirker mit liv.	9/20/2018 4:32 AM
177	At man respekterer det den syge beskriver især det der ikke rigtig kan forklares på en nem og tydelig måde. Vennen kan da skaffe mere viden om sygdommen men om det alligevel ikke helt kan forstås så bør man ytte til den syge, respektere og acceptere også det man ikke forstår.	9/20/2018 3:39 AM
178	Accept	9/19/2018 11:53 PM
179	Forstående og lyttende. Og vise hensyn uden at det skal påvirke forholdene drastisk	9/19/2018 10:53 PM
180	Jeg ville ønske, at de prøvede at sætte sig ind i, hvad sygdommen indebærer, og at de prøvede at tage hensyn og forstå, at jeg ikke altid kan de samme ting som dem.	9/19/2018 10:37 PM
181	Med interesse og spørgsmål	9/19/2018 10:30 PM
182	At de ville være der for mig og lytte til til mig og mine behov. Håber på at de ikke vil se anderledes på mig. De skal give mig den tid jeg har brug for og ikke være for meget efter mig, selvom de gør det for min skyld.	9/19/2018 9:53 PM
183	Forstående og hjælpsomme	9/19/2018 9:00 PM
184	At de talte med mig om sygdommen, spurgte ind til, hyggede som vi plejer og var opsøgende	9/19/2018 8:57 PM
185	At de ikke ser mig som mærkelig og at de ser at jeg stadig er den samme.	9/19/2018 8:50 PM
186	At de gav mig et lang kram og sagde at det nok skulle gå	9/19/2018 8:49 PM

Ungeundersøgelse 2018

187	Lyttende og accepterende og respektfuldt	9/19/2018 8:18 PM
188	At de behandler mig som de plejer. At de stadig anser mig for den samme normal og ikke småt begavet.	9/19/2018 8:04 PM
189	Tage kontakt til mig.	9/19/2018 7:59 PM
190	Ved at være lyttende, og spørge ind til hvad de kan gøre, for at hjælpe, eller bare at de er der for en. Snak om det, ikk være berøringsangst for at snakke om svære emner.	9/19/2018 7:57 PM
191	At de forstår, at jeg fortæller det, fordi jeg vil have, at de skal vide det, men ikke at det skal ændre deres syn på mig. Jeg vil gerne have, at de ved det, så de kan reagere, hvis jeg virker nede.	9/19/2018 7:03 PM
192	Stille og roligt, præcis som var det en almindelig sygdom.	9/19/2018 6:54 PM
193	Nu ved dem jeg synes skal vide det allerede, men at du lytter, evt. stiller spørgsmål hvis der er noget de ikke ved/forstår, og ellers acceptere det. Hvis de synes det er svært at kapere så sig det, så man for det frem i lyset og kan snakke om det.	9/19/2018 6:41 PM
194	Normalt bliver folk lidt stille og ved ik helt hvad de skal sige. Jeg kunne godt have brug for at jeg fik afvide jeg ikke var den eneste for det er jeg meget i min omgangskreds hvad angår psykiske sygdomme. Og især at jeg ikke bliver behandlet anderledes	9/19/2018 6:32 PM
195	Jeg ville ønske at de spurgte ind til, hvordan jeg har det, og var klar til at svaret nok ikke er positivt. At de turde være i det svære sammen med mig, opfordrede mig til at søge hjælp og tog initiativ til at høre mig, hvordan det går af og til	9/19/2018 6:28 PM
196	At de tør at spørge ind: "hvad betyder dét?", "hvordan kommer det til udtryk?", "er der noget jeg kan gøre/være opmærksom på?"	9/19/2018 6:26 PM
197	Det er svært at svare på. Et ryk på skulderen ville være mærkeligt. Et "det er jeg ked af at høre" synes jeg også er mærkeligt.. tænker lidt.. hvis det var mig ville jeg nok sige noget i retning af: "okay, hvordan har du det med det? Er du okay med at få stillet diagnosen eller havde du håbet på noget andet?" For i mit tilfælde var jeg lettet. Vidste der var noget galt med mit hoved og nu havde jeg endelig en forklaring på det. Det var virkelig en lettelse. Ikke fordi jeg vil bruge det som undskyldning, men fordi jeg i mindre grad vil dømmes mig selv og skælde mig selv ud, som jeg meget grimt har gjort stortset hver dag.	9/19/2018 5:56 PM
198	Forståelse og støtte, uden det store shock.	9/19/2018 5:53 PM
199	Som om jeg stadig var mig. Lyttende.	9/19/2018 5:48 PM
200	At de ikke tager afstand, bare fordi man ikke kan det samme som før.	9/19/2018 5:45 PM
201	at de vil tale med mig.	9/19/2018 5:32 PM
202	At de udviser forståelse for min situation, og ikke forsøger at negligere det.	9/19/2018 5:19 PM
203	At de sommetider kontaktede mig og spurgte, hvordan det gik.	9/19/2018 5:05 PM
204	Med et knus og ærlighed	9/19/2018 5:01 PM
205	Med kærlighed, omsorg og at de gad sætte sig ind i viden om sygdommen. At de bare kiggede på den jeg er og ikke min sygdom	9/19/2018 5:00 PM
206	Med forståelse, og at de ikke behandler mig anderledes efter at have fået det at vide. Husker at jeg er andet end sygdommen	9/19/2018 4:45 PM
207	Åbent, nysgerrigt, kærligt.	9/19/2018 4:43 PM
208	Lyttende og positive øjne... At de kan se det er et vigtigt skridt at erkende man har noget for at man kan få rette hjælp og få det bedre..	9/19/2018 4:30 PM
209	Nærværende, lyttende og interesserede...	9/19/2018 4:29 PM
210	Jeg ville ønske, at de reagerede med forståelse og at de behandlede og så en som før, at de ikke var bange for at spørge ind og støttede lidt ekstra op på de dårlige dage og hyggede sig som man plejer på de gode.	9/19/2018 4:24 PM
211	Være lyttende, ikke-dømmende og forstå, at en psykisk diagnose kan fremstå på mange måder (altså at jeg ikke bliver gjort til min diagnose, men at de ser mig som en, der har en diagnose). Derudover synes jeg det er vigtigt, at de tør bryde tabuet og stille nysgerrige, ærlige og interesserede spørgsmål til min sygdom.	9/19/2018 4:20 PM
212	"Nå for dølen, hvordan har du det med det?" eller en lignende variant	9/19/2018 4:06 PM

Ungeundersøgelse 2018

213	lytte og være som de plejer	9/19/2018 3:56 PM
214	Støttende og overbærende	9/19/2018 3:51 PM
215	Accepterede mig med respekt!!!	9/19/2018 3:41 PM
216	At de ikke ser anderledes på mig. Er jo stadig den samme blot med en diagnose som sikkert forklarer den måde man er på / har været på.	9/19/2018 3:34 PM
217	Lyttende, fordomsfri og støttende	9/19/2018 3:29 PM
218	At de opfører sig som de altid har gjort.	9/19/2018 3:23 PM
219	Lyttende, interreseret og til tider forstående/omsorg	9/19/2018 3:04 PM
220	Spørger ind til, hvordan det påvirker mig, og om der er noget, som de skal være opmærksom på. Ellers bare tilbyde at være der og støtte mig.	9/19/2018 3:00 PM
221	At de giver mig et kram og er lyttende	9/19/2018 2:57 PM
222	Lyttede Var dem selv Kram De ikke gik ind og tog over	9/19/2018 2:33 PM
223	Med accept og åbensind.	9/19/2018 2:33 PM
224	Accept og forståelse	9/19/2018 2:30 PM
225	Ved at være nysgerrig og spørge ind til det. Og ikke sukke og opføre sig som om jeg lyver eller bilder mig det ind.	9/19/2018 2:26 PM
226	Jeg ville ønske, at de som udgangspunkt blev ved med at betragte mig først og fremmest som deres gode veninde – og først i anden række tænkte på mine psykiske vanskeligheder.	9/19/2018 2:20 PM
227	Imødekommende, forstående og nysgerrige. Bare de bevarer åbenheden	9/19/2018 2:17 PM
228	Åbenhed	9/19/2018 2:06 PM
229	Være lyttende, tålmodige, opføre sig som de plejer overfor mig og at de bevarer håbet om at jeg kan få det bedre/komme mig.	9/19/2018 1:58 PM
230	Med forståelse for de ting, jeg har vanskeligheder med.	9/19/2018 1:48 PM
231	At de forholder sig nysgerrige og spørgende	9/19/2018 1:33 PM
232	Nysgerrig på hvad det handler om , omsorgsfuld, ikke ser anderledes på en	9/19/2018 1:29 PM
233	At de ville vide mere for at kunne støtte og forstå mig	9/19/2018 1:29 PM
234	Rummelighed	9/19/2018 1:29 PM
235	At de bare fortsatte med at være dem de er og ikke ynke om mig. Jeg er å en over for mine behandlere og er sikker på at jeg får den rette behandling ved dem. Derfor synes jeg ikke at min familie bør inddrages mere end hvad de er	9/19/2018 1:24 PM
236	At de reagerer med sympati. At de spørger ind til hvordan det er at være mig.	9/19/2018 1:20 PM
237	At de ikke giver alle de "gode råd" at de hele tiden vil "tale om det" at de bare sider ved siden af mig og får mig til at føle sig som et menneske igen - bare for 5 min - betyder alt	9/19/2018 1:08 PM
238	Da jeg blev syg sidst (for tre år siden) reagerede min veninder og mor lynhurtigt. Min mor kom over til mig fra Jylland og var her. Ved hjælp af deres hurtige ageren og mine egne værktøjer, kom jeg på benene efter 14 dage. Det var for mig stort, da jeg før det var syg i 9 måneder med svær depression. Vi er blevet så seje til at klare det :-). Jeg har været rask nu i næsten fire år.	9/19/2018 1:07 PM
239	lyttende, støttende, opmuntrende, opsøgende	9/19/2018 1:05 PM
240	kram, omsorg, lytte, spørge, være interesseret og ikke være bange	9/19/2018 1:05 PM
241	De gange jeg har fortalt mine venner om mine diagnoser er jeg ofte blevet mødt med "Jamen du er jo ikke psykisk syg" eller "Det kan ikke passe, lægen tager fejl". Jeg kunne godt tænke mig at de blot lyttede, og måske spurgte ind til symptomerne for bedre at kunne forstå, istedet for at sige at de ikke tror på det	9/19/2018 12:58 PM
242	Lyttende og spørger ind til sygdommen/symptomer	9/19/2018 12:53 PM
243	Det kan være svært at forstå psykisk sygdom men hvis bare de respekterer at jeg er syg og dermed har nogle begrænsninger så er det ok.	9/19/2018 12:49 PM

Ungeundersøgelse 2018

244	Ville ønske at de smilte og sagde at de altid har vidst at der manglede en skrue eller to	9/19/2018 12:43 PM
245	At de ville hjælpe mig	9/19/2018 12:41 PM
246	Med omsorg og nysgerrighed	9/19/2018 12:37 PM
247	Fortsætte som de plejer med mine problemer i mente.	9/19/2018 12:25 PM
248	Lytte med forståelse, være der og være med til at adspredde en, således at angst og tvangstanker bliver afledt.	9/19/2018 12:15 PM
249	Åbent sind, interesserede og spørgende. Nysgerrige på hvordan den specifikke diagnose kommer til udtryk hos mig. Dog fri mig for medlidenhed og misforståede særhensyn!	9/19/2018 12:10 PM
250	Mere nysgerrige på, hvordan det påvirker mig	9/19/2018 12:08 PM
251	At de ikke ændrede sig og blev ved med se mig som den samme person som før.	9/19/2018 12:05 PM
252	Som de fleste andre reagerer, nemlig at det som udgangspunkt er mit problem og mig, der desværre skal leve med det (medfølelse). Alle de gange jeg har fortalt om min psykiske lidelse, så har det været reaktionen.	9/19/2018 12:05 PM
253	Jeg ville ønske, de spurgte ind til, hvordan det påvirker mit liv, og når jeg har svaret på det, vil jeg gerne bare have et 'Nå okay'. Jeg vil gerne tages seriøst, som psykisk sårbar, men jeg vil ikke behandles anderledes, end man ville behandle en person med en fysisk sygdom. Jeg vil ikke pakkes ind i vat og folk skal ikke gå på listesko omkring mig. Min sygdom er ikke meget anderledes end f.eks. epilepsi. Jeg får anfald, hvis jeg ikke tager min medicin.	9/19/2018 12:01 PM
254	At de tør spørge ind, lytte og forsøge at forstå hvad det handler om for mig.	9/19/2018 12:00 PM
255	De skulle gøre mig opmærksom på at de var der for mig, tage initiativ til at komme på besøg på mine præmisser, fortælle mig at de holder af mig da jeg havde tendens til at have mange mærke tanker om mig og om nogen overhovedet elskede mig, stadig opføre sig som de altid har gjort, så jeg ikke føler jeg er syg.	9/19/2018 11:53 AM
256	At støtte uden at presse	9/19/2018 11:48 AM
257	At behandle mig som de ville behandle hvis ikke jeg var psykisk syg, at de ikke behandler mig som en porcelænsfigur, men spørger om der er et særligt hensyn jeg har behov for, eller om det er fint for mig som vores forhold er nu	9/19/2018 11:44 AM
258	Som om det er irrelevant.	9/19/2018 11:41 AM
259	Ved ikke.	9/19/2018 11:37 AM
260	Medfølelse, lyttende, interesserede, rolige	9/19/2018 11:35 AM
261	At de forholder sig åbent og nysgerrigt til mig. Tør at komme og spørge ind til det.	9/19/2018 11:34 AM
262	De få veninder jeg havde inden, har jeg ikke i dag. Selvom jeg ikke har ændret mig, men blot fået påsat min diagnose og får den rigtige hjælp i systemet, så har de alligevel trukket sig så meget tilbage, at jeg ikke har kontakt med dem i dag. Dette er sket på 1-2 år. Jeg ville ønske at de stadig så mig som den samme person, og ikke være "bange" for at omgås en der er psykisk syg.	9/19/2018 11:29 AM
263	Lyttende	9/19/2018 11:26 AM
264	Spørge ind til symptomerne (få viden om sygdommen), tilpasse de sociale aktiviteter efter det (tage hensyn til dårlige perioder/manglende energi) og ellers være som de plejer.	9/19/2018 11:26 AM
265	At de ikke så anderledes på mig, men nu havde en større forståelse for min adfærd	9/19/2018 11:12 AM
266	Hjælpe og støtte	9/19/2018 11:12 AM
267	Spørger hvordan jeg har det med at snakke om det. Og efterfølgende spørger indtil hvordan jeg har det en gang i mellem.	9/19/2018 11:12 AM
268	Som de ville reagere hvis jeg sagde at jeg havde håndeksem.	9/19/2018 11:11 AM
269	At de ikke tog afstand fra mig. At de ikke opgav mig, når jeg isolerer mig i mine dårlige perioder. At de satte sig ind i min sygdom. At de husker på, at jeg er stadig mig, selvom jeg er syg.	9/19/2018 11:10 AM
270	Interesserede	9/19/2018 11:06 AM
271	Som før nævnt - være lyttende, ikke opfører sig anderledes og spørge ind hvis de fornemmer det er passende. Efter bedste evne selvfølgelig	9/19/2018 11:03 AM

Ungeundersøgelse 2018

272	at de behandler mig som de altid har gjort og ikke være bange for mig	9/19/2018 11:02 AM
273	At de ville være lyttende, spørgende	9/19/2018 10:58 AM
274	Interesseret og spørgende - Lad være med at gå ud fra at alle med samme sygdom oplever samme forløb... Psykisk sygdom er ekstremt individuelt	9/19/2018 10:58 AM
275	Helt roligt, lyttende, villig til at stille spørgsmål, men ikke noget alt for kritisk. At de tilbyder deres hjælp, hvis der er brug for det	9/19/2018 10:58 AM
276	Høre hvad der ligger bag. Mine egne ord for, hvorfor at jeg ikke kunne mere. Lade være med at gøre det til en "sygdom hvor jeg mangler et kemisk stof i hjernen, der skal erstattes med piller" Der har været seriøse grunde og traumatiske hændelser bag mine deprationer og selvmordstanker og forsøg, IKKE en kemisk ubalance jeg skulle være født med!	9/19/2018 10:58 AM
277	Ved at være lyttende og accepterende.	9/19/2018 10:57 AM
278	Ved ikke at tage afstand. At de bliver ved med at holde kontakten og ikke giver op. Blive ved med at være den gode veninde/ven de var inden.	9/19/2018 10:57 AM
279	Like it's not a big deal. En lungebetændelse gør mig ikke til en anden person, og det er det samme med depression.	9/19/2018 10:42 AM
280	Med nysgerrighed og evnen til at blive ved med at se mig som menneske.	9/19/2018 10:36 AM
281	At de vil se mig bag ved sygdommen, i stedet for kun sygdommen.	9/19/2018 10:34 AM
282	Jeg ville ønske at de smilte til mig, gav mig et kram, og sagde: "det her skal vi nok klare sammen, du er stadig den ven jeg altid har kendt".	9/19/2018 10:32 AM
283	Som de har gjort - stille og roligt	9/19/2018 10:30 AM
284	Lyttende, interesserede, anerkendende	9/19/2018 10:30 AM
285	Lyttede og accepterede mig som jeg er!	9/19/2018 10:29 AM
286	med accept, uden frygt og fordømmelse, måske endda taknemmelige for tilliden, jeg viser dem	9/19/2018 10:21 AM
287	De reagerede som jeg ønskede, de hjalp mig og min familie alt det de kunne	9/19/2018 10:20 AM
288	En ven var fx meget nysgerrig fordi intet vidste om depression. Så hans uvidenhed åbnede mig op i forhold til at fortælle hvad jeg oplevede var svært.	9/19/2018 10:13 AM
289	Det ved jeg ikke.	9/19/2018 10:11 AM
290	Interesseret, aktiv lyttende, spørgende.	9/19/2018 10:11 AM
291	Tog det stille og roligt og blot snakkede med mig om det jeg havde behov for	9/19/2018 10:08 AM
292	Bare at de lytter og måske tager hensyn en gang i mellem men ellers bare som de plejer	9/19/2018 10:07 AM
293	Forstående og nysgerrig på den nye (ikke så behagelige) situation.	9/19/2018 10:00 AM
294	Jeg ville ønske at de ikke gjorde noget særligt ud af det, men stadig gjorde klart at det var noget vi kunne snakke om, hvis behovet var der	9/19/2018 9:58 AM
295	Ikke dømmende, og tålmodige	9/19/2018 9:52 AM
296	At de vil hjælpe mig	9/19/2018 9:52 AM
297	at de spurgte ind og lyttede til hvad jeg sagde. Og ikke straks affærdigede det med at være bagateller eller farligt.	9/19/2018 9:48 AM
298	At de ville være støttende, ikke dømmende og ikke ændre syn på mig	9/19/2018 9:48 AM
299	Nysgerrigt, hjælpsomt og uden fordømmelse.	9/19/2018 9:42 AM
300	Være som de plejer men åbne for at tage hensyn, hvis jeg har behov for det. Tale med og til mig som de plejer. Være åbne og ærlige - også hvis de føler, at der er nogle ting, de ikke kan rumme. De må jo også gerne sige fra på nogle ting, ligesom jeg nogle gange har behov for. Ikke bare pludseligt blive afvisende og droppe mig.	9/19/2018 9:42 AM
301	Forsætte med at være ven altså være nærværende, lyttende rummende og give håb.	9/19/2018 9:41 AM
302	Være ærlige og ikke forsøge at skjule eventuelle negativtladende reaktioner. Man kan altid snakke med dem og prøve at forklare ydeligere så de forhåbentlig forstår at bare fordi man har psykiske problemer, bliver man ikke en mindre empatisk, sympatisk eller menneskelig person.	9/19/2018 9:37 AM

Ungeundersøgelse 2018

303	Stille og roligt. forstående.	9/19/2018 9:35 AM
304	Med forståelse og tid, uden foragt eller mistro	9/19/2018 9:34 AM
305	med interesse	9/19/2018 9:26 AM
306	Med at jeg stadig er mig selv, og at det er muligt at leve et helt normalt liv, men med nogle hensyn, der skal tages.	9/19/2018 9:24 AM
307	Som de gør nu - accepterer mig som den jeg er, inkl min psykiske sygdom	9/19/2018 9:21 AM
308	Være nysgerrig, lyttende og opsøgende.	9/19/2018 9:20 AM
309	?	9/19/2018 9:18 AM
310	At de behandler mig som de plejer, og at der er en forståelse for hvis jeg fx melder afbud til et arrangement eller fest i sidste øjeblik	9/19/2018 9:15 AM
311	Med kærlighed og omsorg. At de lytter og ikke behandler mig anderledes end før.	9/19/2018 9:12 AM
312	Som de gjorde	9/19/2018 9:10 AM
313	Som de fleste har gjort. Åbent og kærligt.	9/19/2018 9:09 AM
314	Omsorg, forståelse, respekt etc. At man lader personen blive i sit værd. Blot fordi man har en psykisk lidelse, betyder det ikke, at man er utilregnelig/sindssyg, hvorfor man sagtens kan have et "fungerende" liv inden for de rammer, sygdommen opstiller	9/19/2018 9:08 AM
315	Med accept og forståelse samt nysgerrighed for at forstå min situation og sygdommene indflydelse på mit liv	9/19/2018 9:08 AM
316	De kunne lytte, være der som de altid havde været der	9/19/2018 9:06 AM
317	At de lyttede aktivt, de spurgte ind til mig og sygdommen/handicappet, fortsat var min ven/veninde som inden, forståelse	9/19/2018 9:04 AM
318	Overraskede og anerkendende ifht ar jeg er kommet mig.	9/19/2018 9:03 AM
319	De behandler mig normal	9/19/2018 9:02 AM
320	Jeg har stadig ikke nogen venner	9/19/2018 9:01 AM
321	Ikke anderledes end de plejer. Reagere ved at være støttende	9/19/2018 9:01 AM
322	Omsorg	9/19/2018 8:57 AM
323	Være der for mig. Kontakte regelmæssigt.	9/19/2018 8:56 AM
324	"nå, det er jeg ked af. Kan jeg gøre noget?" hvis ja: gør det, hvis nej: vær den ven du altid har været og vær den der holder oppe når sygdommen trækker ned.	9/19/2018 8:56 AM
325	Accept Vedholdne når jeg trækker mig	9/19/2018 8:55 AM
326	Bare være der og holde mig i hånden . Snakke med mig .ikke skælle ud og være sur .	9/19/2018 8:47 AM
327	Det er ikke relevant længere	9/19/2018 8:47 AM
328	At det er godt for mig at kunne få den rigtige viden, forståelse og hjælp	9/19/2018 8:46 AM
329	At de ville støtte mig, lytte, og ikke tale nedladent til mig eller forklejne min situation. At de ville være der for mig, og være som de altid har været.	9/19/2018 8:41 AM
330	Med empati, medfølelse og forståelse. Men er det ikke meget generelt om man så har en psykisk sygdom eller kræft? Altså man vil jo bare ikke ses som mindre værd "bare" fordi man har nogle problemer..	9/19/2018 8:40 AM
331	Som de har gjort, derfor er de fortsat mine venner.	9/19/2018 8:37 AM
332	At de lytter, spørger og være interesseret i hvad det er for en psykisk sygdom jeg lider af.	9/19/2018 8:36 AM
333	At de havde været åbne og forstående og så for engang skyld ville lytte til en.	9/19/2018 8:36 AM
334	På samme måde som hvis jeg havde brækket mit ben. Det værste går over, man kan leve med det og det kan endda gå helt væk på et tidspunkt.	9/19/2018 8:34 AM
335	Stille sig til rådighed uden at skubbe for meget på, en hårfin balance der altid vil være svær	9/19/2018 8:33 AM
336	At de er lyttende og forstående	9/19/2018 8:31 AM

Ungeundersøgelse 2018

337	?	9/19/2018 8:25 AM
338	Støttende og "spørgende"	9/19/2018 8:24 AM
339	som alle andre sygdomme	9/19/2018 8:24 AM
340	Jeg ville ønske der kom lidt mere tålmodighed med. Men ellers så skal de opføre sig som om man er skør eller mærkelig 😊	9/19/2018 8:24 AM
341	Støttende	9/19/2018 8:21 AM
342	Omsorgsfuld	9/19/2018 8:20 AM
343	At de var forstående og ikke dømmende. At de lyttede og evt. selv søgte information om sygdommen.	9/19/2018 8:20 AM
344	At de lytter og evt. hjælper med at finde professionel hjælp, hvis det ikke allerede er i gang. At de, når de stiller spørgsmål gør det for at forstå og er forsigtige med at komme med "gode løsninger". Jeg ved, det kommer fra et godt sted. Men man kan hurtigt føle sig misforstået, eller som om, at omfanget af ens sygdom underkendes.	9/19/2018 8:20 AM
345	På samme måde som før sygdom	9/19/2018 8:18 AM
346	At de ikke virker ukomfortable og uforstående	9/19/2018 8:17 AM
347	At de spurgte ind til hvad det var, ikke så mig som et offer, og viste at de stadig havde overskud til mig	9/19/2018 8:17 AM
348	Hvis de ikke udelukkende kunne holde sig reelt til tingene, ville jeg frabede mig enhver indblanding	9/19/2018 8:17 AM
349	Sige hvad de tænker, og hvad det betyder for mig	9/19/2018 8:17 AM
350	At de ikke så mig anderledes	9/19/2018 8:15 AM
351	Veninderne er som de altid har været for det er ikke dem som skal behandle det er de professionelle de skal være der til at man stadigvæk kan gøre normale ting og være lige som alle andre	9/19/2018 8:15 AM
352	Mere nysgerrige og spørgende	9/19/2018 8:11 AM
353	Gav mig et kram og sagde jeg stadig var den samme i ders øjne	9/19/2018 8:10 AM
354	Med forståelse	9/19/2018 8:09 AM
355	Med øget opmærksomhed og et åbent ,lyttende sind	9/19/2018 8:04 AM
356	At de tager det seriøst, men ikke gør en big deal ud af det.	9/19/2018 8:03 AM
357	Stille og roligt snakke om det	9/19/2018 8:01 AM
358	At de ikke så anderledes på mig	9/19/2018 7:59 AM
359	Jeg kunne godt have brugt mere forståelse ift. den omvæltning det var for mit liv, at få "påsat" en diagnose. Jeg ville gerne at de havde været mere nysgerrige på hvad det betød for mig, og hvorfor det var svært. Og ift. min situation, havde jeg brug for de var mere opsøgende og spurgte mere ind, da det ikke er noget jeg selv er god til at åbne op omkring, men har haft brug for at dele med nogen.	9/19/2018 7:58 AM
360	Forstående og ikke ændre adfærd	9/19/2018 7:54 AM
361	Lyttende	9/19/2018 7:54 AM
362	Ved at sige at alting er okay og vi nok skal komme igennem det sammen.	9/19/2018 7:54 AM
363	Men en form for lettelse over at opdage, at nåh det var det, der var/er i vejen. Altså at der på en måde er en forklaring på, hvorfor jeg har opført mig eller handlet som jeg har gjort.	9/19/2018 7:54 AM
364	Ved ikke da de altid er der for mig når jeg har det dårligt.	9/19/2018 7:52 AM
365	Som de gjorde	9/19/2018 7:50 AM
366	Egentlig ikke så meget anderledes end hvis der var en hvilken sim helst anden sygdom. At de taler åbent om det, spørge til sygdommen/til mig og om der er noget de kan hjælpe med, skal eller ikke skal gøre ift. Hvordan jeg har det	9/19/2018 7:50 AM
367	Lyttende og så forstående som de kunne finde muligt og ellers opføre sig som normalt.	9/19/2018 7:50 AM

Ungeundersøgelse 2018

368	Årh den er svær. Jeg ønsker ikke medlidenhed på nogen måde. Typisk når jeg bringer det op er det fordi jeg er ved at skulle overtræde nogle grænser i forbindelse med min angst, og der vil det bare være rart med noget "ved du hvad, det er helt okay, men du skal huske du ikke er her alene"- den slags støtte.	9/19/2018 7:49 AM
369	bare være som de altid har været overfor mig	9/19/2018 7:46 AM
370	Som var det en almindelig allergi eller anden "almindelig" kronisk lidelse.	9/19/2018 7:43 AM
371	Jeg får sikkert brug for deres omsorg, støtte, varme, nus og den slags. Ikke mindst at snakke lidt.	9/19/2018 7:43 AM
372	At de ville sige: det er okay vi kan lide dig som den du er	9/19/2018 7:41 AM
373	Interesserede, omsorgsfulde, uden voldsomme reaktioner. Uden pres og fokus på bedring.	9/19/2018 7:40 AM
374	At smile og sige jeg var et stærkt menneske og de er der for mig.	9/19/2018 7:40 AM
375	Nysgerrige, spørgende, lyttende, inkluderende, men ikk overbeskyttende	9/19/2018 7:39 AM
376	Beholder den måde de er på overfor mig	9/19/2018 7:36 AM
377	At være opmærksom og lyttende. At være omsorgsfuld uden at være omklamrende. Det er gode egenskaber i selskab med mig og sikkert også andre med hvilken som helst kronisk sygdom.	9/19/2018 7:36 AM
378	Nysgerrigt. Ingen drama	9/19/2018 7:36 AM
379	Indfølelse og inkluderende. De behøver ikke ville/skulle tage imod hele historien, men acceptere at jeg er som jeg er, med de begrænsninger og styrker jeg har - ligesom de ville gøre med et hvilket som helst andet menneske.	9/19/2018 7:34 AM
380	Nysgerrigt og accepterende.	9/19/2018 7:32 AM
381	med forståelse og empati	9/19/2018 7:30 AM
382	De måtte meget gerne spørge ind til sygdommen på en nysgerrig måde og prøve at sætte sig ind i og forstå hvordan man har det. Hvis de ikke kan forstå det, så skal de i det mindste være villige til at lytte og være der for en.	9/19/2018 7:30 AM
383	Med accept, og forståelse i den grad de formår at forstå. Og stille spørgsmål, hvis der er noget de ikke forstår.	9/19/2018 7:29 AM
384	Ikke opføre sig anderledes end de i forvejen gør	9/19/2018 7:29 AM
385	Ved at spørge detaljeret ind til hvad sygdommen betyder for mig i hverdagen og hvordan de kan hjælpe mig når jeg har det svært. Og så gøre det. Aldrig: sig til hvis der er noget jeg kan gøre. Altid spørg direkte: hvad kan jeg gøre for dig lige nu? Og diskutere svære situationer igennem og spørge: hvilken hjælp kunne du have brugt i den her situation? Altid lade mig vide at mine problemer ikke er så små som jeg gør dem til, at jeg har ret til hjælp, påminde mig om fremskridt.	9/19/2018 7:29 AM
386	At de ville behandle mig som før de kendte til sygdommen, og ikke behandle mig som om jeg er lavet af glas, og kan gå i stykker ved det mindste	9/19/2018 7:29 AM
387	At de ville være lyttende og forstående.	9/19/2018 7:28 AM
388	Forståelse, og ikke ændret opførsel	9/19/2018 7:28 AM
389	Jeg ville ønske, at dem der har taget afstand ikke tog afstand. Men det siger måske mere om dem end om mig.	9/19/2018 7:27 AM
390	Ikke at sygliggøre mig mere end højst nødvendigt, være forstående i forhold til mine begrænsninger og mine muligheder	9/19/2018 7:27 AM
391	At de bare sagde; nå okay og at jeg ligeså godt kunne have fortalt dem, at jeg havde forstuvet foden.	9/19/2018 7:26 AM
392	Nysgerrigt	9/19/2018 7:25 AM
393	Mere positiv og interesseret	9/19/2018 7:25 AM
394	Lyttende, komme	9/19/2018 7:23 AM
395	Lyttende, accepterende, empatiske, omsorgsfulde.	9/19/2018 7:23 AM
396	hjælpende og forstående	9/19/2018 7:19 AM

Ungeundersøgelse 2018

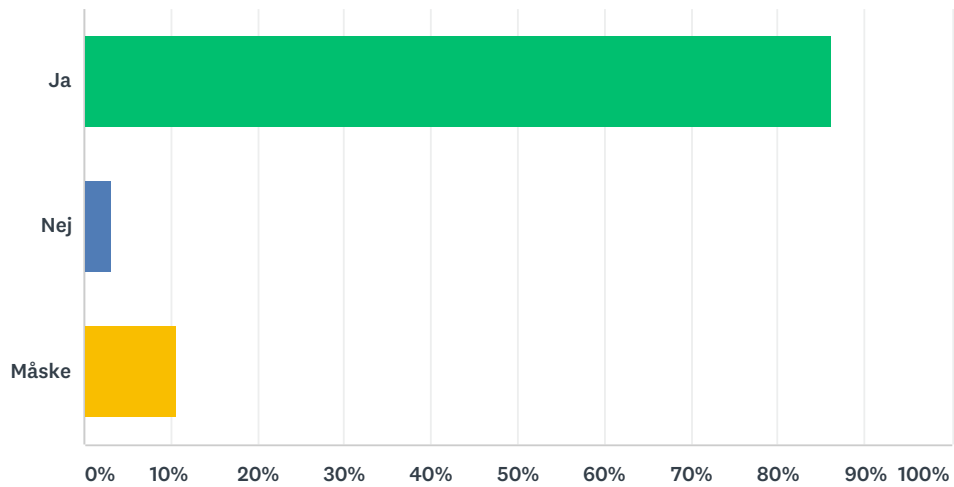
397	Omsorgsfuldt (men ikke omklamrende eller pylrende) og lyttende. Jeg ved mere om at være mig end de gør, og det er enormt forstyrrende (og tristhedsfremmende) at blive afbrudt undervejs.	9/19/2018 7:19 AM
398	Jeg ville bare gerne have de husker hvem jeg er og var inden de fik det af vide. Jeg er jo stadig den samme som før de fik det af vide. Så lad være at behandle mig anderledes.	9/19/2018 7:19 AM
399	Spurgte ind til det. Det at der ikke er berøringsangst er meget vigtigt.	9/19/2018 7:19 AM
400	Være åben	9/19/2018 7:18 AM
401	Med et åbent sind og nysgerrighed/lyst til at vide mere.	9/19/2018 7:17 AM
402	Med naturlig nysgerrighed, og uden fordømmelse. Jeg har en sygdom, jeg er ikke en sygdom.	9/19/2018 7:17 AM
403	Med forståelse og accept - men at de ser mig som person og ikke sygdom	9/19/2018 7:16 AM
404	Jeg har haft en diagnose i 20 år, så det er svært at svare på.	9/19/2018 7:16 AM
405	Hvis ikke alle viste det eftersom jeg har været syg hele mit liv, så ville jeg ønske at de ville reagere positivt på det og tage det som en god ting at jeg har taget et valg om at blive udredt og dermed taget valget om at jeg vil have det bedre og tage udfordringen op med mig som en massiv støtte i at jeg kan være den bedste mig. Jeg er førtidspensionist så der er ikke nogen der er itvivl når de møder mig og spørger hvad jeg laver at jeg er udfordret, jeg er også åben omkring det fordi det hjælper mig at snakke om det og det hjælper andre der har det svært at høre de ikke er alene - det er også derfor jeg elsker at være en del af en af os og en dag håber jeg at jeg kan gå skridtet videre og være en del af af fordrag og bidrage i jeres enorme hjælp til andre!	9/19/2018 7:16 AM
406	Støttende og kærligt.	9/19/2018 7:14 AM
407	Støttende, lyttende, holde fast/ud	9/19/2018 7:14 AM
408	Droppe de mange spørgsmål og "gode" råd.	9/19/2018 7:14 AM
409	Det var vigtigt for mig, at nogle slet ikke ændrede sig, men også at der var nogle, der tog ekstra hensyn, hvis det giver mening :)	9/19/2018 7:14 AM
410	Omsorgsfuldt. Jeg ville ønske de kunne udvise empati og forståelse for situationen og hvis de ikke kender til det i forvejen så at de ville sætte sig ind i symptomerne og tale med mig om hvilke jeg har og hvordan de kan hjælpe. Jeg har tit oplevet forsøg på hjælp der blot gjorde situationen værre.	9/19/2018 7:14 AM
411	Støttende, åbne og lyttende	9/19/2018 7:13 AM
412	De skulle være forstående og ikke blive bange. Det ville være skønt hvis de turde spørge ind til sygdommen og mit helbred, men samtidig skulle der, som med alt andet dårligt, kunne lægges låg på - åå man også bare kunne være sammen som hidtil	9/19/2018 7:13 AM
413	Hjælpende og lyttende og med omsorg - men ikke behandle mig anderledes	9/19/2018 7:12 AM
414	Lyttede og afslappede	9/19/2018 7:12 AM
415	Ikke var dømmende.	9/19/2018 7:12 AM
416	Støttende og åben for at høre om diagnosen. Der er mange forskellige diagnoser, så for os med en diagnose, er det vigtigt at vi får fortalt om hvordan den enkelte diagnose påvirker os.	9/19/2018 7:12 AM
417	Anerkendende	9/19/2018 7:11 AM
418	Med åbenhed.	9/19/2018 7:11 AM
419	Åbent og nysgerrigt og rummeligt	9/19/2018 7:09 AM
420	At de var lyttende, støttende og bevarede roen og håbet.	9/19/2018 7:09 AM
421	Var støttende og bevarede venskabet	9/19/2018 7:09 AM
422	Med forståelse og nysgerrighed.	9/19/2018 7:09 AM
423	At de ønsker viden om sygdommen, symptomer og konsekvenser for mine omgivelser og mig	9/19/2018 7:09 AM
424	At de ikke synes at det var "sejt" at jeg havde adhd og ikke kommenterede på at "ej det har du da ikke?"	9/19/2018 7:08 AM
425	Med åbenhed. Uden fordomme. Lyttende	9/19/2018 7:07 AM
426	Ved at være nysgerrig på hvad det betyder	9/19/2018 7:07 AM

Ungeundersøgelse 2018

427	Med forståelse og åbenhed	9/19/2018 7:07 AM
428	Lyttende uden fordomme	9/19/2018 7:07 AM
429	Med accept, håb og vilje til at støtte.	9/19/2018 7:06 AM
430	Blidt	9/19/2018 7:06 AM
431	Være der for mig, være lyttende og accepterende	9/19/2018 7:06 AM
432	Spørg ind til det og vær åben omkring det, istedet for ikke at putte hovedet i sandet.	9/19/2018 7:06 AM
433	Lyttede til en og ikke var overbeskyttende	9/19/2018 7:06 AM
434	Som de gør i forvejen. Behandler mig som de plejer. Jeg er jo født med min sygdom.	9/19/2018 7:06 AM
435	Et kram	9/19/2018 7:05 AM
436	Øv, det er jeg ked af at høre. Er det noget du har lyst til at fortælle om, så. Lytter jeg gerne, og er der noget du har brug for, så laver vi et kodeord du kan bruge, så er jeg der for dig	9/19/2018 7:05 AM
437	Spurgte ind og vise interesse. At de samtidig tog svaret alvorligt og ikke kom med gode råd.	9/19/2018 7:05 AM
438	Med forståelse og accept	9/19/2018 7:05 AM
439	At de var støttende og opbyggende omkring det.	9/19/2018 7:05 AM
440	Forståelse for det ikke r noget man vælger, og måske en smule medlidenhed for at man kan forstå hvor hårdt det er.	9/19/2018 7:05 AM
441	At de talte med mig om det	9/19/2018 7:04 AM
442	Med sympati, men uden ellers at antage noget, der er værre end et brækket ben.	9/19/2018 7:03 AM
443	Omsorg og forståelse, respekt og accept	9/19/2018 7:03 AM
444	At de forsikrede mig om at de elsker mig alligevel og at det ikke ændrer deres syn på mig	9/19/2018 7:02 AM
445	?	9/19/2018 7:01 AM

Q26 Ved du, hvor du kan henvende dig for at få hjælp til at håndtere psykiske problemer?

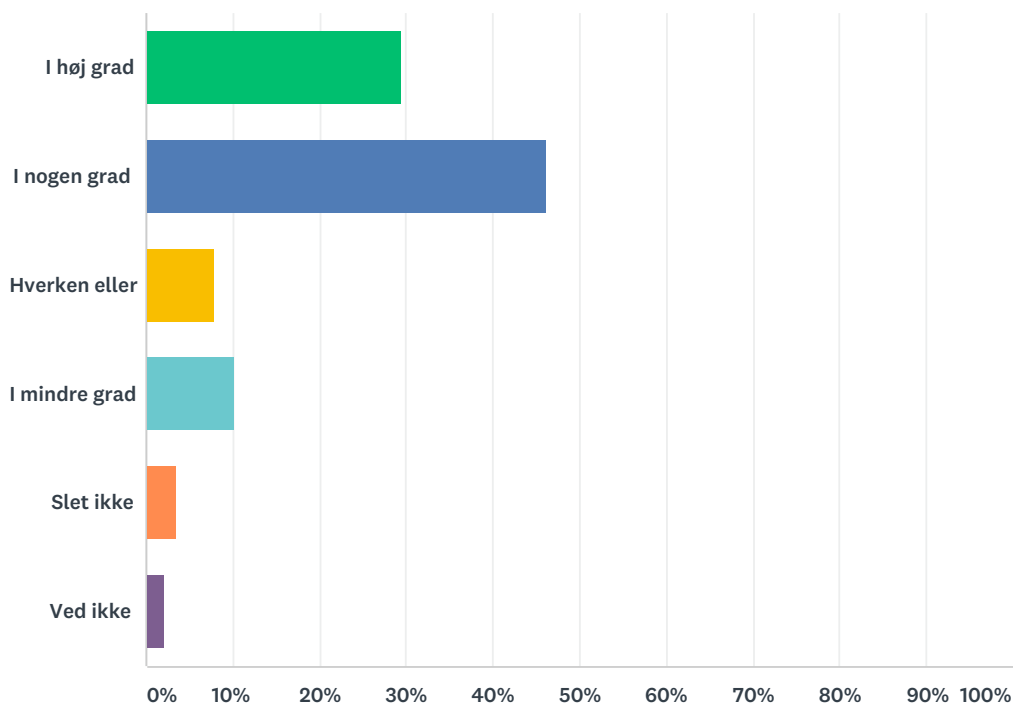
Answered: 557 Skipped: 108

ANSWER CHOICES	RESPONSES	
Ja	86.18%	480
Nej	3.23%	18
Måske	10.59%	59
TOTAL		557

Q27 I hvilken grad forventer du, at den hjælp, du kan få tilbudt for psykisk sygdom, vil gøre det muligt for dig at få det bedre?

Answered: 555 Skipped: 110

ANSWER CHOICES	RESPONSES	
I høj grad	29.55%	164
I nogen grad	46.31%	257
Hverken eller	7.93%	44
I mindre grad	10.27%	57
Slet ikke	3.60%	20
Ved ikke	2.16%	12
TOTAL		555

#	BEGRUND GERNE DIT SVAR:	DATE
1	Der mangler desværre ressourcer i psykiatrien. Derfor forventer jeg ikke det store, men er afhængig af mine pårørende.	9/29/2018 12:05 AM
2	Der er mange søde, dygtige og engagerede folk, som arbejder inden for behandling mv. Det hjælper meget. Men der er også samfundsstrukturer som fremkalder psykisk sygdom.	9/28/2018 8:57 AM
3	Jeg ved at min sygdom ikke kan kureres, så terapi og medicin er kun noget der får mig til at klare mig igennem dagen	9/28/2018 7:07 AM
4	Jeg har været igennem tyve år med forskellig medicin, bosteder og anden behandling, og siden jeg ikke responderer godt på medicin, er det tætteste på en løsning vi har, at jeg har hjemmevejleder/støttekontaktperson 1 x ugentligt, og hun hjælper mig med at stabilisere og klare hverdagen.	9/27/2018 9:20 PM

Ungeundersøgelse 2018

5	Har været i behandling i næsten 3 år, og er gået fra at være fuldtidssygemeldt til nu at gå på socialrådgiver uddannelse. Så har fået fantastisk hjælp.	9/27/2018 9:09 PM
6	K	9/27/2018 8:57 PM
7	Da jeg nu har været rask i 5,5 år, så er det ikke relevant, men føler i mindre grad for andre	9/27/2018 7:39 PM
8	jeg har fået en del hjælp i en del år og det er ikke det hele der har været lige effektivt.	9/27/2018 7:06 PM
9	Hvis det ikke ville gøre det muligt for mig at få det bedre, ville der ikke være meget pointe i at søge hjælp.	9/27/2018 6:29 PM
10	Jeg har fået rigtig meget hjælp og får stadig hjælp, men jeg er da nervøs for om jeg kan blive ved med at få den hjælp jeg har brug for pga. De store besparelser der er på området.	9/27/2018 5:48 PM
11	Jeg er i ambulans behandling lige nu og føler mig i gode hænder. Jeg er dog nervøs for hvad der skal ske, når jeg engang skal stoppe på afdelingen.	9/27/2018 5:34 PM
12	Det hjælper allerede	9/27/2018 5:33 PM
13	Er i behandling ambulant i psykiatrien.	9/27/2018 5:12 PM
14	Har efterhånden en del erfaring med psykiatrisk behandling - der er grænser for hvor meget hjælp der er at hente. Den bedste hjælp jeg har fået, består i indgående kendskab til mine diagnoser - Det blev kaldt for Psykoeducation - der hvor jeg gik i behandling	9/27/2018 4:55 PM
15	Jeg ved det ikke helt. Nu er jeg blevet kastet rundt mellem forskellige psykiatriske afdelinger fordi man kan ikke komme til den enighed om hvad jeg 'fejler'. Der er forskellige holdninger om det, altså jeg har diagnosen depression, adhd og tilbagevendende psykoser. Men de kan ikke 'bestemme' sig om det er den korrekte diagnose eller ej. De mener, at jeg enten er bipolar, deprimeret, personlighedsforstyrret, hyperaktiv eller skizofreni. Ingen kan beslutte sig for det, så jeg får overhovedet ikke hjælp fordi når man så 'beslutter' sig for, at jeg har skizofreni, bliver jeg sendt videre til OPUS men de mener så ikke, at jeg har skizofreni, så bliver jeg sendt videre til en anden afdeling. Det er virkelig trættende, at jeg har haft lyst til, at stoppe al den kontakt til ambulant psykiatrien, som jeg gjorde da jeg første gang blev tilknyttet psykiatrien som 13 årig. Jeg ville ikke have noget med dem, at gøre, men nu har jeg så desværre fået en behandlingsdom så jeg er tvunget til det. Jeg er begyndt, at kunne styre mine tanker, så jeg ikke selvskader hver dag og sådan der, men stadigvæk er jeg 'fast' i de selvmordstanker og planer, så jeg har ikke sådan fået det bedre, men jeg har bare lært, at fortie det fordi hvis psykiatrien tror, at jeg har det godt, så kommer jeg kun til samtale hos dem 1 gang om måneden. Jeg vil alt i verden undgå psykiatrien	9/27/2018 4:34 PM
16	Jeg synes nogle gange, at det kan være svært at få en helhedsorienteret støtte, hvor alle arbejder sammen omkring en. Jeg oplever, at den støtte, jeg får, ofte består af 'øer', der ikke samarbejder. Fx har jeg en psykolog, en psykiater, en sagsbehandler og en kontaktperson, som ikke arbejder sammen (ikke nødvendigvis fordi, de ikke vil!), og det er i høj grad op til mig at påpege det og opfordre til det.	9/27/2018 3:04 PM
17	Jeg har været i det psykiatriske system i mange år, fået piller m.v., men er meget sårbar	9/27/2018 1:16 PM
18	Hjælp til psykisk sygdom er helt forskruet i dagens Danmark. Man skal være kriminel før man kan få en korrekt hjælp, og det er helt ude i hampen	9/27/2018 11:34 AM
19	Har selv skulle været meget opsøgende for at få hjælp - få anbefaling af psykiatere med ydernummer, de rette kvalifikationer mv. Ingen hjælp at hente hos hverken kommune eller region, når man bare har 'ikke-psykotiske' sygdommen men i øvrigt er højtuddannet og relativt velfungerende kvinder. Heldigvis er min onkel psykiater. Havde jeg ikke selv haft ressourcer - f.eks. også ved fødselsdepression -havde mit liv nok set væsentligt anderledes ud. Jeg arbejder konstant på nye muligheder - det tager tid - og ingen i det offentlige tilbyder selv hjælp. Praktiserende læger ved meget lidt - det er meget mig, der skal stille krav og sige, hvad jeg har behov for. I øvrigt HELT uacceptabelt, at man ikke kan gå i længere forløb hos en psykiater???	9/27/2018 11:26 AM
20	Fik gode redskaber i mit forløb i psykiatrien. Dog blev jeg afsluttet mens jeg stadig havde det svært	9/27/2018 11:22 AM
21	Der er mange behandlere derude og nogen gange skal man igennem nogen stykker før man får den bhandling der hjælper. Og så er hjælpen ofte begrænset af økonomi, så der skal meget held til.	9/27/2018 11:18 AM
22	Forventer i nogen grad og håber i høj grad	9/27/2018 10:45 AM
23	Jeg har haft rigtig god effekt af gruppeterapi i psykiatrien.	9/27/2018 10:32 AM
24	Men det er ikke sket endnu...måske jeg skulle skrue forventningerne til systemet ned..	9/27/2018 10:30 AM

Ungeundersøgelse 2018

25	Efter mere end 20 års manglende hjælp og muligheder for hjælp er jeg i dag glad for mine behandlere og mine behandlingsmuligheder. Lige nu føler jeg mig tryk ifht. evt. tilbagefald.	9/27/2018 10:24 AM
26	Jeg håber på det kan hjælpe, men frygter at jeg aldrig kommer helt over på den anden side.	9/27/2018 10:22 AM
27	Efter 10 år med problemer, så er jeg skeptisk på en hel helbredelse	9/27/2018 10:16 AM
28	Jeg kan få god hjælp. Der er bare aldrig nok tid til at gøre det ordentligt. Både ambulatorier og sengeafsnit hvor jeg får hjælpen er altid pressede til det yderste	9/27/2018 10:05 AM
29	Jeg synes det psykiatriske forløb jeg har været i var et maskineri, hvor mange gerne ville hjælpe, men ikke så mange som reelt tog en seriøs.	9/27/2018 9:59 AM
30	Jeg har som udgangspunkt oplevet dygtige, kompetente og meget vidende mennesker i behandlingssystemet, og er meget taknemmelig for den hjælp jeg har fået og stadig får.	9/26/2018 3:01 PM
31	Jeg forventer, at hvis jeg tager kontakt til min psykiater eller psykiatrisk skadestue mv, at jeg modtager den hjælp som jeg har behov for at få det bedre, omend ikke andet så at tiltagende bliver sat i gang.	9/26/2018 7:15 AM
32	Det er pt umuligt at komme ind i psykiatrisk regi...	9/25/2018 9:32 AM
33	Jeg har gået hos psykiater, som har hjulpet mig rigtig meget.	9/25/2018 3:53 AM
34	Jeg forventer at det vil gøre det muligt for mig at få det bedre, men jeg ved ikke om jeg nogensinde vil få det helt godt.	9/24/2018 3:30 PM
35	HAR PRØVET SÅ MEGET, UDEN VIRKNING. MÅSKE ALT IKKE VIRKER PÅ ALLE. STÆRKE PERSONER HAR SVÆRT VED AT LADE SIG PÅVIRKE FX. VED HYPNOSE, HVOR INGEN EFFEKT, SAMTALETAPI, INGEN EFFEKT!	9/24/2018 9:34 AM
36	Jeg er taknemmelig for, man kan få hjælp i vores system. Men jeg føler ikke, hjælpen tager højde for mine behov og ønsker og min erfaring for, hvad der hjælper mig. En diagnose = én bestemt "hjælpepakke". Det fungerer ikke for mig.	9/22/2018 10:15 AM
37	Har gået en del til psykolog, uden nogen forbedring. Tværtimod har det fået mig til at blive mere forvirret, og fået det dårligt med mig selv	9/22/2018 9:58 AM
38	Jeg mangler virkelig nogen, der kan hjælpe mig med de problemer, som jeg har på arbejdet (fleksjob)	9/22/2018 8:15 AM
39	Jeg er nødt til selv at tage skridtene (og har i vidt omfang gjort det), men derfor kan det stadig være rart med nogen til at guide en i den rigtige retning.	9/21/2018 9:37 PM
40	Jeg har ikke kunne hente særlig meget kvalificeret hjælp til at komme videre da jeg er begrænset af kommunens sagsbehandling	9/21/2018 3:18 PM
41	Har dårlig erfaring med psykiatrisk skadestue, men har tiltro til at psykiatrien gerne vil hjælpe mig så godt som det er muligt	9/20/2018 10:20 PM
42	Lægerne har sagt at jeg ikke kan få det bedre	9/20/2018 7:56 PM
43	Jeg tror det afhænger meget af en selv også. Det kræver meget arbejde af en selv at få det bedre. D	9/20/2018 3:28 PM
44	man skal have det meget slemt, før at man bliver tilbudt kompetent hjælp.	9/20/2018 1:32 PM
45	Den største del af min behandling er en privat psykoterapeut, som ikke er en del af "systemet". Jeg har selv fundet hende og betaler selv. Derudover kan hjælp gøre rigtig meget og også være afgørende, men ikke uden egen indsats, refleksion og åbenhed. Det SKAL gøre ondt og være sårbart i et eller andet omfang	9/20/2018 1:23 PM
46	Jeg har desværre oplevet, at det er svært at få hjælp, hvis man ikke er meget syg. Jeg har nogle gange efter mit behandlingsforløb (i 2009-2010) kunnet mærke af nogle af de samme mønstre og symptomer kom tilbage som før jeg fik stillet diagnosen. Det er dog svært at få hjælp til "tilbagefald"/symptomer på ny depression selv om man selv er opmærksom på tegn.	9/20/2018 10:27 AM
47	Jeg har oplevet, at den hjælp, jeg fik, gjorde en forskel, og vil forvente det i fremtidig situation.	9/20/2018 9:56 AM

Ungeundersøgelse 2018

48	Jeg har været i terapi i 6 år, og der er ikke kommet nye tilbud i mellemtiden. Akutmodtagelse er ingen støtte, man møder ikke omsorg dér. Og terapi på sygehusene handler kun om at rette ind og ændre sig. Ikke om hvordan man får et godt liv som den man er. Terapi hjalp mig de første to år, men derefter manglede der noget. Nogle nye indgangsvinkler. Jeg oplever nu efter 6 år at jeg ved så meget om mig selv, at psykiatrien (psykologer, sygeplejersker, psykiatere, støtte-kontaktpersoner) og telefonhjælpe linier kommer til kort. De bruger altid de samme 3 sætninger, og dem bruger jeg jo hele tiden, så når jeg ringer for støtte er det jo når jeg har brug for mere end "gør noget godt for dig selv".	9/20/2018 9:20 AM
49	Behandlere ikke altid er det bedste	9/20/2018 8:58 AM
50	Psykiatrisk behandling og psykosocial støtte er til for at støtte og guide. Men det er patientens egen opgave og ansvar at kæmpe sig fri af sygdommen, arbejde med alt i sig selv der er blevet skadet/forvrænget af årelang sygdom og blive ved med at rejse sig og kæmpe videre alle de gange man snubler eller møder modstand undervejs	9/20/2018 8:43 AM
51	jeg mener at jeg selv har en stor andel i om jeg får det bedre. men medicin og psykoterapi hjælper mig meget til at kunne tage hånd om mig selv.	9/20/2018 8:32 AM
52	Jeg har haft gode erfaringer med lægehjælp og senere psykologhjælp	9/20/2018 7:31 AM
53	Den hjælp man får tilbudt i tilfælde af psykisk sygdom, findes ofte i det psykiatriske system, som efter min mening fejler fatalt når det kommer til at yde den rette hjælp. For mit vedkommende har den eneste "rigtige" hjælp været at finde en dygtig psykoterapeut ~ altså samtaleterapi ~ hvilket ikke findes i psykiatrien..	9/20/2018 6:35 AM
54	Jeg har oplevet at det er begrænset hvad der tilbydes. Og at der ikke er meget plads i forhold til at være et individ, der måske har andre behov en gruppeterapi og aktiveringstilbud.	9/20/2018 6:03 AM
55	Jeg har fået mange tilbud - lige nu bruger jeg en selvbetalt psykolog, som jeg er utrolig glad for.	9/20/2018 5:13 AM
56	Haft mange skuffende oplevelser med psykiatrien. Og også med diverse behandlere	9/19/2018 10:55 PM
57	Jeg håber og tror på at den rette medicin og/eller samtaler kan hjælpe.	9/19/2018 9:57 PM
58	Jeg vil selv være medaktør og være med til at sætte rammen, valg af metoder etc	9/19/2018 8:59 PM
59	Jeg var "tildelt" én behandler - det (kemien) fungerede ikke imellem os, så nu er der ingen hjælp	9/19/2018 8:07 PM
60	Hvis man er selvmordstruet, så betyder det alverdens at blive hørt, og lyttet til. Giv personen håb. Svigt ikke personen.	9/19/2018 8:01 PM
61	Jeg ved at de psykiske sygdomme jeg har ikke kan "kureres", så istedet forventer jeg at disse kontakter kan hjælpe mig med at overkomme de mørke dage.	9/19/2018 6:56 PM
62	Har både haft dårlige og gode oplevelser i psykiatrien så det er lidt blandet	9/19/2018 6:32 PM
63	Der er meget fokus på min diagnose, Asperger, og det virker som om at depression og angst for behandlere er "forsvundet". Det er hårdt hele tiden at skulle tage initiativ til at snakke om de mørke tanker.	9/19/2018 6:29 PM
64	En ting er hvad jeg FORVENTER. En anden er hvad jeg tror jeg får. Og så er svaret nok noget andet.	9/19/2018 5:58 PM
65	Har oplevet stor hjælp fra min psykiater, dog savner jeg terapi til at supplere medicinsk behandling.	9/19/2018 5:55 PM
66	jeg skal have hjernen skannet.?	9/19/2018 5:36 PM
67	Den hjælp der findes er ikke tilgængelig, og bliver ikke fulgt op. Der mangler forbyggelse. Tilbud om psykoedukation, redskaber til håndtering og focus på Recovery.	9/19/2018 4:32 PM
68	Intensiv terapi på p afd er virkede super i fortiden, så det ville det sikkert gøre igen.	9/19/2018 4:31 PM
69	Jeg hører at det er blevet med årene, men hjælpen var overfladisk tilbage i 2006, da jeg fik min sidste diagnose. "Her er noget medicin, det har nogle bivirkninger. Hav det godt."	9/19/2018 3:24 PM
70	Det er svært med det offentlige, der kan være meget præget af de økonomiske omkostninger der er ved at hjælpe mig. Altså de vil ofte gerne have en hurtigt videre, og er ikke nødvendigvis interesseret i et længere og grundigt forløb	9/19/2018 3:02 PM
71	Tilbuddene er for få, og forløbene aaaalt for korte. Ville gøre langt større fremskridt hvis det blev satset mere på psykiatrien. Alm. psykologer har jeg på ingen måde råd til og egen læge er ikke fagligt nok informeret	9/19/2018 2:34 PM

Ungeundersøgelse 2018

72	Jeg tror ikke, at psykiatrien kan "fikse min hjerne". Men jeg tror på, at jeg gennem især samtaleterapi kan få det en smule bedre.	9/19/2018 2:21 PM
73	Men kun den behandling jeg selv betaler.	9/19/2018 1:49 PM
74	Det er væsentligt at have den struktur på ugerne at en samtale frem i tid med DPC kontaktperson er planlagt	9/19/2018 1:33 PM
75	Det kommer andre på om der er tid og ressourcer i psykiatrien	9/19/2018 1:31 PM
76	PAM, Tekniske hjælpemidler og viden, SKP samtaler. psykoedukation,Opus, pårørende samtaler, psykinfo mfl.	9/19/2018 1:11 PM
77	Mine oplevelser med behandlingstilbud har været meget dårlige. Jeg har været svingdørspatient grundet alt for hurtig udskrivning og oplevet elendige pakkeforløb. Det var først i akutteamet og ved egen hjælp og gennem hjælp fra eget netværk, at jeg fik det bedre.	9/19/2018 1:09 PM
78	Psykologhjælp ville gøre det nemmere for mig at håndtere de problemstillinger jeg har. Det er dog alt for dyrt til at jeg kan få det.	9/19/2018 1:00 PM
79	Jeg har erfaret at intet hjalp. Jeg er skyld i mit eget betydeligt bedre helbred	9/19/2018 12:46 PM
80	Har fuldstændig opgivet troen og håbet på at nogen kan hjælpe mig mere. Jeg skal bare prøve hele tiden at være stærk og håbe på at det nok skal gå, på trods af at jeg føler mig som en tikkende bombe.	9/19/2018 12:30 PM
81	Min erfaring er at der er rigtig godt hjælp derude og selvom der kan være behov for flere forskellige professionelle og forskellige forløb, så kan man få det meget bedre.	9/19/2018 12:04 PM
82	Selvom man henvises og anbefales en psykolog er det stadig MEGET dyrt, og kan være svær at betale.	9/19/2018 11:54 AM
83	Er man ressorcestærk, er der ikke mange tilbud.	9/19/2018 11:42 AM
84	Nu fik jeg jo de første diagnoser i 2002 - og der er kommet flere til siden + nogle er blevet taget fra. Jeg har gået i terapi on/off fra 2000 til 2010 - og jeg har da fået det bedre, men bare ikke nok. Jeg fungerer åbenbart anderledes end de fleste.	9/19/2018 11:18 AM
85	Forhåbninger har der været mange af. Synes ikke der er meget eller ordentlig hjælp at hente.	9/19/2018 11:13 AM
86	Der mangler prof hjælp. Systemer er alt for tung - ventetid.	9/19/2018 11:07 AM
87	har gået i opus og dpc og det har hjulpet mig rigtig meget, er blevet så frisk og velfungerende at lokal psykiatrien ikke kan gøre noget for mig mere	9/19/2018 11:05 AM
88	Efter at have skiftet behandler pr eget ønske har det været i høj grad. Men det kræver meget at være syg, man skal have overskuddet/netværket til at kræve den behandling man har brug for	9/19/2018 11:05 AM
89	Jeg forventer at få samme kvalitet af behandling som somatiske patienter, men det er desværre ikke muligt, som det ser ud lige nu.	9/19/2018 11:03 AM
90	Trods selvmordstanker og depression er det næsten umuligt at komme ind hos distriktspsykiatrien.	9/19/2018 10:39 AM
91	Man skal kæmpe meget, for at den smule hjælp man kan få, også vil kæmpe sammen med dig.	9/19/2018 10:34 AM
92	Psykiatrien har tidligere reddet mit liv. I dag som 61-årig behøver jeg den stort set ikke. Men det er godt at vide, den er der.	9/19/2018 10:31 AM
93	Svært spørgsmål.. jeg har ikke særligt gode erfaringer med den psykiatriske behandling. Så der synes jeg, at det er svært at sige om det hjælper. At blive indlagt tror jeg ikke vil hjælpe mig. Så troen på at jeg kan få det bedre er ikke stor. Headspace derimod har hjulpet mig meget!	9/19/2018 9:55 AM
94	Jeg får ikke tilbudt behandling. Kun medicin og det er afprøvet med utallige præparater. Samtaleterapi og andet bliver ikke tilbudt på trods af et klart behov. Jeg har autisme, så psykiatrien mener ikke, de har tilbud til mig, men at det er en kommunal opgave. Kommunen mener til gengæld, at det er sundhedsvæsenets opgave. Result: massivt funktionstab hos mig.	9/19/2018 9:45 AM
95	Jeg har prøvet en del hjælpemidler og tilbud, og nogen af dem virkede, andre gjorde ikke. Jeg har lært, at man som alle andre må prøve sig frem	9/19/2018 9:39 AM
96	Behandlingssystemet kan være redningen for nogen, og blot et udemærket sikkerhedsnet for andre. Men for at få det bedre psykisk, så skal individet selv være motivator og gøre indsatsen. Personligt, så har behandlingssystemet fastholdt mig mere i min sygdom.	9/19/2018 9:18 AM

Ungeundersøgelse 2018

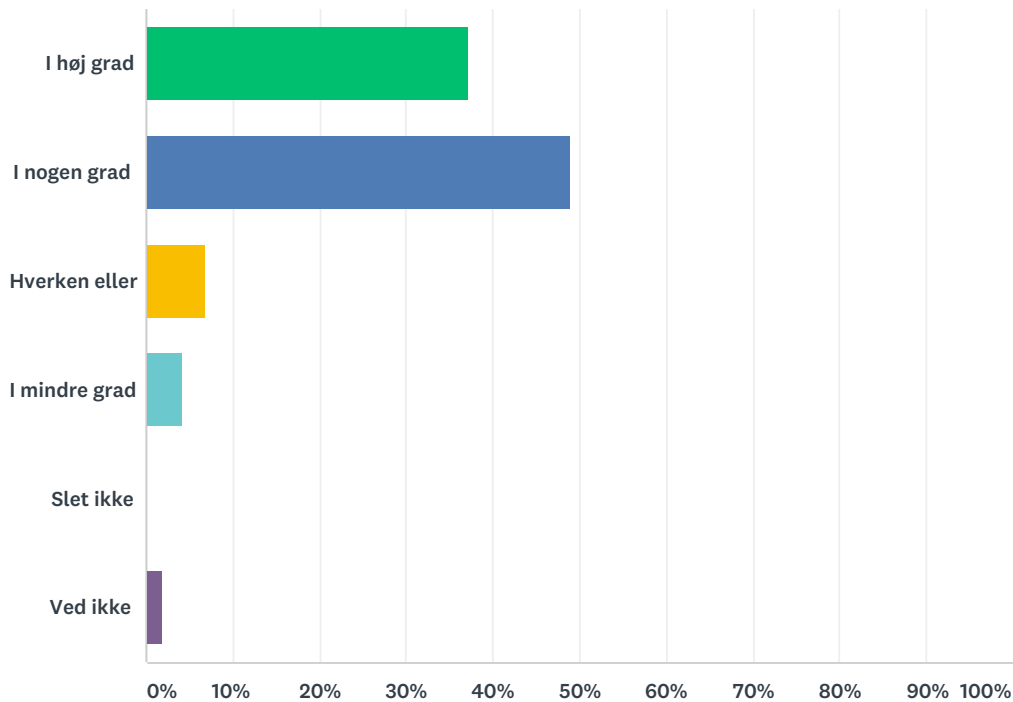
97	Har dårlige erfaringer med psykiatrien. Der er ikke tid og penge nok til at man kan få den hjælp man har brug for.	9/19/2018 9:10 AM
98	Til at starte med var jeg sikker på jeg kunne få det bedre. Efter 10-15 år uden bedring var jeg overbevist om at det aldrig ville ske. Men så fik jeg den rette diagnose og behandlingen hjælp. Jeg har meget svært ved at finde ud af hvad jeg skal forvente af behandlingen.	9/19/2018 9:08 AM
99	Har mistet håbet	9/19/2018 9:07 AM
100	Nu er autisme og adhd jo IKKE en psykisk sygdom men handicaps og derfor er det begrænset hvad man kan hjælpe med specielt som voksen og derfor sendiagnosticeret	9/19/2018 9:06 AM
101	Det handler jo desværre ikke kun om hvad man gøre for at afhjælpe de problemer som der er i forbindelse med ens sygdom. Det handler i lige så høj grad om alle de ting der er sket og vil ske som konsekvens af man har disse problemer/udfordringer. Man kan jo heler ikke lappe synkende skude på åben hav. Man må have der op på land for at løse problemerne.	9/19/2018 8:59 AM
102	Det vil det til nogen grad, hvis nogle af lægerne ikke havde været så penge fikseret, at de bevidst havde givet mig medicin i en periode, som han vidste, hvis han da gad at sætte sig ind i ens diagnoser, ville gøre en med ocd psykotisk og ja, det er sket. Heldigvis bankede jeg i bordet og fik hjælp af en anden psykiater og hun sagde med det samme, at det medicin måtte jeg da ikke få, men hendes kollega havde fået penge for, at få patienter over på et andet mærke. Så hele min process blev lige banket et år tilbage, jeg skulle trappes ud og så ind i det andet igen, men det hjælper jo ikke med at hele det svigt man har lidt, så man pludselig ikke stoler på lægerne og det de nu siger og gør med/ved ens medicin. Jeg stoler ihvertfald IKKE på nogen i psykiatrien fuldt ud længere. Desværre	9/19/2018 8:47 AM
103	Jeg tror ikke der sker så meget, før jeg selv tager ansvar, for mit liv og min situation. Jeg skal selv gøre en indsats, og opsøge hjælp. Hjælpen kommer ikke til mig.	9/19/2018 8:43 AM
104	Skal jo selv ville, ellers sker der ikke noget.	9/19/2018 8:38 AM
105	hvorfor ikke i høj grad? - fordi det sidste skub ml nogen og høj grad er op til den syge selv, at være motiveret og i stand til at ville gøre arbejdet for sig selv	9/19/2018 8:35 AM
106	Efter 30 år i psykiatrien uden på noget tidspunkt at have været psykisk syg? Det siger vist alt!	9/19/2018 8:23 AM
107	Jeg har det allerede ret godt, så har på nuværende tidspunkt ikke brug for mere behandling.	9/19/2018 8:21 AM
108	Jeg har gået i alskens form for behandling siden jeg var 8. Jeg er 29 nu. Det bliver nok ikke anerledes end det er nu, og det er okay. Et liv uden angst ville da være fedt, men sådan er det ikke, så der er ingen grund til at spilde tid og kræfter på at græde over hvordan det kunne være. Jeg gør hvad jeg kan, for at få det bedste ud af livet indenfor de rammer der er, er lykkelig for det jeg trods alt har, fremfor at tude over alt det jeg ikke har.	9/19/2018 8:08 AM
109	Jeg har fået tilbudt et pakkeforløb, som indeholder gruppeterapi på et år. Jeg har nu 2 måneder tilbage og har bestemt ikke rykket mig så meget som jeg burde eller ville ønske. Forløbet burde som minimum være halvanden år, da min personlige oplevelse er (+ hvad jeg høre fra andre), at det første halve år bliver brugt til forvirring omkring diagnosen og den livs ændring der føles ved at blive diagnosticeret med en personligheds forstyrrelse. Og for mig personligt er gruppeterapi alene ikke super hensigtsmæssig, da en af mine problematikker er at jeg ikke kan åbne op og dele ud af egne følelser blandt en masse "fremmede".	9/19/2018 8:04 AM
110	En tilfældig person i en studierådgivning fortalte mig om muligheder hverken min gamle eller nye læge vidste noget om. Jeg har siden delt informationen videre til andre.	9/19/2018 7:56 AM
111	En behandler et hvilket som helst sted kan ikke hjælpe dig fuldstændigt. For mig handler det om selvindsigt og evt. at bede en bøn eller skrive om det svære for mig selv.	9/19/2018 7:56 AM
112	Synes psykolog er noget opreklameret bavl	9/19/2018 7:54 AM
113	Jeg har desværre oplevet at skulle blive meget syg, for at jeg der virkelig blev sat ind og jeg fik det bedre. Jeg har oplevet at jeg ikke kunne benytte mig specielle tilbud, som fx gratis psykologhjælp i psykiatrien, på trods af at jeg føler det ville have hjulpet helt enormt - og at jeg netop havde været indlagt med dyb depression. Jeg føler også området er meget begrænset/snæversynet i deres behandlinger - det er nrmest kun medicin og gruppeforløb	9/19/2018 7:54 AM
114	Svært at sige, når jeg mener jeg har behov for noget andet end det, de kan tilbyde mig.	9/19/2018 7:51 AM
115	Svært at sige. Hjælpen er så langt fra optimal i dag.	9/19/2018 7:45 AM

Ungeundersøgelse 2018

116	Jeg har haft en diagnose i 24 år og har muligvis være syg hele min barndom, men får hjælp både fra bostøtte og lokal psyk til at få, et liv der er til at holde ud på trods af min sygdom Men psykiatrien også anderledes ud da jeg kom ind og havde brug for hjælpen	9/19/2018 7:45 AM
117	Har været i psykiatrien i mange år og de er alt for pakkeorienteret. De skal se mere på den enkelte. Det er mine tætte relationer der hjælper mest.	9/19/2018 7:42 AM
118	Når jeg indgår i et behandlingsforløb, forventer jeg, behandleren/-erne gør hvad de kan for at hjælpe mig - eller at de i det mindste anerkender, de ikke kan hjælpe mig, og rådgiver mig til hvor jeg så kan finde hjælp.	9/19/2018 7:37 AM
119	Det er begrænset hvor meget psykologhjælp man kan få, uden det koster en bondegård, så jeg har prøvet først at få reel hjælp efter at have haft en depression i over 6 år. Og det var rent held at jeg fandt et tilbud via kontanthjælp-systemet, hvor jeg havde en psykolog gratis tilknyttet en gang om ugen. Førhen havde jeg kun fået henvisninger fra lægen, og der skal man alligevel selv betale over 300 kroner pr. gang, og når man er på kontanthjælp har man ikke penge nok til at få den hjælp man reelt har brug for. Derfor synes jeg at henvisninger skulle være til helt gratis psykolog, og ikke kun til 10 gange, men til det antal gange der er nødvendigt. Jeg tror jeg kunne have været ude af depressionen meget hurtigere, hvis jeg havde haft psykolog en gang om ugen fra start af.	9/19/2018 7:35 AM
120	Jeg har gået i behandling on/off i 16 år. Det har uden tvivl hjulpet mig, men nu er jeg erklæret stationær, så fremadrettet vil behandlingen være det jeg selv kalder "vedligeholdelse"	9/19/2018 7:31 AM
121	Syntes virkelig det halter på området. Meget personale mangler viden og mest af alt tid til at lytte.	9/19/2018 7:20 AM
122	Min forventning. Men ikke virkeligheden	9/19/2018 7:19 AM
123	Psykiatrien lider under besparelser og underbemanding, så jeg har tit oplevet t blive afvist, fordi jeg ikke var "syg nok".	9/19/2018 7:15 AM
124	Indtil videre er al den hjælp jeg har modtaget gennem den offentlige psykiatri de seneste 5 år været dårlig; symptombehandling og så lytter/tror de ikke engang på mig eller andre fagprofessionelle, eks. Egen læge. Har mistet min tro til systemet og deres kasseopdeling	9/19/2018 7:15 AM
125	Jeg syntes det er kritisabelt at man skal være ekstrem dårlig, før end man får tilbudt gratis hjælp. Jeg havde skreget efter hjælp i 1 år, før end det gik helt galt	9/19/2018 7:13 AM
126	Dårlig erfaring med dele af den offentlige psykiatri.	9/19/2018 7:11 AM
127	Tilbuddene kan hjælpe én til ét punkt, resten af arbejdet skal man selv gøre	9/19/2018 7:07 AM
128	Jeg i øjeblikket i DAT-forløb	9/19/2018 7:05 AM

Q28 I hvilken grad tror du, at mennesker med psykisk sygdom kan komme sig?

Answered: 557 Skipped: 108

ANSWER CHOICES	RESPONSES	
I høj grad	37.34%	208
I nogen grad	49.01%	273
Hverken eller	6.82%	38
I mindre grad	4.13%	23
Slet ikke	0.18%	1
Ved ikke	1.97%	11
TOTAL		557

#	BEGRUND GERNE DIT SVAR:	DATE
1	Jeg tror, det afhænger meget af sygdommens karakter/type.	10/1/2018 10:49 AM
2	Hvis man vil det, så kan man.	9/28/2018 3:36 PM
3	Der er hjælp at hente (endnu) både i behandlingspsykiatri og socialpsykiatri. Men der er også samfundsstrukturer, der modvirker.	9/28/2018 8:57 AM
4	Det er jo forskelligt fra diagnose til diagnose	9/28/2018 7:07 AM
5	Jeg kan, så kan andre også. Men det er en hård kamp.	9/27/2018 9:09 PM
6	Man skal have masser af viljestyrke og den rigtige hjælp. Ellers tror jeg ikke, at det er muligt at komme sig eller i hvert fald at leve bedst muligt med de udfordringer, som man har.	9/27/2018 8:35 PM

Ungeundersøgelse 2018

7	det er meget forskelligt, nogen kommer sig fint, mens andre som mig selv gentager sygdommen sig igen og igen. Kan ligge latent og lure i mange år og når man så tænker; aldrig mere - bang, så er det der igen.	9/27/2018 7:58 PM
8	Jeg tror på, at nogle mennesker kommer sig - måske endda kommer sig fuldstændig. Men jeg tror på at mange altid vil leve med skyggen og den ekstra vægt fra sin sygdom, selvom man har det bedre og fungerer forholdsvist "normalt". Det er svært at ryste det helt af sig.	9/27/2018 6:29 PM
9	Jeg har selv oplevet at komme langt, omend der er noget vej endnu.	9/27/2018 5:48 PM
10	Jeg tror det er afhængig af hvilken sygdom det er og om personen får den rette hjælp og den hjælp de er berettiget til at få.	9/27/2018 5:12 PM
11	Måske kan nogen blive helbredt - ved det ikke - men man kan lære sig selv at kende, så man kan leve næsten normalt med sin sygdom	9/27/2018 4:55 PM
12	Det afhænger af hvilken diagnose og hjælp man får, men jeg tror, at man kan aldrig slippe af med det, men man kan blive symptomfri på det	9/27/2018 4:34 PM
13	Jeg tror på man kan blive helbredt for eks angst men min diagnose er for livet. Jeg kan kun lære at leve bedre med den	9/27/2018 4:19 PM
14	Jeg tror simpelthen ikke på sådan noget som fuld recovery for alle, og jeg mener, at recovery er et buzz-word og et underliggende præstationskrav, der kommer af et præstationssamfund, hvor du skal vise, at du gerne vil helbredes og helst blive det, uanset, hvor syg du er. Det er også ofte et skønneri af det at have psykisk sygdom, at man taler om fuld recovery, fordi det kan være meget, meget svært at komme sig over psykisk sygdom, selv med hjælp og støtte samt medicin. Det kan lade sig gøre for nogle, hvis de får den helt rigtige hjælp, men jeg tror ikke, at det kan lade sig gøre for alle, i hvert fald for nogle kun delvist. Jeg har bestemt ikke noget i mod recovery-tankegangen, men den måde, den nogle gange bliver brugt på.	9/27/2018 3:04 PM
15	Det er muligt at få en tålelig dagligdag, men det bliver aldrig helt godt	9/27/2018 1:16 PM
16	Jeg har svært ved at se mig selv som "rask" Kan godt se at enkelte andre får det bedre men som oftest kommer det tilbage i en eller anden grad	9/27/2018 12:01 PM
17	Uanset recovery-tanken mv. mener jeg ikke, man kan svare generelt på dette spørgsmål. Det afhænger af diagnose, netværk, biologi mv. Jeg er rigtig velbehandlet og har et godt liv - men jeg er jo ikke kommet mig på den måde, at jeg ikke stadig har 3 psykiske sygdomme. Selvom de går op og ned gennem livet, er de kroniske - så afhænger af, hvad I mener med at komme sig :- (= igen et ret upræcist spørgsmål)	9/27/2018 11:26 AM
18	Kommer an på lidelsen og hjælpen og ressourcer og sikkert tusind andre ting også.	9/27/2018 11:18 AM
19	Du kan altid få det bedre end jeg bliver rask, kan få et godt liv men ikke et almenligt liv med job osv	9/27/2018 10:56 AM
20	Det er jeg et levende bevis på!	9/27/2018 10:45 AM
21	Det kommer lidt an på diagnosen.	9/27/2018 10:31 AM
22	Det kommer jo rigtigt meget an på hvilken diagnose der bliver stillet. Om den er kronisk eller den kan behandles med henblik på at blive helbredt. Tænker jeg.	9/27/2018 10:25 AM
23	Jeg tror i høj grad at mennesker med psykisk sygdom kan få et leveværdigt liv med den rette behandling og støtte. Men jeg tror mange må acceptere et lavere funktionsniveau end normalbefolkningen. Og så tror jeg også at det er utrolig individuelt afhængig alle andre livsomstændigheder i øvrigt og den rigtige hjælp på rette tid og sted.	9/27/2018 10:24 AM
24	Jeg tror på at nogle kan, men jeg tror også på at nogle aldrig kan blive 100% raske.	9/27/2018 10:22 AM
25	Kender mange der er kommet sig, men nogle ting er desværre for livet	9/27/2018 10:16 AM
26	Det kommer an på sygdommen, og hvor lang tid den har været et problem.	9/27/2018 10:10 AM
27	Det kommer virkelig an på hvilken lidelse der er tale om. Samtidig tror jeg altid at et psykisk sammenbrud vil sidde som en slags traume hos langt de fleste.	9/26/2018 3:01 PM
28	Har set det. Både hos mig selv og mine pårørende. men også gennem mit arbejde som sygeplejerske.	9/26/2018 7:15 AM

Ungeundersøgelse 2018

29	Det er ikke alle forundt og at komme sig og at kunne fungere, har mange grader og varianter. Jeg har selv været i forskellig terapi over 3 ½ år, efter et langt og hårdt liv. At tro jeg kan komme mig er ikke realistisk, men jeg kan da fungere godt nok til at kunne tage en udd med hjælp og støtte. Det er vel at mærke i forlængelse af samtale med daværende terapeut, i slutningen af et beh.forløb. Det er en farlig og stigmatiserende tanke for de syge, at tro at alle kan komme sig. Sygdom kan ændre en på godt og ondt og nogen gange er man bedre tjent med at være bundærlig og realistisk ift. sin psyke og anerkende, at man for altid vil være mere sårbar eller ved stress kan opleve symptomer og hvor altafgørende for ens trivsel det er at passe på sig selv. og prio sit helbred og ro.	9/25/2018 11:18 AM
30	Det har jeg både set og hørt om. Jeg ved dog ikke om det gælder for mig selv.	9/24/2018 3:30 PM
31	ALLE SYGDOMME KOMMER FRA LAVT STOFSKIFTE OG HØJT STOFSKIFTE, GAV MAN MEDICIN FOR DISSE 2 POLER, VAR DER INGEN SYGDOMME, - OG DET ER JO INGEN KR. I, SÅ DERFOR TJENER MEDICINAL INDUSTRIEN OG LÆGERNE SOM ER UNDERLAGT DENNE KR. PÅ ALLE DE MERE END 300 SYGDOMME. LÆS MERE PÅ STOFSKIFTET.DK - SÅ EN FALSK OPHOLDT VERDEN VI ER I, MEN FRYGTELIGE LIDELSER, SOM KU HA VÆRET UNDGÅET, OM VERDEN VAR HELT ANDERLEDES. DER ER KUN 2 TING DER STYRE VERDEN OG DET ER KR. OG SEX. OG SÅ MÅ VERDENS BEFOLKNING LIDE AF SYGDOMME, DER KUNNE VÆRE UNDGÅET, VED AT LOVLIGGØR FX. CANNABIS, SOM ER SKJOLDBRUSKMEDICIN. HELT VILDT IKKE AT BRUGE DEN, I STEDET FOR SYNTETISK MEDICIN!!!	9/24/2018 9:34 AM
32	For mig handler det "at komme sig" om, at tilegne mig de nødvendige redskaber til at håndtere min psykiske sårbarhed på en måde, så udsvingene bli'r reduceret og balancen bli'r større. Sådan tror jeg, det er for de fleste med psykisk sygdom.	9/22/2018 10:15 AM
33	Blanding af 'I høj grad' og 'I nogen grad' Man kan fx lære at komme omkring lidelsen og leve med den. Det er jo på sin vis også at komme sig, bare med noget ekstra i bagagen, hvilket ikke nødvendigvis er negativt.	9/22/2018 9:43 AM
34	Jeg tror, at man med rette hjælp, og evt medicin, kan lære at tackle mange udfordringer i livet, men "defekten" i hovedet vil altid være der.	9/22/2018 8:15 AM
35	Det kommer an på, hvor tidligt i livet hjælpen bliver sat ind, ellers tror jeg, det er for sent	9/21/2018 9:48 PM
36	Det handler om netværk, om støtte og om den rette hjælp på det rette tidspunkt.	9/21/2018 9:37 PM
37	Jeg tror at det er meget forskelligt og jeg tror at en person altid skal tage ekstra hensyn til sig selv for ikke at ryge tilbage i et sort hul	9/21/2018 3:18 PM
38	Der skal bedre behandlingsmuligheder og opfølgning til!	9/21/2018 3:12 PM
39	Det er svært at skulle gisne om	9/20/2018 10:20 PM
40	Der er jo folk, der kommer sig, mens andre ikke gør. Sådan er det jo med alt sygdom.	9/20/2018 7:56 PM
41	Ikke at jeg tror at sygdommen forsvinder, men man lærer at leve ned den	9/20/2018 5:26 PM
42	Alt afhængig af sygdom, støtte og motivationen fra personen selv	9/20/2018 11:58 AM
43	Med den rigtige hjælp kan man komme sig helt eller leve et normalt liv som andre (alt efter diagnose). Desværre hænger man på diagnosen grundet systemets opbygning, der ser på psykisk sygdom som 'en gang syg altid syg', hvilket jeg synes er problematisk.	9/20/2018 10:27 AM
44	Den vigtigste faktor er nok tid - det kan tage årevis eller et år, men det kan blive bedre.	9/20/2018 9:56 AM
45	Hvis man får god støtte og bliver mødt der hvor man er, så tror jeg man kan få det ret godt psykisk. Det er min tanke, at der altid vil ligge noget tilbage af sygdommen, men at man kan få det markant bedre når man møder de rigtige mennesker på sin vej. Genkendelse, forståelse, omsorg og kærlighed er vigtig for det psykiske velbefindende. Man kan ikke komme ovenpå alene og ved bare at tænke positivt	9/20/2018 9:20 AM
46	Mennesker med kronisk påvirket personlighedsstruktur (skizofreni, broderlige o.l.) er det nok sværest for. Derudover kræver det et fighterinstinkt hos den enkelte, samt at den medicinske behandling, terapi og støtte fra behandlingssystemet er optimal. Men derudover er det den enkeltes kamp og ansvar at finde frem til hvad der skal til af (selvbetalt) terapi o.l. Og så skal man acceptere at det tager rigtig lang tid at komme sig. Nogle gange årevis, og selvfølgelig med den erkendelse i sig, at man resten af livet har en sårbarhed i sig, så hvis man ikke passer ordentligt på sig selv, er risikoen for tilbagefald stor	9/20/2018 8:43 AM

Ungeundersøgelse 2018

47	jeg mener at recovery er muligt, men en egentlig fraværelse af sygdommen er jeg ikke sikker på. uanset hvad vil man altid være mærket af oplevelsen og jeg mener den bedste form for recovery er når man ikke frasiger sig sygdommen men tør omfavne den og finde sig selv i det.	9/20/2018 8:32 AM
48	hvis de får hjælp, det er svært at få den rigtige hjælp	9/20/2018 8:29 AM
49	Med den rigtige hjælp tænker jeg at alle med en psykisk lidelse kan få et okay liv. Men det handler i høj grad om at opgive håbet om at blive "redet" af nogen/andre. Man må selv kæmpe, og det er en hård kamp. Støtte fra pårørende er vigtigt! Og ordentlig samtaleterapi	9/20/2018 6:35 AM
50	Det kommer an på hvilken grad man har sygdommen i.	9/20/2018 5:13 AM
51	Fra nogle sygdomme. Jeg f.eks helt rask fra spiseforstyrrelser, men lever med ADHD som jeg nu får medicin mod.	9/20/2018 4:33 AM
52	Meget sort/hvidt. Mange parametre der skal tages i betragtning!	9/19/2018 10:55 PM
53	Jeg håber og tror på at den rette medicin og/eller samtaler kan hjælpe, men hvis de ikke selv vil det selv, ikke får den rette hjælp fra de nærmeste eller ikke får den hjælp de har brug for fra dem med forstand på psykisk sygdom kan det godt være svært.	9/19/2018 9:57 PM
54	Jeg tror aldrig man bliver "helbredt" men man kan leve med det og lære at tackle det. Specielt hvis man får hjælp og samtaler når det er nødvendigt	9/19/2018 8:07 PM
55	Nogen vil kunne komme til at fungere nogenlunde, og få et godt liv måske, men der skal også være en accept af at ikke alle kan komme så langt. At de har taget varig skade af det, som de har været udsat for eller andet. Så er det vigtig at de personer med psykisk sygdom, nok skal arbejde resten af livet, med at have et nogenlunde stabilt liv, evt. i perioder have professionelt hjælp.	9/19/2018 8:01 PM
56	Kommer an på diagnosen.	9/19/2018 6:56 PM
57	Kommer an på hvad man mener med at komme sig, jeg tror altid det vil være en del af en, men at alle kan lærer at leve med det, med tiden	9/19/2018 6:42 PM
58	Det kommer nok meget an på diagnose, graden og i sidste ende hvorvidt omgivelserne kan tilpasse sig evt skånehensyn, der kan minimere stress og nedbrud (set ud fra et Asperger-syn).	9/19/2018 6:29 PM
59	Det kommer virkelig an på personen, hvornår diagnosen er opdaget og stillet og hvor meget hjælp de får og tager imod.	9/19/2018 5:58 PM
60	Bogen "Imorgen var jeg altid en løve" slog al min tvivl ned.	9/19/2018 5:55 PM
61	Det kommer jo an på hvad de fejler og i hvilken grad.	9/19/2018 5:46 PM
62	ved at få hjælp?	9/19/2018 5:36 PM
63	Hvis de får en helhedsrettet indsats omkring det hele menneske.	9/19/2018 4:32 PM
64	Jeg tror på at der altid er en mulighed for at komme sig. Måske ikke 100% i alle tilfælde, men i hvert fald betydeligt, hvis man arbejder for det.	9/19/2018 4:25 PM
65	Det afhænger af sygdommen, og hvor syg personen er.	9/19/2018 4:14 PM
66	Jeg er af den overbevisning, at man kan "finde sig i" rigtig, rigtig meget - forstået som at man med den rette og tilstrækkelige hjælp og støtte, kan finde en værdig vej i tilværelsen, trods gevaldige udfordringer, hvor selvindsigt, og indlevelsessevnen deraf, kan blive en styrke	9/19/2018 4:11 PM
67	Helt klart. Med den rette hjælp så kan man sagtens lære at leve med en psykisk sygdom og have et super godt liv.	9/19/2018 3:02 PM
68	Nogle kommer sig – det skal man ikke overse. Men det gælder desværre ikke alle.	9/19/2018 2:21 PM
69	Afhængighed af medicinen gør det svært at forsøge sig uden. Det at komme sig er måske at fastholde medicinen som støtte, så søvnen passes og daglige overstimuleringer begrænses.	9/19/2018 1:33 PM
70	Det er svært at sige, kommer vel også an på hvor meget den sårbare selv kæmper for at få den bedre - behandlingen er jo bare en hjælp til at blive guidet igennem de svære tider men det er op til en selv at arbejde med problemerne	9/19/2018 1:26 PM
71	Svær skizofreni er dybere end bare en "diagnose" det er en "livstilsændring" ligesom et væggtab er...	9/19/2018 1:11 PM
72	Hvis man vel og mærke får hjælp og har ressourcer til det både egne ressourcer og i form af netværk.	9/19/2018 1:09 PM

Ungeundersøgelse 2018

73	Mine diagnoser som f.eks. asperger er nogle man har hele livet, men der er personer der kan komme over deres sygdomme og blive raske.	9/19/2018 1:00 PM
74	Nogle gange handler det om handlekraft og viljestyrke.	9/19/2018 12:46 PM
75	Det virker sikkert for nogle.	9/19/2018 12:30 PM
76	Tror mere på, at man kan lære at leve godt med sin psykiske sygdom. Men når først man "er ramt" vil man altid være ekstra sårbar og i øget risiko for flere episoder/indlæggelser mv.	9/19/2018 12:13 PM
77	Jeg mener at mange kan komme sig og leve et liv med få eller ingen symptomer. Det er dog ikke alle der kommer sig, men så forsøger de at leve et så godt liv som muligt på de vilkår der nu er.	9/19/2018 12:04 PM
78	Når man tager ansvarsrollen og holder sig langt væk fra det etablerede system.	9/19/2018 11:42 AM
79	Det er forskelligt. Alle vil nok være mærket af det på én eller anden måde, men nogle kan sagtens vende tilbage til arbejdslivet/det sociale liv, mens andre må opgive større eller mindre dele af det. Så det er vigtigt, at der er fokus på, at man skal have et godt liv og mindre på at et godt liv kun er arbejde eller mange venner.	9/19/2018 11:29 AM
80	Det kommer an på, hvad de fejler - og hvor hurtigt der bliver grebet ind - og hvor gode deres behandlere er.	9/19/2018 11:18 AM
81	Nogen kan komme sig helt, andre kan få det bedre og nogle kan måske kun lære at acceptere det.	9/19/2018 11:13 AM
82	Det kommer an på definitionen af at "komme sig" samt personens eget syn på dette.	9/19/2018 11:12 AM
83	jeg er et levende eksempel på at man kan komme sig... jeg har været helt ned og skrabte bunden, og nu har jeg aldrig haft det bedre	9/19/2018 11:05 AM
84	Kombination af netværk/professionelle behandlere/egen vilje til forberedning er alfa omega	9/19/2018 11:05 AM
85	Jeg ved at mange kan være velfungerende, og leve tilfredsstillende liv med den rigtige behandling, uanset diagnose. Det kræver bare bedre behandling	9/19/2018 11:03 AM
86	Har klaret mig fint siden mine to selvmordsforsøg og mine nær død oplevelser, der VIRKELIGT har givet mig mod og lyst til livet, mere end nogensinde før. Er udtrappet af psykiafarmika og afsluttet i psykiatrien, i samarbejde med en overlæge i psykiatrien. ♥♥♥	9/19/2018 11:02 AM
87	Men det kræver fandeme at vilkårene er optimale for sårbarheden overfor at reagere på livet med dysfunktion vil altid være der	9/19/2018 10:39 AM
88	Jeg ville gerne være positiv, men jeg vil ikke sætte for høje forhåbninger lige nu.	9/19/2018 10:34 AM
89	Jeg er selv kommet mig i høj grad, synes jeg. Og kender en anden som er kommet sig i høj grad. Men jeg har i tidens løb også mødt psykiatribrugere, som er kommet sig i nogen grad eller mindre grad.	9/19/2018 10:31 AM
90	Pga manglende ressourcer i psykiatrien	9/19/2018 9:53 AM
91	Jeg ved at man ofte ikke kan helbrede en psykisk sygdom. Men man kan lære at leve med den. Og det er meget nemmere når samfundet også ved, at vi går rundt i blandt dem.	9/19/2018 9:39 AM
92	Om ik andet få det så meget bedre at man kan fungere, og have stor forståelse for egen sygdom og behov.	9/19/2018 9:37 AM
93	Man kommer sig nok aldrig helt over psykisk sygdom, men jeg tror på, at man kan lære at leve med det og stadig være et lykkeligt menneske.	9/19/2018 9:18 AM
94	Sygdommen er kronisk, men man kan bedre lære at agere efter den og lære at undgå problemsituationerne	9/19/2018 9:09 AM
95	Jeg har selv oplevet af komme mig helt efter at have været indlagt med skizofreni.	9/19/2018 9:08 AM
96	Tror ikke nogen bliver helt frie for deres psykiske sygdom igen	9/19/2018 9:07 AM
97	Igen kommer an på om vi virkelig snakker PSYKISK SYGDOM eller HANDICAPS!	9/19/2018 9:06 AM
98	Det kommer sgu an på hvilken lidelse de har, og i hvor vid udstrækning	9/19/2018 9:02 AM

Ungeundersøgelse 2018

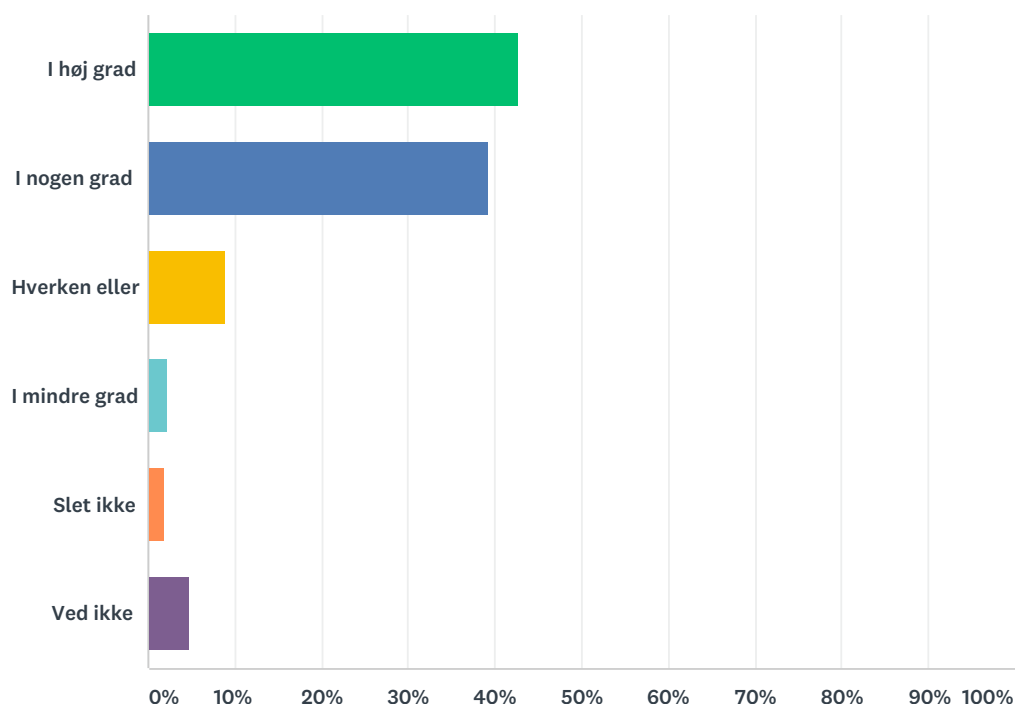
99	Igen kommer det virkelig ad på den enkelte og de udfordringer han/hende har. Men jeg tror også på at med det rette hjælp og ikke mindste støtte fra systemet at de fleste, i hvertfald i min situation vil kunne leve et live stort set uden komplikationer. Desværre er virkeligheden en anden og som det er i dag tvivler jeg på om jeg selv noglesinde vil kunne vende tilbage til et mere "normalt" liv som det er nu.	9/19/2018 8:59 AM
100	Med den rette behandling	9/19/2018 8:58 AM
101	Det er op til dem selv	9/19/2018 8:48 AM
102	Jeg ved fra mig selv, at det kan man. Fra der hvor jeg var til der hvor jeg er nu, det er en hel verden til forskel. Dermed ikke sagt jeg er rask, men jeg er så småt begyndt at kunne få noget af min hverdag til at fungere.	9/19/2018 8:47 AM
103	Afhængigt af egen indsats.	9/19/2018 8:38 AM
104	De kan lære og leve med det. Men man kan ikk på magisk vis kureres. Og det tror jeg er vigtig og have med.	9/19/2018 8:26 AM
105	Hvis man blot tror og lytter til folk. Hvis man værdsætter de ramtes viden og erfaring, istedet for altid konstant totalt at ignorere dem. Det er dem, der er eksperterne!	9/19/2018 8:23 AM
106	Man kan lære at leve med det, men man vil altid være sårbar når man først har oplevet helvede - og desuden har en bipolar lidelse som højst sandsynlig, forhåbentlig med længere og længere tid imellem, stikker frem	9/19/2018 8:19 AM
107	Man kan lære at leve med og håndtere symptomerne så man kan leve forholdsvis symptomfrit (alle burde tilbydes kognitiv adfærds terapi)	9/19/2018 8:12 AM
108	Det afhænger af SÅ mange ting; Diagnosen, personen, behandlere, kommunen, familie, osv. osv. osv. Det er heller ikke alle sygdomme man kan blive "kureret" for, hvis man overhovedet kan det med nogen psykiske lidelser. Jeg tror, at man skal lære at leve med det, bevæge sig indenfor de rammer der er, istedet for at kæmpe imod den. Respekterer man begrænsningerne istedet for hele tiden at skide på dem, og sig selv, bliver det bare værre. Tager man hensyn til sig selv, bliver det rent faktisk bedre (er min oplevelse i hvert fald).	9/19/2018 8:08 AM
109	Jeg er selv medicin fri i dag.	9/19/2018 7:56 AM
110	Der vil altid være en grad af medfødt skrøbelighed, tror jeg, som ikke er til at komme udenom. På den måde også som noget, man er uskyldig i at have pådraget sig.	9/19/2018 7:56 AM
111	Når man har sådan en sygdom vil den altid lægge i hjernen.. tror ikke den kan fjernes	9/19/2018 7:54 AM
112	Jeg tror alle har rigtig god mulighed for at komme sig hvis de er åbne om det, bliver mødt af folk omkring sig og er villig til at modtage behandling - hvilken behandling det skal være er så lige sørgsmålet	9/19/2018 7:54 AM
113	Det kommer helt og holdent an på hvem man er, hvor man er, og hvad man fejler. Virkelig. Du kan ikke bare skære alle psykisk syge over en kam og sige "i kan alle komme jer!", for det er ikke tilfældet med skizofrene, eksempelvis. Selvfølgelig kan de medicineres så de har en almindelig hverdag (stort set), men det er der stadig.	9/19/2018 7:51 AM
114	Med den rette hjælp kan man komme langt	9/19/2018 7:45 AM
115	Nogen kan måske andre kan ikke Jeg har et tålelig liv med hjælp, men kan ikke håndterer mange ting uden hjælp	9/19/2018 7:45 AM
116	Tror det kommer an på det tætte netværk og forståelse. Og ikke mindst viljen til at selv gøre noget for et godt liv.	9/19/2018 7:42 AM
117	Det kommer meget an på det enkelte menneske, og i hvor svær en grad det menneske er "angrebet". I de fleste tilfælde kan man komme sig, om ikke fuldt så i hvert fald noget, men der er tilfælde, hvor der ikke er mulighed for at gøre mere.	9/19/2018 7:37 AM
118	Jeg tror ikke det er alle psykiske sygdomme man kan komme ud af, men man kan lære at leve med dem på en måde så man stadig har et godt liv. I mit tilfælde (depression) kunne jeg godt komme mig, men det tog også over 10 år.	9/19/2018 7:35 AM
119	Tror det er vigtigere at fokusere på at få et liv med sygdommen. Så betyder det mindre om man bliver rask? Jeg er muligvis påvirket af at jeg aldrig bliver "rask".	9/19/2018 7:34 AM
120	Afhænger af sygdommen, graden af sygdommen og hvor længe man har været syg - men som udgangspunkt ja.	9/19/2018 7:18 AM

Ungeundersøgelse 2018

121	Tror det handler meget om viljestyrke til at udholde kampen mens den står på	9/19/2018 7:13 AM
122	Hvis "at komme sig" ikke nødvendigvis betyder at blive uden diagnose, tror jeg på at alle (med den rette hjælp og mentale indstilling) kan få et godt liv.	9/19/2018 7:11 AM
123	Kommer an på belastningen over tid	9/19/2018 7:11 AM
124	I mit tilfælde af adhd ikke, men tror på st man kan vænne sig til det	9/19/2018 7:09 AM
125	Man vil nok kunne leve et normalt liv, men man har nok altid den psykiske sygdom med sig og skal holde øje med/ sørge for, at den ikke bryder ud igen.	9/19/2018 7:07 AM

Q29 Tror du, at den psykiske mistrivsel blandt unge er større i dag, end den var før i tiden?

Answered: 556 Skipped: 109

ANSWER CHOICES	RESPONSES	
I høj grad	42.63%	237
I nogen grad	39.39%	219
Hverken eller	8.99%	50
I mindre grad	2.34%	13
Slet ikke	1.80%	10
Ved ikke	4.86%	27
TOTAL		556

#	BEGRUND GERNE DIT SVAR:	DATE
1	Det skyldes, at man har fået mere viden på området og derfor endelig kan putte en diagnose på, så man kan få den rette hjælp.	10/1/2018 1:21 PM
2	Jeg ved ikke om den reelt er større eller om det er fordi der trods alt er en større åbenhed at man hører/læser mere om emnet.	9/30/2018 9:36 PM
3	Jeg tror, der er kommet meget mere fokus på det. Og derfor vil flere søge hjælp og flere få diagnoser. Men ikke fordi der er flere. Mere fordi det er blevet mere okay ikke at være okay.	9/29/2018 12:07 AM
4	Unge udsættes for et langt større pres for at præstere end tidligere, de skal forholde sig til større og sværere globale problematikker og de har arvet mere rodløshed i udgangspunktet.	9/28/2018 9:01 AM
5	Det virker næsten som om at det er blevet obligatorisk at gå ned med angst / depression i starten af 20erne	9/28/2018 7:09 AM

Ungeundersøgelse 2018

6	Min generation er ikke hårdfører nok. Vi er opfostret som små guder.	9/28/2018 3:30 AM
7	På den ene side er der bedre hjælp at hente med fx. mentorer og eksamenshjælp ved psykiske og udviklingsmæssige problemstillinger, men på den anden side er vores samfund stresset og ufleksibelt. Der er ikke jobs til ufaglærte. Børn får ikke lov at være børn, og de måler sig ikke længere kun imod andre i klassen eller byen eller Danmark, men imod voldsomt talentfulde børn og unge fra hele verden, bl.a. via YouTube og Twitch. Det er et voldsomt pres, synes jeg. Det var rigelig svært for os andre.	9/27/2018 9:27 PM
8	Der er kommet mere Press på unge i dag, der er så mange valg de unge skal tage stilling til.	9/27/2018 9:10 PM
9	Kravene om perfektion og succes er blevet større	9/27/2018 8:46 PM
10	Vores samfund og kultur er blevet bygget op på en måde, så der er et større pres pp det enkelte menneske. Det tror jeg at nogen bukker under for. Så snart man "falder lidt udenfor" , så passer man ikke ind i samfundet. Man skal være på en bestemt måde. Helst stærk, energisk og kunne være i mange arenaer og under stort konstant pres.	9/27/2018 8:38 PM
11	Jeg er ret sikker på, at den er større i dag. Der er kommet et andet pres på unge, nogle andre forventninger, som er helt umulige at leve op til. Og hvis man fx lider af social angst, og ikke kan tage til fester og på druk osv, så bliver man ikke en del af fællesskabet - og så står man der helt alene om mandagen, og ikke kan tale med om weekendens eventyr.	9/27/2018 6:32 PM
12	Det er svært at vide om det bare ikke blev italesat så meget førhen og man derfor ikke hørte så meget om det. Men jeg tror der er større mistrivsel i dag. B.la. Pga. De krav der bliver stillet meget tidlig	9/27/2018 5:56 PM
13	Nej. Jeg tror bare, at der er større opmærksomhed på emnet idag.	9/27/2018 5:36 PM
14	Alt for hårdt Pres på unge ved bla. Skole og uddannelse	9/27/2018 5:34 PM
15	Større krav, flere skilsmisser, mere mobning i skolerne.	9/27/2018 5:13 PM
16	Det tror jeg ikke. Man snakkede ikke så meget om det, sådan var det bare.	9/27/2018 5:06 PM
17	Det har noget med samfundsmæssige forhold, at gøre. Skolen, kommunen, socialt og det hele. Der er et større pres på de børn i dag	9/27/2018 4:35 PM
18	Det tror jeg afgørende, at den er (dog uden at have statistisk belæg for det). I hvert fald kan jeg have en stærk teori om, at der er forhold i de unges liv i dag, som må være belastende og give psykisk mistrivsel. For blot at give et enkelt eksempel kan jeg tage uddannelsessystemet. Jeg tror, at både psykisk syge og raske lider under de stramninger, der har været i vores uddannelsessystem, fx fremdriftsreformen. Jeg tror, at alle mennesker, især psykisk syge, skal have den tid og ro til at tage en uddannelse, som deres behov nu engang burde berettigg dem til. Jeg er selv handicappet og blev ramt af depressioner under min videregående uddannelse, men det, der reddede mig fra at droppe ud, var helt klart muligheden for at få revalidering, en mulighed, som jeg kan forstå næsten er forsvundet i dag. Jeg mener også, at det er vanvittigt, at man har optagelseskrav på uddannelser på over 12 i snit. Studerende kan jo ikke 'tillade sig' at få et 7-tal, men skal præstere konstant, hvis de gerne vil have en populær uddannelse. Jeg tror også, at der generelt er opbygget en større præstationskultur blandt studerende, der er med til at mindske deres psykiske trivsel.	9/27/2018 3:17 PM
19	I dag er videnskaben kommet længere, der er mange diagnoser, måske for mange. Før hen var der lige så mange som mistrivedes, man talte bare ikke så meget om det	9/27/2018 1:18 PM
20	Statistikkerne taler sit tydelige sprog ift. øget ensomhed, øget misbrugsbehandling, øget §85-støtte, øget målgruppe i b&u-psykiatrien osv. osv.	9/27/2018 11:28 AM
21	Samfundets udvikling har stor betydning for individet på alle områder.	9/27/2018 11:23 AM
22	At megen interaktion foregår på sociale medier og øger pres for gennemførsel af uddannelse samt. det "perfekte" liv gør det ikke nemmere.	9/27/2018 10:48 AM
23	Vi er lagt under meget mere pres på grund af uddannelse og socialemedier. Vi skal se godt ud, rejse og have styr på uddannelser, være sund og være social	9/27/2018 10:43 AM
24	Samfundet kører meget hurtigt og det er høje krav til eget ansvar, strukturering og forvaltning af tid- samtidig med at man skal præstere gode resultater. Jeg tror det stresser sårbar personer.	9/27/2018 10:33 AM

Ungeundersøgelse 2018

25	Der er blevet sat langt større fokus på psykiske problematikker i løbet af de sidste 50-60 år men tror dog også at presset fra det senmoderne samfund og de sociale medier er med til at presse på i håbet om det perfekte ideal. Tænker derfor at det måske er sværere at være åben omkring sin mistrivsel, i frygt for hvordan omgivelserne vil tage imod det.	9/27/2018 10:28 AM
26	Jeg tror der er kommet mere fokus på det i dag, så derfor opdager man flere tilfælde. Dog er der nok flere, da vores hverdag har ændret sig meget, i en retning der ikke er naturlig for mennesker.	9/27/2018 10:26 AM
27	Tænker at sociale medier samt uvished kan give mere mistrivsel	9/27/2018 10:18 AM
28	Unge er blevet passet for meget på og samtidig pressede til at præstere konstant. Det giver grobund for alle de negative tanker der hurtigt kan lede til sygdom. Jeg tror ikke den medfødte sårbarhed er procentuelt større end før. Den bliver bare udløst ved mange flere pga de ydre omstændigheder	9/27/2018 10:08 AM
29	Man taler heldigvis bare mere om det idag.	9/27/2018 10:07 AM
30	Det er svært at sige, for så længe har vi trods alt ikke haft grundige undersøgelser af det.	9/26/2018 3:03 PM
31	Kritisk tænkning er ikke ligefrem i høj kurs, mod til oprør; mod forældre og skole er også dalende, alt for mange er unge bliver små perfektionistiske robotter, der ikke lærer sig selv at kende eller tør stå ved det og samfundets normer, for rigtig og forkert bl.a er tilsvarende snævret voldsomt ind	9/25/2018 11:19 AM
32	Presset er blevet højere fra omverden og samfundet for at skulle præstere og klare sig ikke bare godt men fantastisk	9/24/2018 9:29 PM
33	Jeg tror at der er blevet skabt en præstationskultur for de unge der er helt umulig at leve op til. Både pga de sociale medier, men også pga alle de valg der kan føles som livsvigtige og ikke kan ændres (uddannelsesloft som eksempel). Samtidig bliver man også som ung presset til at skulle gøre alting hurtigt (hvis du tager direkte videre på videregående uddannelse falder dig snit ikke), hvilket måske ikke er det bedste for alle.	9/24/2018 3:34 PM
34	ALT FOR MEGET FORAN SKÆRME, ALT FOR MEGET SOCIALE MEDIER!	9/24/2018 9:36 AM
35	Du er din egen lykkessmed ødelægger de unges psykiske helbred	9/23/2018 6:16 PM
36	Tror blot det er blevet mere synligt, fordi det ikke er så stort et tabu i dag som dengang, selv den er kommet mere viden og focus på området.	9/22/2018 6:17 PM
37	Der er måske mere pres på unge i dag, men tror heller ikke vi ved hvor mange led i stilhed førhen	9/22/2018 1:42 PM
38	Jeg tror, den er anderledes. Men den øgede bevidsthed og åbenhed om emnet har fået statistikken til at eksplodere, og det er ikke nødvendigvis et reelt billede af et stigende problem.	9/22/2018 10:18 AM
39	Tempoet og forventningerne, som de unge udsættes for i dag er hårdt.	9/22/2018 8:17 AM
40	Livsstilen er større i dag. Det er i dag, sammenlignet med mine unge dage, større krav, til at alt skal se godt ud. Man skal kunne klare mere, som forældre, arbejdskolleger... Gennemlign større krav i livet	9/21/2018 9:51 PM
41	Verden går hurtigere. Vi hæver hele tiden baren for, hvad unge skal kunne, fordi vi hele tiden hæver baren for, hvad vi som mennesker kan. Jeg tror egentlig ikke, at forventningspresset er blevet så meget større, men jeg tror, at det man skal kunne for at leve op til de forventninger (at være en god elev, at være en god ven, at være et godt menneske, at være en god fodboldspiller osv) er blevet meget mere komplekst og omfattende. Derudover skal alting have et formål i dag. Det er ikke fx ikke længere okay at lege bare for at lege, man skal lege for at træne en eller anden bestemt evne. Og så tror jeg, at der er sket noget med vores måde at være sammen på som mennesker. Jeg tror ikke nødvendigvis, at teknologi kan tillægges hele skyld, men det er blevet for let at vælge hinanden fra, hvis man får et bedre tilbud.	9/21/2018 9:43 PM
42	Et højere pres for at præstere og en højere grad af synliggørelse overfor de som ikke er perfekte - altså er det blevet mere tydeligt nu hvis man ikke klare sig godt og det skaber en større mistrivsel. Samtidig har mange af de politiske stramninger gjort at det er sværere at få relevant hjælp	9/21/2018 3:24 PM
43	Press fra skole, arbejde, hvad man vil, alt skal gå hurtigt og effektivt og være rigtigt i første forsøg	9/21/2018 12:24 PM
44	Tror at det større forberedningspres gør at flere unge bukker under.	9/20/2018 10:21 PM
45	Så vidt jeg husker er der undersøgelser, der viser det.	9/20/2018 7:57 PM
46	Der er større pres på at nå det såkaldte perfekte liv.	9/20/2018 2:05 PM

Ungeundersøgelse 2018

47	Der er et større pres på unge i dag, men samtidig synes jeg også der er tildens til at en diagnose bliver en undskyldning for at gennemleve helt normale livskriser. Det er hårdt at være ung, og livet er sjældent let, men det er også en naturlig del af tilværelsen at der er op og nedture.	9/20/2018 12:23 PM
48	Det er mere snak og fokus på det nu end tidligere. Mere generel accept af psyken som en del af det at være menneske	9/20/2018 12:01 PM
49	Særligt grundet forventningspres og samfundets normer ift. fx uddannelse og skønhedsidealere.	9/20/2018 10:29 AM
50	I dag kan man ikke slippe for at se på andres præstationer, luksusferie, perfekte forhold og hvad der ellers udstilles på de sociale medier. Og selv om man nogle gange godt ved at det ikke er så godt som det ser ud, føler man sig alligevel utilstrækkelig. Derudover er der for mange valg i dag mht uddannelse og arbejde, så man bliver stresset over ikke at kunne vælge. Og vi skal både se godt ud, være selvstændige, sociale, kreative, være en perfekt mor, være frivillig, bage pizzasnegle, tjene mange penge osv. Det er ikke tilstrækkeligt at være godt kørende på få punkter. Man skal være slank, gå i fitnesscenter, fjerne hår allevegne. Man kan ikke slippe væk fra mobning i dag på grund af de sociale medier. Det er der hele tiden, og dem der mopper har meget lettere ved at gøre det fordi det foregår på skrift og de derfor ikke står ansigt til ansigt med ofret. Mange tænker ikke over konsekvenserne af det de skriver eller lægger op på Facebook, og mopper derfor i tilfælde de i ville mophe i hvis det foregik ansigt til ansigt. De lange skoledage gør også at man er tvunget til at være sammen med dem der mopper, hele dagen, alle dage, og man får ikke tid til at koble af. Hovedet kan ikke følge med i timerne efter klar.14 og man kan derfor begynde at føle sig dum eller utilstrækkelig.	9/20/2018 9:37 AM
51	Kort sagt: selfies, kørte (success)statusopdateringer og en digital verden præget af folks ensidige fokus på alt der går godt, giver et præstationspres og en skæv opfattelse af at "alle andre" er perfekte og har det fantastisk hele tiden. Glansbilleder skaber urealistiske forventninger de færreste kan leve op til, og flere end før får knas med selvilliden. Dette gør at flere får så store problemer, at det udvikler sig til psykisk sygdom.	9/20/2018 8:51 AM
52	jeg tror samfundet har skruet bissen på for længe. der er upnåelige normer og vi knokler alle sammen for ikke at falde for meget udenfor. det tror jeg giver anledning til en masse psykiske problemer.	9/20/2018 8:34 AM
53	Jeg oplever at mange har identitetskriser, der kammer over i angst og depressivligende tilstande. Især piger har ekstremt høje krav til sig selv, både fagligt, socialt og udseendemæssigt. Jeg har talt med min mor om, at hun ikke oplevede samme grad af pres, da hun var ung.	9/20/2018 7:32 AM
54	Jeg tror på at mange unge kæmper med psykiske mistrivsel i dag, men jeg tror også det var sådan engang - dengang var det blot et tabu og noget man havde svært ved at få hjælp til.	9/20/2018 5:14 AM
55	Jeg tror der opleves mere pres i dag.	9/20/2018 4:33 AM
56	Vi er flere mennesker i verden, verdenen er blevet mindre og hvert enkelt menneske er blevet mere synlig for andre. Og al den viden vi i dag har om diverse sygdomme gør også at flere kan finde sin 'gruppe' af medmennesker. Så tror ikke at vi er blevet 'mere syge', men der er kommet mere fokus og folk ved mere. Førhen var folk enten gemt væk, eller havde måske gjort en ende på livet	9/19/2018 10:57 PM
57	Der er sket meget indenfor psykiatrien og det er blevet mere accepteret, så det er ikke så "skamfuldt" at få hjælp til det. Desuden har samfundet udviklet sig og det hele køre i et højere tempo og der forventes nogle andre ting end før i tiden, så derfor knækker filmen måske.	9/19/2018 10:03 PM
58	Der er større fokus på det og gode muligheder for hjælp. Tidligere tror jeg flere gik med det alene og ikke fik samme hjælp.	9/19/2018 8:51 PM
59	Tror ikke som sådan den er større. Vi har bare mulighed for at tælle de personer med psykisk sygdom i dag, end i gamle dage, hvor det også være meget tabu at snakke om. Mange ville ikke stå frem. I dag ser vi så flere og flere henvender sig, og får hjælp til deres psykiske diagnoser, fordi der er gjort mere opmærksom på det, og at hjælpen er så god i dag, end det var engang.	9/19/2018 8:05 PM
60	Vi snakker mere om det idag, så jeg tror unægteligt, at der er flere, der er opmærksomme på det. Samtidig tror jeg også, at vores pres på os selv og hinanden har gjort det sværre at leve op til det at have et godt unge liv.	9/19/2018 7:04 PM
61	Det er svært at svare på, men der er helt klart kommet mere fokus og åbenhed, hvilket er en god ting	9/19/2018 6:57 PM
62	Nej, fordi der er mere fokus på unge med psykiske sygdomme end der var før i tiden.	9/19/2018 6:57 PM

Ungeundersøgelse 2018

63	Jeg tror det er blevet mere acceptabelt at fortælle at man har det svært, end det var førhen, selvom der tildels stadig er tabu omkring det	9/19/2018 6:44 PM
64	Måske. Der er mere socialt pres. Men det bliver også mere socialt acceptabelt at tale åbent om sårbarhed	9/19/2018 6:32 PM
65	Det virker meget voldsomt, men omvendt så er der kommet internet og mere viden og oplysning til. Tror der er en stigning, men for 20 år siden talte man jo heller ikke så meget om det. Tror datiden rummede et ret stort "mørketal".	9/19/2018 6:32 PM
66	Tror ikke jeg forstår spørgsmålet ordentligt	9/19/2018 6:00 PM
67	Kapitalisme, neoliberalisme, konstant informationsstrøm om verdens kontinuerligt forværedede tilstand. Det er for meget vi skal nå og leve op til. Alle der presses igennem gymnasiet ender som psykisk sårbare.	9/19/2018 5:57 PM
68	de får ikke hjælp til at klare livet. fra fødsel.?	9/19/2018 5:50 PM
69	Tror det er det samme, der er bare mere fokus på det nu.	9/19/2018 5:47 PM
70	Samfundet er blevet sig selv nærmest.	9/19/2018 4:34 PM
71	Der er et langt større pres på unge i dag, både på uddannelse og i det sociale og digitale liv, som jeg er overbevist om skaber stor psykisk mistrivsel.	9/19/2018 4:29 PM
72	Jeg tror, at fordi at vi i vores individualiserede og "alt er muligt, hvis man kæmper for det"-samfund har pålagt individet et alt for stort ansvar for livet, som jeg desværre tror vi er mange, der har svært ved at håndtere.	9/19/2018 4:26 PM
73	Jeg tror der er mere fokus på det i dag en tidligere, hvor man ikke havde så meget fokus på det, og derfor kan det virke som at der er større mistrivsel. Men helt generelt så tror jeg unge i dag, lever med et anderledes pres fra omverdenen end tidligere,	9/19/2018 3:05 PM
74	Der er alt for meget pres på unge idag! Uddannelse, fremtid, udseende, sociale medier....	9/19/2018 2:37 PM
75	Ungdommen af i dag lever med et kæmpe forventnings- og præstationspres. Der bliver strammet og skåret og sparet alle vegne, og samtidig får vi at vide, at ansvaret for Danmarks fortsatte beståen hviler på vores skuldre – og at vi i øvrigt skal arbejde, til vi fylder 70. Det er klart, at mange unge mennesker ikke kan holde til det pres.	9/19/2018 2:24 PM
76	Jeg tror at vi er blevet bedre til at tale om det, og at det er i orden at have det skidt. Men samtidig er der så meget pres på unge mht uddannelse, udseende, etc, at der er flere der udvikler psykisk sygdom	9/19/2018 2:05 PM
77	Spørgsmålet er stillet på en sådan måde at det er svært at svare på med de valgmuligheder.	9/19/2018 1:41 PM
78	Dagens unge skal præstere og det hele går så stærkt med al den nye teknologi. Ensomheden tager over. Vi skal blive bedre til at rumme forskellighed i et fællesskab.	9/19/2018 1:39 PM
79	Det tror jeg den er fordi, at vi lever i et samfund hvor man kun er god nok hvis du er perfekt båd du højde, vægt og hud. Samfundets pres på uddannelses systemet rammer også de unge som det jo også ses påvirke dem psykisk	9/19/2018 1:29 PM
80	De bliver pressede til at passe ind i et samfund, hvor der kommer flere og flere regler for hvordan man skal se ud, opføre sig og leve sit liv. Samtidigt med dette bliver de pisket til at realisere sig selv, da 'alle muligheder', ligger for deres fødder, og de bærer skylden, nederlaget og skammen helt alene når de fejler.	9/19/2018 1:13 PM
81	Den perfekte krop, computerspil som wow (nørd), udssende, livsstil, og bevidsthed om korrekt opførsel (stoffer)	9/19/2018 1:12 PM
82	På trods af at der er mere viden om psykisk sygdom er der også mere pres på de unge som fører til en kultur hvor unge bliver presset psykisk på en meget usund måde	9/19/2018 1:03 PM
83	Der er kommet mere bevidsthed men vores samfund er også blevet meget mere hårdt	9/19/2018 12:48 PM
84	Blot indenfor de sidste 20 år er der sket store ændringer ift sociale medier, øget pres/krav til udseende, væremåde, holdninger mv. Tænker ikke det er tilfældigt at flere, både børn og unge, har "ondt i livet" eller diagnosticeres tidligt.	9/19/2018 12:18 PM
85	På det psykiatriske område: Status qou, da det handler om, at flere er kommet i behandling. Vedr. psykiske mistrivsel: Det er svært, om man blot er begyndt at undersøge det bedre og tage det seriøst, eller om det faktisk er sket en stigning.	9/19/2018 12:14 PM

Ungeundersøgelse 2018

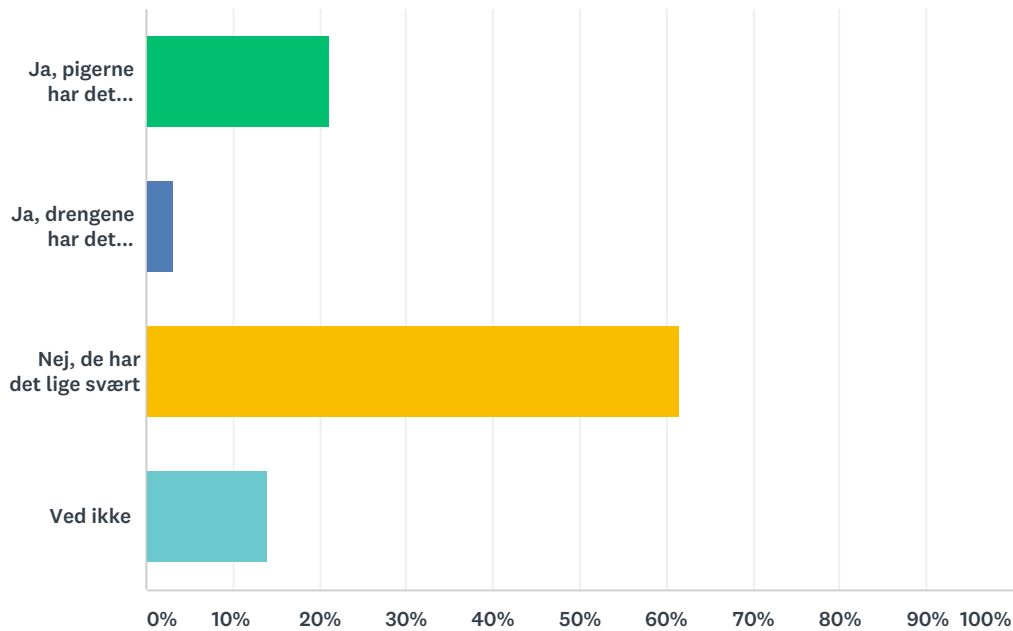
86	Jeg tror at det har været et problem i en del år, men jeg tror at de mange krav i samfundet gør at der er flere unge som oplever mistrivsel idag.	9/19/2018 12:08 PM
87	Vi har så travlt med måle og veje vores unge, i karakter og uddannelse. De får ikke lov at være børn. Det ødelægger dem. De knækker på det!	9/19/2018 12:06 PM
88	Jeg arbejder som lærer, og jeg den hver dag, som vi byder vores børn og unge er ikke bæredygtig. Børnene skal gå længere i skole, testes mere, målrettes mod arbejdsmarkedet i en tidlig alder. Der er utroligt høje forventninger, men uklare svar og mål. Det er en stressende hverdag, som ikke efterlader megen tid til at beskæftige sig med ting, som gør én glad og afslappet.	9/19/2018 12:05 PM
89	Samfundspres!	9/19/2018 11:42 AM
90	Tror mange unge, inklusiv jeg mig selv, kæmper med selvværd og selvtillid pga. samfundsidealet. Dine faglige kompetencer begynder allerede at blive testet i vuggestuealderen og kravene bliver kun højere. Du skal have knald højt gennemsnit for at komme ind på flere eftertragtede uddannelser og samtidig med skolearbejdet(der varer det meste af dagen) skal du holde dig fysisk aktiv så du er slank og smuk, som det bliver fremstillet at den "rigtige" måde at se ud.	9/19/2018 11:24 AM
91	Ja, barndommen er blevet kortere - man skal så hurtigt som muligt være voksen. Der er et enormt pres fra alle sider i al for ung en alder. Vi skal nå alt for meget i dag - vi glemmer at slappe af og nyde hinanden og livet. Vi skal leve det perfekte liv, men det findes altså bare ikke.	9/19/2018 11:23 AM
92	Individ samfund, og ikke fælles længere.	9/19/2018 11:14 AM
93	Stress, de sociale medier, for mange muligheder.	9/19/2018 11:08 AM
94	det senmoderne samfund kræver langt mere af individet end før i forhold til at skabe sig selv og sin identitet igennem forhold, uddannelse og aktiviteter. Men tror sideløbende at den stigende medikalisering hvor travlhed og tristhed bliver til stress og depression medvirker til de høje tal af unge der rammes.	9/19/2018 11:07 AM
95	Der er for mange til at forholde sig til og manglende samværd uden telefoner osv.	9/19/2018 10:58 AM
96	Det er blevet mere synligt. Før talte man ikke om det, så folk selvbehandlede med alkohol og nervepiller	9/19/2018 10:44 AM
97	Det kan vi se den er men der er også en langt større opmærksomhed der gør at mennesker før i tiden måske blot blev opdaget og fik hjælp senere i livet.	9/19/2018 10:42 AM
98	Jeg tror på at det er blevet endnu svære at være ung. Man skal hurtig blive voksen, og man er mere alene.	9/19/2018 10:36 AM
99	Det læser jeg i min avis, at der er. Men der nok en del tilfælde, som tidligere ikke ville være kommet i behandling, fordi tilbuddet ikke fandtes den gang.	9/19/2018 10:36 AM
100	Jeg tror de mange platforme online kan gøre det sværere for nogle unge at forholde sig til dem selv som individ uden at drage sammenligninger. Jeg tror også at mangel på nære voksne at tale med når det er svært kan få nogle til at søge råd på internettet. Ikke at det nødvendigvis er dårligt, men det kan ikke erstatte samtalen. Det er bare mere tilgængeligt idag.	9/19/2018 10:16 AM
101	Nej, men jeg tror at man i dag har langt mere fokus på det end man har haft førhen. Og måske lidt for meget fokus, og ofte også fokus på de forkerte ting, som måske slet ikke er mistrivsel.	9/19/2018 9:41 AM
102	Ja men det også fordi vi får så mange flere input hele tiden og forskellige ting vi skal forholde os til. I en tid hvor alle kan få alt, på alle tidspunkter af døgnet, hvor vis noget ikke er godt nok smider vi det ud til højre og tager nyt ind. Når vi skal præstere fra en tidlig alder og hele tiden skal gøre det bedre end vi gjord dagen før, vil det naturligvis have konsekvenser for de personer. Jeg tror ikke det er mange der er uenige i, at vi lægger et utroligt stort pres på børn og unge i en tidligere alder end noglesinde før og det har jo sine konsekvenser, på godt og nok også mest på ondt.	9/19/2018 9:24 AM
103	Der er mere opmærksomhed på mistrivsel i dagens samfund end tidligere. Antallet er sandsynligvis det samme.	9/19/2018 9:19 AM
104	der er kommet større fokus på psykisk velvære i disse dage end før i tiden, så måske mistrivlsen altid har været der, den er bare ikke blevet italesat	9/19/2018 9:17 AM
105	Der er mere pres og stress blandt unge i dag.	9/19/2018 9:10 AM
106	Ja - mere stress og for mange informationer, som hverken de unge eller deres forældre har lært at navigere godt i med prioriteringer. Blandt andet.	9/19/2018 9:10 AM

Ungeundersøgelse 2018

107	Nej, tror bare de taler mere om det.	9/19/2018 9:09 AM
108	Der er større press på unge	9/19/2018 9:08 AM
109	Verden er blevet meget mere egocentreret, folk har nok i sig selv og deres eget, folk er derfor mere ensomme og overladt til sig selv - som voksen og sendiagnosticeret f.eks. så bliver du udredt og er derefter overladt til dig selv - ingen hjælp, ingen støtte - ingenting Velfærds Danmark er for længst væk	9/19/2018 9:08 AM
110	Vi har i hvert fald fået øjnene op for at der er problemer. Men formentlig ikke nok endnu.	9/19/2018 8:57 AM
111	Vi mennesker bliver udviklingsmæssigt set mere sensitive, og det kommer til at gå stærkt over de næste 20-30 år	9/19/2018 8:50 AM
112	Tror at de sociale medier, og karakter ræs har en del af skylden. Der konkurreres på et andet niveau, end der gjorde for få år siden. Alt skal være perfekt, og til et 13 tal..	9/19/2018 8:50 AM
113	Jeg tror bare ikke man snakkede om det. Dengang blev man bare tabt i systemet	9/19/2018 8:48 AM
114	Information	9/19/2018 8:39 AM
115	Mange psykiske problemer er efter min mening affødt af civilisation og det moderne liv	9/19/2018 8:37 AM
116	Men det er også blevet mere synligt	9/19/2018 8:19 AM
117	Sociale medier og regeringens uddannelseskraav er helt urimelige	9/19/2018 8:19 AM
118	Der var mere tabu før i tiden	9/19/2018 8:13 AM
119	De unge skal så meget og sammenligner i det uendelige.jeg har faktisk lidt ondt af dem	9/19/2018 8:05 AM
120	Der er meget meget mere pres på de unge i dag - på alle fronter af deres liv. Jeg har en oplevelse af at selv om rigtig mange har det svært og oplever psykisk sygdom, så er det ikke noget nogen taler åbent om.	9/19/2018 7:56 AM
121	Dengang var man bare vanskelig	9/19/2018 7:55 AM
122	Både og - jeg tror også bare vi er blevet bedre til at stå frem og sige "jeg har det sgu egentlig ikke helt godt", end vi var for, lad os sige 50 år siden.	9/19/2018 7:53 AM
123	Det kan man jo dagligt læse i aviser	9/19/2018 7:46 AM
124	Presset er mige større end det var da jeg var ung, jeg er 43 år	9/19/2018 7:46 AM
125	Men mest grundet sociale medier. De skaber et forkert verdensbillede.	9/19/2018 7:43 AM
126	Jeg tror det meget bunder i forældrenes enorme forventninger til barnet/den unge. Og måske også manglende grænser igennem barndommen.	9/19/2018 7:42 AM
127	Presset fra samfundet er meget større, end den var før. Valgmulighederne for liv, aktiviteter, uddannelse og arbejde er meget bredere end de var. Mennesker trives efter min mening ikke godt når det stilles overfor uendeligt mange valgmuligheder - især ikke i en tidlig alder.	9/19/2018 7:38 AM
128	Jeg tror man er blevet mere obs på at psyken også spiller en vigtig rolle i ens trivsel end man var før. Jeg tror sådan set også unge for 50 år siden havde det mega hårdt, dengang var der bare en tanke om at det var der sgu ikke noget man kunne gøre noget ved, og derfor levede folk bare med som de nu havde det. I dag ved man at der er hjælp at hente og man vil ikke "finde sig i" at have det dårligt.	9/19/2018 7:38 AM
129	Jeg tror helt grundlæggende at forskellen på "dengang" og nu ligger i synligheden og omtalen, så det kan virke som om der er flere nu	9/19/2018 7:29 AM
130	Jeg ved ikke om den er større men der er mere fokus på det og dermed også mere hjælp til et godt voksenliv	9/19/2018 7:20 AM
131	Vi er blot bedre til at diagnosticere unge nu.	9/19/2018 7:11 AM
132	Jeg tror at der altid har været psykisk mistrivsel. Nu er man bare mere åben omkring det.	9/19/2018 7:09 AM
133	Det øgede pres fra jobcentre og politikerne gør unge mere sårbare end tidligere.	9/19/2018 7:07 AM

Q30 Tror du, at der er forskelle i den psykiske trivsel blandt henholdsvis piger og drenge?

Answered: 556 Skipped: 109

ANSWER CHOICES	RESPONSES	
Ja, pigerne har det generelt sværest	21.22%	118
Ja, drengene har det generelt sværest	3.06%	17
Nej, de har det lige svært	61.51%	342
Ved ikke	14.03%	78
TOTAL		556

#	BEGRUND GERNE DIT SVAR:	DATE
1	Jeg oplever at det er flest kvinder jeg møder, der har psykiske problemer	9/28/2018 7:09 AM
2	På hver deres måde.	9/27/2018 9:36 PM
3	Jeg tror at pigernes generelle følsomhed og perfektionisme, gør at de er mere psykisk sårbare. De er tilgængelig mere åbne og modtagelige overfor behandling, hvor drengene mere vender det indad og føler et større tabu ved at bede om eller modtage hjælp.	9/27/2018 8:46 PM
4	jeg vil gætte på at kulturelle kønsforskelle er hvad der gør udslaget i forskelle på symptomer og diagnoser.	9/27/2018 7:07 PM
5	Begge er presset af forbilleder af perfektion ift. kroppe, image, sociale liv, ensomhed mm. på hver sin måde.	9/27/2018 6:19 PM
6	Jeg tror ikke man kan dele det så forkantet op. Der er mange faktorer der spiller ind.	9/27/2018 5:56 PM
7	Jeg tror at de har det svært på forskellige måder, og at det er mere "normalt" i vores samfund at have det svært som kvinde. Jeg tror dog, at der er ligeså mange mænd, men at det ikke blive italesat på samme måde.	9/27/2018 5:36 PM
8	Tror bare ikke mænd er ligeså åbne omkring det	9/27/2018 5:34 PM
9	Større præstationspres på pigerne - flere forventninger	9/27/2018 4:56 PM

Ungeundersøgelse 2018

10	Jeg ved, at mange drenge finder et tabu i, at tale om sine problemer, men jeg kender ikke til den generelle problematik	9/27/2018 4:35 PM
11	De reagerer bare meget forskelligt	9/27/2018 4:20 PM
12	Det er større tabu blandt mænd at fx have angst	9/27/2018 2:35 PM
13	Igen taler statistikkerne jo sit helt tydelige sprog - sundhedsprofilen viser, at 25 pct. af kvinder mellem 16 og 25 (mener jeg) vurderet eget mentalt helbred som dårligt. Det er skidt.	9/27/2018 11:28 AM
14	Drenge er mere stolt og sværere ved at acceptere deres nye liv, det er mindre okay for En dreng at sige har ondt i sjælen end det er for en pige	9/27/2018 10:58 AM
15	Tror generelt at drenge har sværere ved at være åben omkring sine problemer, i frygt for at skade sit image.	9/27/2018 10:28 AM
16	Jeg tror de har det lige svært, det virker bare som om det er mere tabu belagt hos drenge/mænd, så derfor er der ikke lige så mange der står frem med det eller får behandling. Jeg har dog ikke set nogle statistiske tal, men det er den følelse jeg får i samfundet.	9/27/2018 10:26 AM
17	Desværre tror jeg dog at drenge er mere under tabu stadig. Det er flest mænd der begår selvmord	9/27/2018 10:18 AM
18	De har det svært på lidt forskellige punkter. Men. Især overfor drenge er der tabu	9/27/2018 9:58 AM
19	Det synes jeg er svært at sige. Det kunne se ud som om piger har det sværest, men jeg tror faktisk der er et stort mørketal blandt drenge og unge mænd.	9/26/2018 3:03 PM
20	Jeg tror presset på pigerne er vokset mere end det er for drengene, men presset er også helt enormt hos drengene. Det er på ingen måde let at være ung i DK.	9/26/2018 7:16 AM
21	Tror pigerne har lettere ved at snakke om det.	9/25/2018 3:54 AM
22	Drenge viser det ikke så tydeligt som pigerne.	9/24/2018 12:28 PM
23	FORDI DE TØR EJ UNDVÆRRE ALT DERES GEAR I ANSIGTET, OG LIGELEDES TØJ, SKO.	9/24/2018 9:36 AM
24	Piger er bare mere åbne om, hvordan de har det. Jeg tror, der er mere skam forbundet med psykiske lidelser for drenge.	9/22/2018 10:18 AM
25	Umiddelbart.	9/22/2018 9:44 AM
26	Måske, de har det lige svært, men drenge er vokset op med, at skal være stærkere, men om de er det, det er jeg ikke sikker på.	9/21/2018 9:51 PM
27	Drenge haler ind, men jeg mener at pigerne generelt stadig har det sværest pga de store og nu mere synlige sociale krav og idealer, samt krops idealer, senest 12tals-piger	9/21/2018 3:24 PM
28	Men man må ikke glemme drengene!!!	9/21/2018 3:13 PM
29	Men ved at det veksler mellem antallet af ramte, alt efter hvilken diagnose der er tale om	9/20/2018 10:21 PM
30	Mindes at det ifølge undersøgelser er piger, der har det værst	9/20/2018 7:57 PM
31	De har det svært på hver deres måde. Piger har muligvis lettere ved at tale om tingene, end nogen drenge/mænd har	9/20/2018 12:23 PM
32	På hver sin måde	9/20/2018 12:01 PM
33	Dermed ikke sagt, at drenge ikke også kan psykisk mistrives.	9/20/2018 10:29 AM
34	Men jeg tror, at drengene haler ind på pigerne.	9/20/2018 9:57 AM
35	Drenge holder ofte følelser for sig selv, men har til gengæld ofte samvær med andre drenge og er derfor ikke helt alene. Piger taler måske mere om følelser, men piger kan til gengæld være ret hårde ved hinanden. I dagens Danmark skal både drenge og piger se perfekte ud fra en meget tidlig alder. Og kønsrollemønstrene er blevet tjæret meget ud så det er sværere at finde et ståsted	9/20/2018 9:37 AM
36	Førhen havde flere piger knas med selvtilliden, og drenge kunne "slås og så var det i orden igen". Hvis ikke fordelingen er 50/50 så bevæger det sig derhen, med flere drenge der har det psykisk skidt. Dog tror jeg stadig drenge/mænd skjuler deres mistrivsel i højere grad end piger/kvinder.	9/20/2018 8:51 AM
37	Jeg tror alle har det svært, især de unge. Det rammer måske forskelligt og man hører oftest og at piger har det svært. Men for mange drenge er sygdom tabu og derfor tror jeg der er mange der ikke siger noget.	9/20/2018 6:04 AM

Ungeundersøgelse 2018

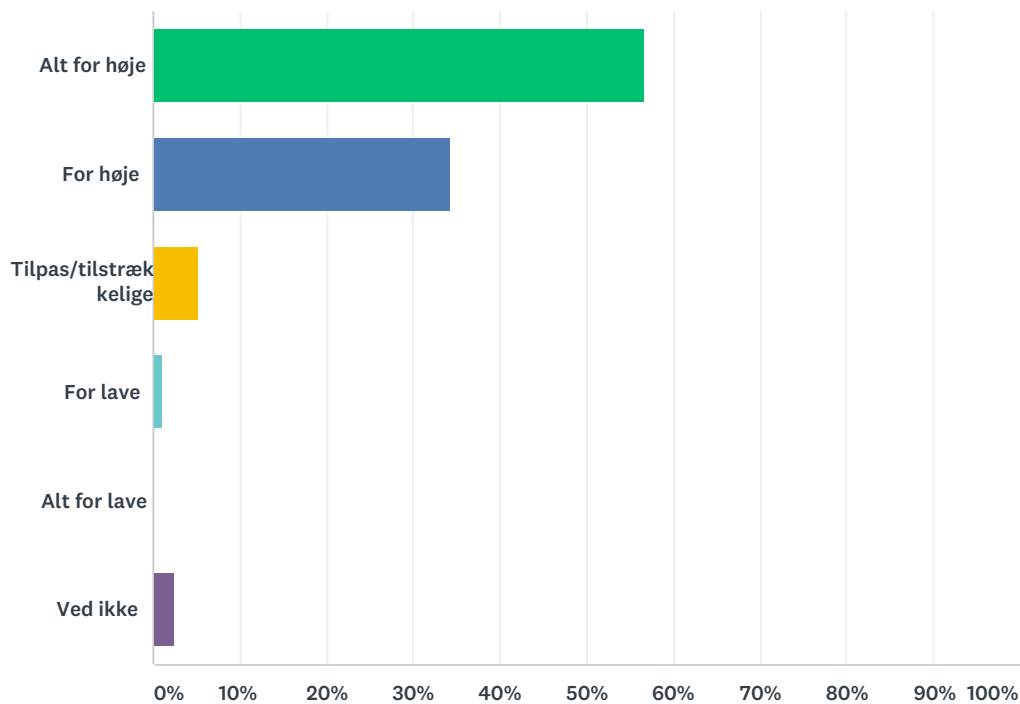
38	Forskellen er at pigerne er mere villige til at tale åbent om det, hvor drenge ofte går med deres problemer alene.	9/20/2018 5:07 AM
39	Jeg ved det ikke, da det måske virker som om at pigerne har det sværest, men det måske også er fordi at samfundet er opbygget, så drenge ikke må have det svært da de skal være stærke.	9/19/2018 10:03 PM
40	Jeg synes der er lige så stort pres på de unge i dag, hvad de skal her i livet, og hvordan de skal være og ikke være.	9/19/2018 8:05 PM
41	Svært på forskellige måder	9/19/2018 6:57 PM
42	Tror ikke der er den store forskel, tror alle har det svært individuelt, og at det er forskelligt hvad vi alle har svært ved	9/19/2018 6:44 PM
43	Drenge holder det bare mere inde, tror jeg	9/19/2018 6:29 PM
44	Næsten et trick spørgsmål. Tror pigerne har nemmere ved at åbne sig. Drengene holder det mere for sig selv fordi de ikke vil vise svaghed.	9/19/2018 6:00 PM
45	Køn er konstrueret, og forventninger til begge køn er mange og usunde. Drenge har det mindre svært, men er tilgængelig dårligere til at få hjælp. Derfor rammer deres problemer dem hårdere, især senere i livet.	9/19/2018 5:57 PM
46	min oplevelse af livet?fra fødsel til d.d.091134.?	9/19/2018 5:50 PM
47	Jeg tror pigerne har lettere ved accept, men de er også dem der påvirkes mest af vores konkurrencesamfund.	9/19/2018 4:34 PM
48	Jeg tror at drenge og piger har det omtrent lige svært, men at det kommer meget forskelligt til udtryk mellem de to køn.	9/19/2018 4:29 PM
49	Jeg tror, der er rigtig mange ensomme mm. drenge, som medierne blot ikke har fået øjnene op for (ligesom pludselig er tilfældet med "de perfekte piger"). Der er en kamp, der skal kæmpes, synes jeg!	9/19/2018 4:26 PM
50	Hvad der er svært er s'gu bare svært - lige for alle, selvom ingen er ens	9/19/2018 4:13 PM
51	Der er andre krav og forventninger baseret på kønsroller samt biologiske årsager.	9/19/2018 3:25 PM
52	Det er mere tabu for drenge at tale om følelser og at være "svag" end det er for pigerene. Der er rimelig generelt fokus på pigerne, men der mangler fokus på drengene og at det er okay for dem at være som de er, og at det er ok for drenge/mænd at græde og være ked af det.	9/19/2018 3:05 PM
53	Jeg tror mænd lider mere fordi de er begrænsede af samfundets normer. De deler ikke som piger gør, og får ikke plads og rum til at komme ud med deres bekymringer. De skal holde facaden. Selvmordsraterne blandt mænd taler for sig selv...	9/19/2018 2:37 PM
54	Jeg tror, der er flest piger, der får opsøgt hjælp	9/19/2018 2:19 PM
55	Jeg tror at det er pigerne som er hårdest ramt, da det er dem som gerne vil have højt gennemsnit og være perfekt for ellers er man ikke god nok	9/19/2018 1:29 PM
56	Man høre ofte ikke om drengene da de ikke tale så åbent om deres problemer bl.a. på grund af ideer om "maskulinitet".	9/19/2018 1:03 PM
57	Tror pigerne er bedre til at tale om det, hvor drengene gemmer sig mere	9/19/2018 12:09 PM
58	Jeg tror at pigerne har det svære, da jeg tror at mange piger stiller meget høje krav til sig selv og lader sig blive stresset og presset af samfundet og det problemer der f.eks. kan være i skolen eller derhjemme.	9/19/2018 12:08 PM
59	Pigerne er bare bedre til at sige det højt.	9/19/2018 11:54 AM
60	Generelt tror jeg at pigerne har det sværest, men der er nok også en stigning hos drengene.	9/19/2018 11:30 AM
61	Tror flere piger kæmper med depression, angst og spiseforstyrrelser i teenageårene pga. kropsidealet. Tror tilgængelig at det er svære for drenge at række ud efter hjælp.	9/19/2018 11:24 AM
62	Jeg tror, at der er flere piger, der er ramt end drenge. Det er i hvert fald min oplevelse. Drenge/mænd tager ofte lettere på tingene end os piger/kvinder, som ofte analyserer alt ned i detaljer.	9/19/2018 11:23 AM
63	Jeg tror at det forekommer i lige høj grad, men at det er mere socialt accepteret for piger at snakke om	9/19/2018 11:13 AM

Ungeundersøgelse 2018

64	Forskellige udfordringer	9/19/2018 11:07 AM
65	Drengene reagerer på en anden måde, med mobning, vold, hærværk og stofmisbrug. Det er på en eller anden måde mere "accepteret" end at skade sig selv.	9/19/2018 10:44 AM
66	Jeg tror ikke man kan dele det op i køn.	9/19/2018 10:36 AM
67	jeg tror at der flere piger med vanskeligheder. men det er et større tabu for drengene	9/19/2018 9:37 AM
68	Jeg synes ikke man kan gøre det op i hvem der har det "sværest", det er at negligere den en eller andens udfordringer. Jeg ved statistikkerne siger at flere mænd begår selvmord og så kunne man jo derfor sige det er den her gruppe der har det sværeste men det tror jeg ikke er hele sandheden. Så lad være med at putte os i flere boxe end højst nødvendig, det svært nok som det er.	9/19/2018 9:24 AM
69	Drengene har en tilbøjelighed til at skjule dem, hvorimod piger er mere følelses ladede	9/19/2018 9:08 AM
70	Jeg tror de har det svært på forskellige fronter	9/19/2018 9:03 AM
71	Det er forskelligt stadigvæk for piger og drenge. Piger bliver mere maskuline og pivede mens drenge bliver mere feminine og tøsede	9/19/2018 8:50 AM
72	tidligere piger sværest, men i dag nok meget lige	9/19/2018 8:37 AM
73	Jeg tror, vi har det nogenlunde lige svært. Men jeg har det indtryk, at drenge måske holder lidt mere igen med at søge hjælp.	9/19/2018 8:22 AM
74	... men drenge skjuler det nok mere	9/19/2018 8:19 AM
75	Det er flovt for drengene. I deres øjne er det et kæmpe nederlag	9/19/2018 7:55 AM
76	Jeg er overbevist om at det er det samme for begge parter. Men tabuet er større blandt drengene - de lukker det mere inde, italesætter det ikke.	9/19/2018 7:53 AM
77	Jeg tror måske der er forskel i hvad det er for nogle problemer de kæmper med, men jeg tror ikke følelsen omkring ens problematik er stærkere hos et køn frem for et andet.	9/19/2018 7:38 AM
78	Det tror jeg i bund og grund ikke der er, men pigerne har nok nemmere ved at bede om hjælp.	9/19/2018 7:32 AM
79	Jeg er dog sikker på, at der er stor forskel på, hvordan der kommer til udtryk	9/19/2018 7:29 AM
80	Piger er generelt mere åbne men om det er fordi de har det sværest synes jeg er svært at svare på	9/19/2018 7:20 AM
81	men på forskellige fronter og måder	9/19/2018 7:15 AM
82	På hver deres måde.	9/19/2018 7:11 AM
83	Fordi de taler med veninderne, i stedet for at gå til lægen.	9/19/2018 7:11 AM
84	Jeg tror ikke mænd siger noget og hellere vil klare det selv. Det er en umulig opgave, og med tiden opdager man, at man ikke længere kan skjule ens tilstand.	9/19/2018 7:09 AM
85	Jeg kender lige så mange drenge der har det svært, men de har nok sværere ved at være åbne om det og søge hjælp	9/19/2018 7:09 AM

Q31 Hvordan vurderer du samfundets præstationskrav til unge mennesker i dag?

Answered: 557 Skipped: 108

ANSWER CHOICES	RESPONSES
Alt for høje	56.73% 316
For høje	34.29% 191
Tilpas/tilstrækkelige	5.21% 29
For lave	1.08% 6
Alt for lave	0.18% 1
Ved ikke	2.51% 14
TOTAL	557

#	BEGRUND GERNE DIT SVAR:	DATE
1	Jeg oplever (som universitetsstuderende), at systemet er ufleksibelt, fx i forhold til muligheden for at studere på nedsat tid (jf. studiefremdriftsreform)	10/1/2018 10:54 AM
2	Der handler om måden, man tackler kravene på.	9/28/2018 1:59 PM
3	Der er for meget fokus på resultater, karakterer, arbejde, karriere osv. Der mangler fokus på relationer, udvikling af indre modstandsstyrke osv.	9/28/2018 9:04 AM
4	Det er ligesom bare "Videre! Videre! Hurtigere! Hurtigere!"	9/28/2018 7:10 AM
5	Det er slet og ret ikke plads til såkaldte "mennesker" mere. Vi skal passe ind i et regneark og vores natur er os benægtet.	9/28/2018 3:32 AM
6	Samfundet kræver at man er på i døgndrift, men mener dog de unge selv kan gøre noget -måske slukke for telefonen i perioder	9/27/2018 1:20 PM

Ungeundersøgelse 2018

7	Oplever på mine børn, at de er meget høje. Sammenlign f.eks. et skema for 1. klasses-elev fra 80'erne, hvor jeg selv gik i 1. klasse og nu. De har 4 timer mere om dagen. I sportsklubber er der fokus på elite og udvikling konstant. Ingen steder kan de "bare være sig selv". Synes til gengæld der er urimelig udhængning og stigmatisering af 12-tals-piger. Lå selv i klassens top og elske at gå i skole og lære. Man må ikke stemples som i mistrivsel, fordi man er ambitiøs...	9/27/2018 11:29 AM
8	Jeg møder krav om perfektionisme og overmenneskelighed mange steder.	9/27/2018 11:19 AM
9	Unge sammenligner sig med hinanden og stræber efter det perfekte, som er utopi	9/27/2018 10:48 AM
10	Vi skal have højt gennemsnit på gym og have gode sociale egenskaber.	9/27/2018 10:44 AM
11	Jeg tror ikke det er kravene fra samfundet som sådan, der er for høje. Jeg tror i højere grad det skyldes mere generelle kulturelle omstændigheder, som i høj grad er præget af individualisme og uklare (selvpåførte) forventninger til hvad der er et godt liv. En kultur fyldt med muligheder og urealistiske perfekte billeder, som kan være svær at navigere i. Og et samfund som er under konstant og voldsomt hurtig forandring.	9/27/2018 10:36 AM
12	Jeg er meget ambivalent hvad det emne angår. Jeg føler at den måde uddannelsessystemet er opsat på, gør det svært for folk med ekstra behov at holde hovedet over vandet. Der er ikke det store sikkerhedsnet.	9/27/2018 10:29 AM
13	Karakterer, udseende og arbejde betyder for meget i vores samfund i dag, det sætter et enormt pres på folk. Det er svært at opnå drømmen med uddannelse, arbejde og krops idealer.	9/27/2018 10:28 AM
14	Der er et pres om at tage den rigtig uddannelse alt for tidligt. Og alt for meget pres på boglige uddannelser	9/27/2018 10:21 AM
15	Jeg synes samfundet får skyld for mange ting som i virkeligheden hører til et andet sted. Der er enorme krav i vennekredsen/skolekammerater, indbyrdes og enorme krav hjemmefra, som kan være svært at definere som konkrete krav; og så er der krav til én selv. Det er lettere at skyde skylden på samfundet fordi det er konkret og det er noget vi alle kan være enige om.	9/27/2018 10:04 AM
16	Jeg er selv fra en generation hvor vi i 7. klasse blev bedt om at forholde os til, hvor vi mon var om 5, 10 og 15 år. At skulle forholde sig til fremtiden på den måde er i sig selv et højt krav. Når man endelig er ude og så ikke lever op til den plan, man lagde i 7. klasse, virker nederlaget enormt på nogle.	9/26/2018 3:04 PM
17	ALT FOR MANGE BLIR TABT, DE PRESSES ALT FOR MEGET!	9/24/2018 9:37 AM
18	De presses hele tiden. Både gennem uddannelsessystemet og af samfundsidealer.	9/22/2018 10:19 AM
19	Ikke bare fra skole/uddannelse osv, men fra vennekredsen, de sociale medier (især!) og diverse ydre påvirkninger fra andre, på det sociale plan. Se godt ud, være tynd, lækker, klog, på, med i alt, sund osv .	9/22/2018 9:48 AM
20	Men forældre skal i dag, lære deres børn mere om, at være stærke end før i tiden. Så det er ligeså meget et forældreansvar som samfundet	9/21/2018 9:53 PM
21	Nogle ting fx niveauet har trængt til et løft, men konsekvenserne for ikke at kunne følge med er alt for høj og der er vi ikke gode nok til at løfte niveauet hos de svageste. Derfor bliver kravene snarere ekskluderende frem for niveau-fremmende	9/21/2018 3:26 PM
22	Det har i hvert fald givet mig et ordenligt slag i ansigtet	9/20/2018 10:21 PM
23	Det er nærmest blevet sådan at mennesker skal være til for staten/samfundet og ikke omvendt. Og det er ikke alle, der kan gøre sig fri af de mentale håndjern, som samfundet giver folk på og så kommer de ikke til at skabe deres eget liv.	9/20/2018 8:01 PM
24	Det er et rigtig hårdt pres for nogle unge at leve op til. Især uddannelsesmæssigt.	9/20/2018 12:25 PM
25	Der bliver ikke set særlig meget på, hvem de er og hvad de kan, men på om man har fået 10 og 12 på karakterbladet. Der er ikke ret mange steder længere, hvor man kan komme til en virksomhed og sige "Her er jeg, kan I bruge mig". Man får ikke muligheden for at vise hvad man kan og hvem man er.	9/20/2018 9:40 AM
26	Det er ikke selve kravene, der er problemet, men måden de bliver opfattet. For mange er det ikke godt nok at være middel, fx at få et syvtal. Man skal være bedre og helst have 12. Der skal være en anden accept af, at det er okay, at være middelgod til noget.	9/20/2018 7:34 AM
27	For høje. Og ikke mindst de unges forventninger til sig selv.	9/20/2018 5:14 AM

Ungeundersøgelse 2018

28	Karakter ræs har en stor indflydelse. Der er ikke vildt stor accept fra studier osv. Når man er ramt af psykiske lidelser.	9/20/2018 5:08 AM
29	Der forventes meget af de unge i dag, og de skal gerne vide hvad de vil før man har tid til at finde ud af det. Der er også et stort pres på de unge i skolerne, for eksempel med mange afleveringer og med at skulle have en god karakter.	9/19/2018 10:05 PM
30	Tempoet er for højt	9/19/2018 9:01 PM
31	sociale medier - ønsket om at fremstå perfekt - presser også	9/19/2018 8:08 PM
32	Det er meget voldsomt. Man er nærmest en taber i samfundet, hvis man ikke tager en uddannelse osv. Hvis man så ender på kontanthjælp, så er man samfundsnasser. Så der er meget stigmatisering her i samfundet. Politikerne, medierne og fjernsynet fremprovoker det også gevaldigt.	9/19/2018 8:07 PM
33	Men jeg er ikke sikker på, at det kun er samfundet. Jeg tror også, at unge er virkelig gode til at ligge ubevidst pres på hinanden.	9/19/2018 7:05 PM
34	Der er alt for meget fokus på at de skal være det stærkeste, klogeste og flotteste individ.	9/19/2018 6:58 PM
35	Der er et press på at en på 15-16 skal beslutte sig for hvad de vil resten af livet, og de er midt i noget nær den mest hormonelle tid i deres liv, og når der konstant bliver snakket karakterkrav er det stressende og belastende	9/19/2018 6:46 PM
36	Nu går jeg selv i 2g på gymnasium og ved hvor meget pres der er på mig fra lærere, venner og familie. Det er virkelig hårdt, og kan være svært st holde ud til tider	9/19/2018 6:34 PM
37	Langt hen ad vejen er det også de unges egne krav/forventninger - men det er nok også et produkt af samfundet (herunder familie, venner og øvrig omgangskreds)	9/19/2018 6:30 PM
38	P3 har sidste år omkring denne tid så vidt jeg husker, delt en glimrende video der illustrerer de unges tankegang. (En bokser der slår sig selv i hovedet mens han beordrer sig selv med flere og flere pligter)	9/19/2018 6:01 PM
39	de får for mange krav og at man ikke får hjælp til at klare livet til man skal herfra.pension .m.mere?	9/19/2018 5:55 PM
40	Der er for meget fokus på perfektion, karakterer og succes og for lidt på nærvær og almindelig god opdragelse (respekt, hensyn, omtanke)	9/19/2018 4:45 PM
41	Der ligger i hvert fald i luften et krav til unge om, at vi skal skabe det "perfekte liv" for os selv, og med det er der lidt en forventning til, at vi træffer alle de rigtige valg i livet og altid kan finde ud af at tackle livet. Det er ligesom om, at der er nogen, der har glemt at fortælle os, at det "perfekte lykkelige liv" slet ikke eksisterer.	9/19/2018 4:34 PM
42	Det er den vej samfundsudviklingen bevæger sig.	9/19/2018 3:26 PM
43	Unge mennesker bliver pisket igennem uddannelse, pisket ud på arbejdsmarkedet, pisket på de jobcentre, som ellers skulle være til for dem, der netop ikke lige er tip-top-jobparate. Det er megahårdt, for nu at sige det ligeud.	9/19/2018 2:26 PM
44	jeg har oplevet at unge tager universitetsuddannelser de ikke er interesseret i, bare fordi de burde, og der er et godt job på den anden side. Der bliver set ned på folk som er længere om at finde sin plads, og helt fra 9. Klasse bliver man bedt om at vide hvad man vil være. Du får at vide at karakterer er altafgørende, for at blive til noget, og at du simpelthen ikke har tid til at finde ud af, hvem du er.	9/19/2018 2:11 PM
45	Universitetet? seriøst!?! - er de unge virkelig SÅ kloge i dag?? Hvad skete der liige med "personlige kompetancer?"	9/19/2018 1:14 PM
46	Der er kæmpe tidspres, karakter ræs og hele tiden skiftende regler om uddannelse gør at unge skal præstere meget højt hele tiden	9/19/2018 1:04 PM
47	Jeg har svært ved at forstå udviklingen. Man siger, at der er meget larm i skolen, elever har for lidt respekt for læren og er for ukoncentrerede. Det hænger vanskeligt sammen med, at de overpræstere.	9/19/2018 12:19 PM
48	Jeg synes det er alt for højt og det gør det svært at fungere hvis man har nogle problemer eller traumer med fra barndommen. Og samtidig gør det det også svært for psykisk sårbare at gennemføre en uddannelse eller få et arbejde.	9/19/2018 12:10 PM
49	Det er sådan set for højt til alle mennesker.	9/19/2018 11:33 AM

Ungeundersøgelse 2018

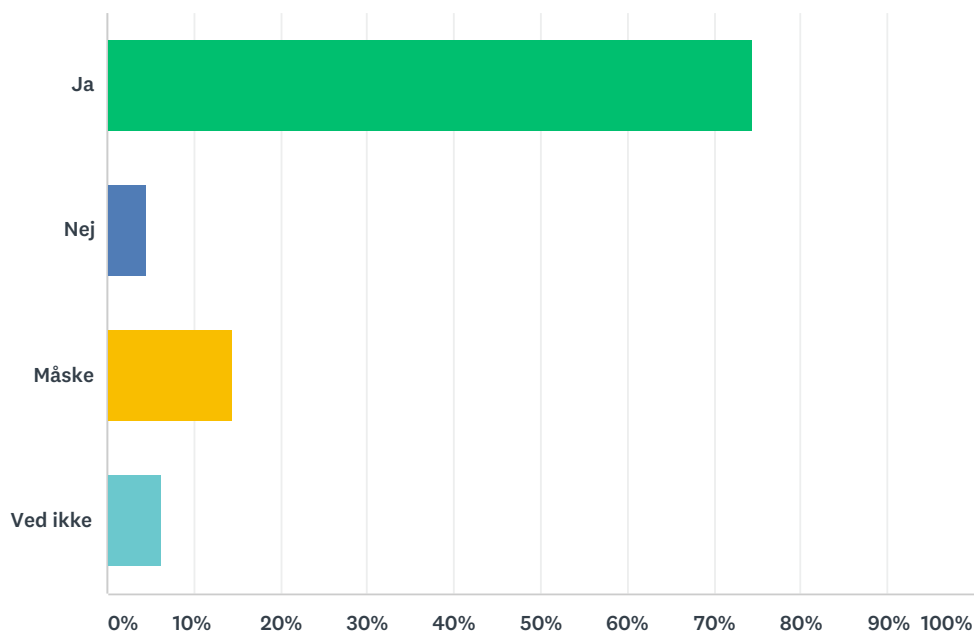
50	Noget kan og skal altid gøres bedre. Intet er godt nok. Man stiler efter perfektion	9/19/2018 11:28 AM
51	Jeg synes, at samfundet forventer for meget af børn og unge i alt for ung en alder. Børn skal have lov til at være børn. Unge skal være modne nok, inden de kan tage ansvar for så mange ting, som mange unge gør i dag. Jeg selv var alt for umoden til at tage min ungdomsuddannelse 100 % seriøst - jeg klarede mig rigtigt godt, men det er kun, fordi jeg er meget lærenem og rimeligt intelligent.	9/19/2018 11:26 AM
52	Dualisme mellem samfundets forventninger og egne forventninger	9/19/2018 11:08 AM
53	Lige så meget forældrenes krav til deres børn der er for høje.	9/19/2018 10:59 AM
54	Det er ikke mennesker der stilles krav til men små produktionsenheder. Vågn op.	9/19/2018 10:44 AM
55	Jeg tror og håber, at uddannelsessystemerne med tiden er blevet bedre til at tilpasse kravene til den enkelte. Uddannelsessystemet er i hvert fald blevet mere mangfoldigt og differentieret.	9/19/2018 10:43 AM
56	Du skal være så hurtig voksen, med uddannelse og arbejde.	9/19/2018 10:36 AM
57	I et vist omfang er kravene ikke anderledes end da jeg selv var ung. Men mulighederne og udbuddet er flere og det kan gøre det svært at være ung. Og deres egne krav om at ligne deres idoler er store og hårde for dem selv at leve op til.	9/19/2018 10:18 AM
58	Det er op til den enkelte. Man kan ikke svare for alle. Jeg havde personligt en skide svær tid i folkeskolen. Jeg kunne ikke følge med, og jeg fik absolut ingen hjælp fra lærere eller andre. Der var sygdom i familien, en alkoholiseret far, og man vidste det godt. Jeg skreg på hjælp, og fik den først da jeg ramte bunden og selv tog kontakt til en sagsbehandler.	9/19/2018 10:17 AM
59	Svarede jeg på for et par spørgsmål siden men jeg gentager det gerne. Når vi skal præstere fra en tidlig alder og hele tiden skal gøre det bedre end vi gjord dagen før, vil det naturligvis have konsekvenser for de personer. Jeg tror ikke det er mange der er uenige i, at vi lægger et utroligt stort pres på børn og unge i en tidligere alder end noglesinde før og det har jo sine konsekvenser, på godt og nok også mest på ondt.	9/19/2018 9:27 AM
60	Vi bliver presset til at passe ind i et samfund, som ikke har plads til at være anderledes. Og så bebrejdes vi for ikke at "fungere" når det går galt for os	9/19/2018 9:04 AM
61	Man skal kunne det hele, og det er temmelig meget.	9/19/2018 8:58 AM
62	Det er svært at svare på. Nu om stunder tager forældrene jo fandme med til jobsamtaler osv. og ja, det har jeg oplevet. Alt er synd for børnene og det er med til, at de bliver og er mere følsomme, så der efterhånden ikke skal så lidt modgang til. Jeg syntes ikke præstationskravene er værre idag end da jeg var yngre, men menneskers forventninger til at få tingene serveret på et sølvfad er måske med til at hele verden ramler sammen, hvis man pludselig ikke har råd til at det man har været vant til hjemmefra. Newsflash det hedder sig "at lære og blive voksen"	9/19/2018 8:55 AM
63	Børn får ikke lov til at være børn ret længe, skal allerede 'levere en vare' i børnehave.	9/19/2018 8:40 AM
64	og ikke mindst, de unges egne krav til sig selv	9/19/2018 8:38 AM
65	De får konstant at vide, at de ikke er noget, hvis de ikke tilhører den absolutte top. Hvorfor har du ikke fået 12???	9/19/2018 8:25 AM
66	Der var også høje krav da jeg var ung, dengang talte man bare ikke om det	9/19/2018 8:20 AM
67	De skal kunne det hele samtidig med at de bliver passet op i hoved og røv derhjemme. Det er ikke en sund cocktail	9/19/2018 7:56 AM
68	Fra mit synspunkt er der helt helt helt ude af proportioner pt.	9/19/2018 7:56 AM
69	Alt for høje, ganske enkelt. Der er de her kasser som vi alle skal passe ind i, og hvis ikke, taber systemet os på gulvet.	9/19/2018 7:54 AM
70	Mange bukker jo under pga presset, det viser flere undersøgelser om trivselen hos unge idag	9/19/2018 7:48 AM
71	Der gives ikke plads til alle og forskellen er for høj. Man bør behandle alle ens - alle det arbejder og yder noget bør værdsætte lige højt.	9/19/2018 7:44 AM

Ungeundersøgelse 2018

72	Man får af vide som barn at man kan blive lige hvad man vil når man bliver stor, bare man gør det godt i skolen. Men så bliver man teenager og selvom man har klaret det godt i skolen er der måske en masse sociale ting man ikke har fundet ud af at navigere rundt i. Det gør det svært for en at få et job, og så brister den drøm fra barndommen af, fordi man finder ud af at man kan ikke blive lige hvad man vil, bare sådan uden lige. Man skal være bedre til at fortælle ens børn at livet altså også er svært og man skal lære dem at håndtere nederlag, så de ikke falder ned i et kæmpe sort hul første gang de oplever det, fordi de aldrig har prøvet det før.	9/19/2018 7:41 AM
73	Skole, prøver, karakterer, uddannelsesvalg i en meget ung alder, ikke tid til "fjumreår" osv.	9/19/2018 7:39 AM
74	Der er ikke noget i vejen med at stille krav og forventninger. Men der skal være plads til og forståelse for i vores samfund, at ikke alle kan klare sig og leve op til disse forventninger og krav. Og at det er okay, og at man er et godt nok menneske af den grund.	9/19/2018 7:13 AM
75	Det er nok lige så meget de unges egne præstationskrav til sig selv, der er for høje	9/19/2018 7:09 AM
76	Det rigtige spørgsmål at stille, ville nærmere gå på, om samfundets præstationskrav til unge er passende i forhold til det samfund vi lever i. En akademiseret folkeskole (øget fokus på boglighed, kreative processer og des lige) betyder ikke at man bliver en god tømrer og derfor giver det ikke mening at stille de samme krav.	9/19/2018 7:08 AM
77	Det var blandt andet det der knækkede mig	9/19/2018 7:03 AM

Q32 Synes du, at der bør være mere åbenhed om psykiske problemer på de sociale medier?

Answered: 555 Skipped: 110

ANSWER CHOICES	RESPONSES	
Ja	74.41%	413
Nej	4.68%	26
Måske	14.41%	80
Ved ikke	6.31%	35
TOTAL		555

#	BEGRUND GERNE DIT SVAR:	DATE
1	Helt sikkert - men der skal ikke kun være fokus på de "grimme" historier - der skal også være plads til solstrålehistorierne.	10/1/2018 1:22 PM
2	Det er måske ikke det mest velegnede sted, men åbenhed er i udgangspunktet godt, og der findes grupper, hvor det er målet...	9/28/2018 9:09 AM
3	Jeg kan ikke se hvad det skulle gavne.	9/28/2018 3:33 AM
4	Jeg synes, der er fin åbenhed de fleste steder. Problemet er mere, at der er visse mennesker, der ikke gider beskæftige sig med emnet, før, det kommer meget tæt på dem selv. Derfor vil der altid være en gruppe med utrolig ignorance og som vil vedholde stigmaet og nedgørelsen af fx psykisk syge og udviklingshæmmede, tror jeg desværre.	9/27/2018 9:31 PM
5	jeg har selv brugt discord (et socialt medie) til at finde andre at tale med det om. Det er rart at tale anonymt om det nogen gange. Jeg ville aldrig tale om det på ex facebook.	9/27/2018 7:09 PM
6	Åbenhed skaber forståelse og accept	9/27/2018 6:36 PM
7	Jeg synes der er fremskridt. B.la. med nogle af de tv-programmer der har været sendt, hvor kendte personer er stået frem. Det tror jeg er med til at give mod til at andre tør at stå frem. Eksempelvis på de social medier. Jeg synes jeg ser flere der bruger hashtag på eksempel Instagram, hvor de på den måde viser at de kæmper Med psykiske udfordringer.	9/27/2018 6:02 PM

Ungeundersøgelse 2018

8	Der skal brydes fordomme	9/27/2018 5:36 PM
9	Det vil gøre det mere normalt og mindre tabu at snakke om psykiske problemer og større chance for, at det vil blive ligestillet med fysisk sygdom.	9/27/2018 5:15 PM
10	Jeg er ikke på de sociale medier	9/27/2018 3:00 PM
11	egentlig er der tilstrækkeligt, der er jo ingen som nævner det på Tinderprofilen	9/27/2018 2:36 PM
12	Sociale medier oversvømmes af velmenende råd m.m.- det giver større forvirring for psykisk sårbare, der føler sig udenfor i forvejen	9/27/2018 1:22 PM
13	Debatter og dialog på sociale medier er ofte meget hurtig og meget sort-hvid. Det er et svært sted at give folk et ægte og nuanceret billede. Jeg ville foretrække, der kom flere ud og fortalte i folkeskolerne, ungdomsuddannelserne, på arbejdspladserne, det lokale bibliotek mv.	9/27/2018 11:32 AM
14	det er ikke farligt at sige det som det er	9/27/2018 10:59 AM
15	Jeg synes der er meget fokus på det, det er ikke noget man kan tvinge folk at tage til sig	9/27/2018 10:47 AM
16	Under de rette omstændigheder. Sociale medier og brugen af dem er jo et meget vidt begreb. Som udgangspunkt tror jeg åbenheden skal starte ansigt til ansigt bakked op af mere oplysning, offentlig omtale og debat, som ikke nødvendigvis indebærer personlige historier, hvor mennesker 'springer ud' som psykisk syge.	9/27/2018 10:42 AM
17	Synes det er så vigtigt at få aflivet den frygt og de fordomme der kan være om psykiske problemer.	9/27/2018 10:31 AM
18	det er selvfølgelig dejligt med åbenhed, men alt hvad der siges og gøres på sociale medier beror langt fra altid på forståelse og viden. det kan nemt blive en bekræftelse af fordomme.	9/27/2018 10:12 AM
19	Vi kan snakke om alt fra søde dyr til myrdede journalister på Facebook - hvorfor skulle vi ikke også snakke mere psykisk sygdom? Måske det ville hjælpe hvis de store platforme som DR og TV2 snakkede om det mere end et par gange om året.	9/26/2018 3:10 PM
20	Jeg bruger ikke de sociale medier	9/25/2018 11:26 AM
21	Hvis det på et oplyst og reflekteret grundlag, hvor 1 version ikke bliver til hele sandheden	9/25/2018 11:20 AM
22	Det må ikke blive for overfladisk. Men måske kunne man nå ud til flere, der havde brug for mere viden om psykisk sygdom. Men radio og Tv-mediet synes jeg virker bedst.	9/24/2018 12:37 PM
23	DET ER JO DE ALLE ER, DESVÆRRE!	9/24/2018 9:39 AM
24	Det kommer an på hvordan det gøres. Det vil være fint med mere information og vidensdeling. Jeg mener dog ikke at man bør bruge sociale medier til at få medlidenhed, omsorg eller lignende på det som er svært. Det bør gives ansigt til ansigt.	9/23/2018 7:43 PM
25	Jeg prøvet selv	9/23/2018 6:16 PM
26	Seriøs åbenhed og ikke en eller anden måde hvorpå en lidelse pludselig bruges som en talemåde. Kampagner med voldsomme, direkte billeder og historier, så folk forstår at OCD fx ikke bare er en lidelse der omhandler, at man bliver lidt 'utilpas' fordi man ikke skærer sin lagkage ud i nøjagtigt lige store stykker, at angst ikke handler om at være lidt nervøs for at gå alene hjem om aftenen eller at skizofreni ikke kun handler om at høre stemmer der ikke er der. Det skal smides i hovedet på folk, som billeder af dyr der bliver mishandlet, for det er det eneste folk kan forstå. Det er for nemt at kigge den anden vej, hvis der bare hænger et billede af en pige, der ser lidt fortvivlet ud, gemt bag den næste fest's tid og dato, så sker der ikke en skid (og jo selvfølgelig vil der være folk der OGSÅ ser den slags plakater o.l., men lur mig om det ikke primært er folk, der selv har nogle problemer og dermed er obs på den slags...) I min verden skal åbenheden på den ene side være faglig, omfavnende og forståelig, på den anden side skræmmende og direkte, for det er dét psykisk sygdom kan være/ER, når det er værst. (og forargende ift direkte billeder fx. - håber pointen bliver forstået, for det er lidt svært at forklare her)	9/22/2018 10:04 AM
27	Der fokuseres primært på det perfekte og vellykkede. Jeg skriver heller ikke, når jeg har det skidt, men kun når der er noget positivt at skrive. Hvem gider læse om problemer?!	9/22/2018 8:20 AM
28	Ja men kun som oplysende - mam skal ik udstille en bestemt gruppe eller et menneske, efter min mening. Jeg tror på at jo mere information folk får om en sygdom og jo mere man bliver 'udsat' for at den sygdom eksisterer, des mindre vil tabuet blive og folk vil ik være så bange for det. Lidt som kønssygdomme og lus - det er ik længere så meget tabu og jeg tror det er fordi man har oplyst og undervise folk i det og fortalt at det eksisterer og det kan behandles.	9/22/2018 5:13 AM

Ungeundersøgelse 2018

29	Det kommer virkelig an på hvordan. Det kan være utrolig hårdt at se og høre historier om folk, som gentagne gange behår de samme fejl og lærer ad dem og derved bliver ved med ryge tilbage til et rigtig dårligt sted. Og det er ikke, fordi der ikke skal være plads til de historier, men er det nogen, man kender, kan det være en belastning, fordi det skaber en kontinuerlig følelse af bekymring og afmagt.	9/21/2018 9:49 PM
30	Mange kan have gavn af sociale fællesskaber, hvor det at tale og håndtere symptomerne, relationerne, pårørende og omgivelserne kan give redskaber man kan gå ud og bruge og ny viden at tænke over	9/21/2018 3:30 PM
31	De sociale medier er ikke en portal for psykisk sygdom, og bør ikke være stedet	9/20/2018 10:22 PM
32	Har folk på min venneliste, der er meget åbne omkring det og fx snakker om selvmords kampagner. Men det kan være at jeg bare er heldig at have de rigtige folk på min venneliste, men det kan også være at der er mange andre som dem derude.	9/20/2018 8:03 PM
33	Åbenhed kan skabe mere forståelse og bedre forståelse som kan resultere i at det bliver nemmere at snakke om og folk med sygdomme føler sig mindre alene	9/20/2018 2:07 PM
34	Det virker for nogle, men jeg tror også det kan være en måde hvor nogen bliver fastholdt i den her dyrkelse af deres diagnose. Der skal i større grad være fokus på den gode historie, hvor folk er kommet videre i livet, og lever et helt normalt liv.	9/20/2018 12:26 PM
35	På de sociale medier bliver tonen nemt hård og der sker nemt mange misforståelser på skrift	9/20/2018 12:02 PM
36	Jeg synes det er bedre med åbenhed blandt mennesker, når de mødes. Et kram og smil er bedre end en 'like' eller anden digital reaktion - vi har brug for at blive mødt og forstået i situationer, hvor vi er til stede med hele vores person og krop.	9/20/2018 10:01 AM
37	Problemerne eksisterer. Vi har dem alle i en eller anden grad. I hvert fald har alle nogle svære følelser. Hvorfor lade være med at tale om det? Hvis man kan læse at andre også oplever sorg, skyldfølelse, skam og vrede, så bliver de følelser lettere at bære. Og nogle gange er det mere trygt at give afløb før følelserne på skrift end ansigt til ansigt.	9/20/2018 9:46 AM
38	Der er allerede en del. Temaet er vigtigt, ingen tvivl om det, men hvis det kommer til at fylde for meget bliver folk "blinde" overfor budskabet og så bliver alle annoncer sprunget over	9/20/2018 8:54 AM
39	viden er vejen frem. Stigmatisering er noget værre rod. jeg synes DR og 'en af os' har gjort en rigtig god indsats for at gøre psykisk sygdom synligt og håndgribeligt.	9/20/2018 8:37 AM
40	Jeg synes der er kommet et stort fokus på psykiske problemer på de sociale medier, og det håber jeg folk vil blive ved med.	9/20/2018 5:15 AM
41	Det ville være rart, så de fordomme der stadig er kunne blive færre.	9/19/2018 10:08 PM
42	Ja, jo mere man taler om det, jo mere kan vi komme det til livs. Vi skal hjælpe næste generation.	9/19/2018 8:09 PM
43	Den er svær, fordi hvordan reagere man rigtigt? Hvordan risikere man, at en person ikke føler sig afvist, hvis antallet af likes ikke er stort nok? Hvordan håndterer man algoritmer? Sociale medier kan meget, men jeg er ikke sikker på, at det ville være hensigtsmæssigt for den enkelte at ligge det op, selvom det selvfølgelig kommer an på, hvordan de gør det.	9/19/2018 7:07 PM
44	Ikke sådan at alle skal poste "hey jeg har en psykisk sygdom", men på den måde at hvis man har behov for det, så kan man poste det	9/19/2018 6:47 PM
45	Synes allerede, der er meget	9/19/2018 6:31 PM
46	Jeg prøver selv at være meget åben, det er vigtigt at bryde med det glansbillede, vi føler os tvunget til at leve op til	9/19/2018 6:30 PM
47	man skal tale med hinanden?men det skal være på en ordentlig måde .HERUNDER ALLE MEDIER?	9/19/2018 6:03 PM
48	Synes vi er godt på vej	9/19/2018 6:02 PM
49	Jeg synes der er stor bevågenhed, men med en stor os/dem skildren. Det er nærmest kun de der stadig kan leve om til mange af de krav der stilles det moderne menneske, som tør stå frem. Fx folk der tager uddannelser eller kan arbejde fuldtid.	9/19/2018 5:58 PM
50	Vi skal have det afstigmatiseret, således at samfundet forstår at det kan ramme alle.	9/19/2018 4:35 PM
51	Jeg synes det er på vej, men der bør generelt være mere åbenhed omkring det.	9/19/2018 4:30 PM

Ungeundersøgelse 2018

52	Omfanget af åbenhed må være op til den enkelte at definere. Generelt vil jeg anbefale mennesker at være påpasselige med hvor og hvordan man udbasunerer/udleverer sig selv. Andre menneskers indlevelsessevne, kan være meget svær at vurdere på forhånd.	9/19/2018 4:17 PM
53	Psykisk sygdom er ligeså alvorlig og vigtig som somatisk sygdom.	9/19/2018 3:28 PM
54	Det kan være en god ting, men mange vil se det som værende opmærksomhedskrævende, og man kan som psykisk syg blive meget sårbar, hvis man er meget åben på de sociale medier. Det handler om, at man skal huske at passe på sig selv først og fremmest.	9/19/2018 3:08 PM
55	Nok mere i skolen	9/19/2018 2:35 PM
56	Den er svær... Som udgangspunkt synes jeg, åbenheden bør finde sted i relationer – ikke på sociale medier. Ikke at man skal skjule sin sygdom på fx Facebook. Men først og fremmest synes, vi skal blive bedre til at tale med hinanden ansigt til ansigt om det, der er svært.	9/19/2018 2:28 PM
57	Både og. Hvis man befinder sig visse steder på nettet, ER der åbenhed omkring det, nogle gange til et usundt punkt hvor folk opfordrer hinanden til at have det dårligt. Jeg tror at det ville være mere gavnligt at alle (ikke bare psykisk syge) var mere åbne omkring de ting der ikke går så godt, i stedet for kun at vise glansbilledet. Jeg tror, at hvis der var mere åbenhed om livets svære perioder generelt, ville psykisk sygdom ikke virke så farligt.	9/19/2018 2:18 PM
58	Der er vigtigt at føle sig repræsenteret og ikke føle sig alene. Vi skal vise, at alt ikke er kønt og overflade for det er misvisende	9/19/2018 1:22 PM
59	Og gerne på den positive front end - psykisk syg skyder politibetjent i hovedet - psykiaterer indvandrer voldtager dansk pige på 17... psykisk sygdom bommet er over alt. Hvorfor hører vi ikke om organisationerne so psykinfo, hjælpe og indsatsen fra psykiatrien og kommunerne, altså de små succeshistorier som græsrodderne slår en sejr for hver dag. "Livet små mirakler" som DoMyDay telefonen eller hjælpe apps...	9/19/2018 1:19 PM
60	De sociale medier viser ofte kun alt det gode i folks liv, men vi oplever jo alle problemer og udfordringer og det bliver ofte ikke vist på de sociale medier. Så hvis folk åbnede lidt mere op og turde dele noget af alt det grimme også, så tror jeg at det ville bryde en del tabuer og ville fjerne presset om at alt skal se perfekt ud.	9/19/2018 12:14 PM
61	Jeg oplever en stor åbenhed. Nogen gange er den for høj, hos de pigerne som har en alvorlig psykisk lidelse og som deler alt om deres sygdomsforløb, helt ned til selvskaede, tvang og indlæggelser.	9/19/2018 11:55 AM
62	Bruger ikke sociale medier	9/19/2018 11:45 AM
63	Men ikke som sygdomsbetonet indslag!	9/19/2018 11:43 AM
64	Jeg er generelt fortalende for mere åbenhed omkring psykisk sygdom. Men lige de sociale medier mener jeg ikke det enkelte menneske behøver/bør være åben da man hurtigt kan få nogle grimme oplevelser som ikke er gavnlige for personen. Folk der sidder bag tastaturet skriver deres rå og uhæmmede meninger og holdninger - det er ret barskt til tider.	9/19/2018 11:39 AM
65	JAJ! Jeg gør mit bedste for at bidrage til det. Jeg er selv meget åben omkring mine sygdomme, og hvordan det begrænser mig i hverdagen. Psykiske problemer skal ikke være et tabu - det skal ikke være noget, som man skammer sig over. Man kan jo ikke gøre for det. Ud i det åbne med alt det sårbare og "grimme" - livet er ikke lutter lagkage.	9/19/2018 11:29 AM
66	Tror det ville gøre en stor forskel hos teenagere og unge mennesker hvis der var mere åbenhed om og synlighed af psykiske problemer, eller i det mindste bare mere fokus på selvværd - hvordan man kan arbejde med sig selv og ikke mindst høre at man ikke er den eneste i hele verden.	9/19/2018 11:26 AM
67	Det er svært fordi det kommer an på det enkelte menneske og dets grænser. Nogle er mere private om deres liv helt generelt, og der synes jeg ikke de behøver at få et "jeg burde" presset ned over dem	9/19/2018 11:14 AM
68	Hvis man vil ændre diskursen om psykisk sygdom blandt unge må de mødes der hvor de er (sociale medier)	9/19/2018 11:09 AM
69	Ja helt bestemt og ikke kun de skræk historier der ind imellem kommer på tv, omkring person farlige psykiatri bruger, men også solstråle historierne om dem der har formået at få et godt liv igen uden de negative og destruktive symptomer, dem som er kommet over psykosociale hæmninger og har fået et godt og tilfredsstillende liv i social sammenvær med andre, også uden for psykiatrien.	9/19/2018 11:08 AM

Ungeundersøgelse 2018

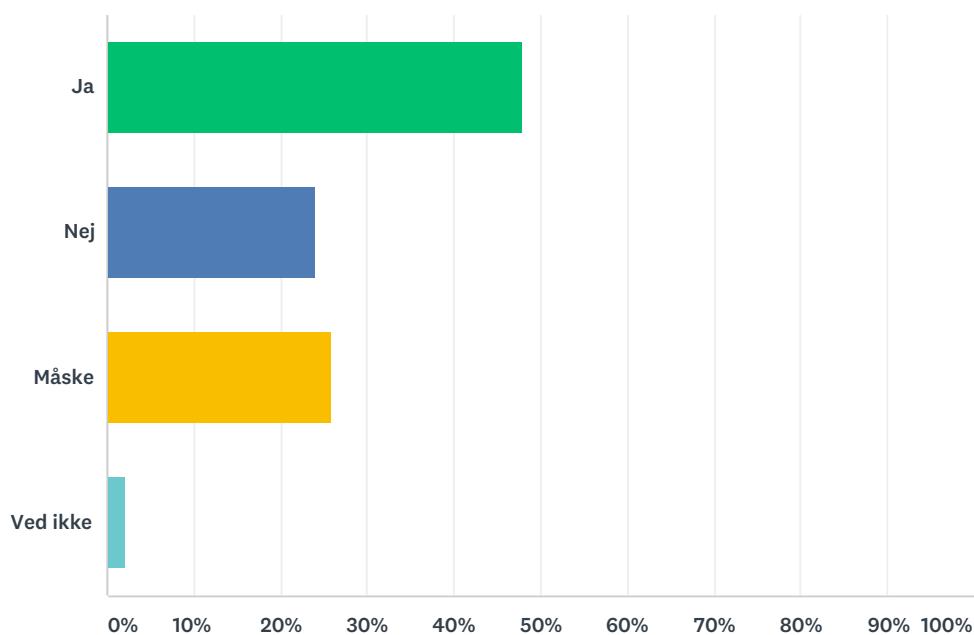
70	DR har haft nogle fjernsysudsendelser, hvor kendte mennesker uden en psykiatriskdiagnose har fortalt om deres angst og ensomhed. Det er godt. Som en person med en diagnose, har jeg gået blandt behandlere, som har 'opretholdt normaliteten', og det har tidligere forledt mig til at tro, at normale ikke har psykiske problemer. Men psykiske problemer er meget almindelige, de er bare ikke altid i invaliderende grad	9/19/2018 10:57 AM
71	De sociale medier er er en glidebane mod kontaktløshed. Jo mere tid på sociale medier jo mindre tid er der til fysisk nærvær og kontakt +sårbarheden ved misforståelser når hele sproget ikke er med i kommunikationen.	9/19/2018 10:47 AM
72	Jeg tror at det er godt at man kan læse sig til oplysninger, se videoer, og høre historier fra folk som har problemer, men som måske også har fået det bedre.	9/19/2018 10:39 AM
73	Åbenhed er vejen frem for at nedbryde tabuer!	9/19/2018 9:57 AM
74	Jeg siger ja, men med det må jeg også sige at, jeg ikke selv læggere er på sociale medier af den simple grund at jeg tror at de sociale medier er en stor del af problemet og ikke en del af løsningen.	9/19/2018 9:39 AM
75	Sociale medier kan ikke rigtig bruges til noget fornuftigt. Menneskets sande ubehagelige natur har helt frit spil på de sociale medier, så man skal ikke regne med nogen form for hjælp derfra.	9/19/2018 9:32 AM
76	Jeg ville gerne svare ja men jeg er det ikke selv da jeg har oplevet at blive dømt.	9/19/2018 9:10 AM
77	Det er et tabu i dagens danmark	9/19/2018 9:09 AM
78	Det er på tide at normalisere noget så almindeligt	9/19/2018 9:05 AM
79	Og ikke kun på dem der kommer for langt ud og dræber. Ikke kun sensations journalistik, men også på den almindelige der tilfældigvis har noget ekstra at kæmpe med. Den man ikke opdager i det daglige liv.	9/19/2018 9:02 AM
80	Information er godt for forståelse, problemet kan være hvem og hvordan det bliver formidlet.	9/19/2018 8:44 AM
81	viden, viden, og viden - professionel og erfaringer	9/19/2018 8:40 AM
82	og færre overskifter om farlige psykisk syge og hollywood film og folk med flere personligheder	9/19/2018 8:21 AM
83	Nogle gange bliver de folk der taler om deres psykiske sygdom "ofre" og samtidig er de nogle gange med til at skabe et stereotypet billede af folk med samme diagnose	9/19/2018 8:20 AM
84	Det er altid rart, når nogen på Facebook poster et indlæg omkring psykisk sygdom eller sårbarhed. Da føler man sig hjemme i emnet, og ser at det er synligt og ok at tale om offentligt.	9/19/2018 7:58 AM
85	Jeg synes i forvejen der er kommet en ret stor åbenhed omkring det. Meget mere end da jeg selv gik i gymnasiet fx.	9/19/2018 7:57 AM
86	Det syns jeg er svært at svare på. Det er helt klart godt at skabe noget dialog omkring det, men på den anden side skal vi også passe på at vi ikke reklamerer for meget med det hele. (Det er en typisk joke i min omkreds, at ingen kan komme igennem et udredningsforløb hos en psykiater uden at få mindst én diagnose).	9/19/2018 7:55 AM
87	Jeg føler mig stigmatiseret pga mangel forståelse og viden omkring psykisksygdom	9/19/2018 7:53 AM
88	Men det skal heller ikke blive en sutteklud.	9/19/2018 7:49 AM
89	Synes ikke sociale medier er den mest nødvendige platform at være åben omkring det på. Jeg synes det er vigtigere at arbejdspladser, skoler og folk i ens omgangskreds viser de er åbne omkring det og prøver at være forstående og hjælpe.	9/19/2018 7:44 AM
90	Jo mere synlighed jo bedre!	9/19/2018 7:40 AM
91	Jeg synes egentlig det er kommet mere åbenhed, men jeg synes også at det kan blive bedre. Psykisk sygdom er desværre stadig meget tabubelagt.	9/19/2018 7:34 AM
92	Der er mange der føler et stort behov for at udlevere al deres dårlighed på sociale medier, blandt alt for mange (irrelevante) mennesker. Lange emotionelle opslag med indblanding (kort og utilstrækkeligt) fra adskillige mere eller mindre begavede (og engagerede) kokke. Psykisk sygdom er komplekst og kræver en dialog (og tid) at tale ordentligt og meningsfuldt om, dette kan man ikke gøre tilfredsstillende på sociale medier. Nogle gange bliver det en medlidenhedssøgning, andre gange en art selvforherligelse - eller det kan i hvert tilfælde let virke sådan, når man læser med på sidelinjen til en fjern bekendt. Det rager ikke 976 perifere mennesker at du har en svær dag ovenpå en svær uge, midt i et svært liv. Man bør tilstræbe at tage den i sin nære kreds.	9/19/2018 7:29 AM

Ungeundersøgelse 2018

93	Den eneste vej frem er åbenhed ellers bliver det ved at være et tabu.	9/19/2018 7:22 AM
94	Ja til mere åbenhed, men jeg ved ikke, om de sociale medier er den rette "kanal".	9/19/2018 7:20 AM
95	Ligesom denne organisation!	9/19/2018 7:12 AM
96	Det bør være i orden at tale om og lægge vægt på, men igennem de sidste par år, er der, for mig at se, næsten gået inflation i, som kendt personlighed, at gå ud og sige "nu skal I høre, jeg har en psykisk sygdom". Det er positivt, at vi er et sted hvor kendte kan sige det, uden at blive dømt ude, men det klunger hult når der i korte perioder er en 5-6 "offentliggørelser".	9/19/2018 7:11 AM
97	Det kan aldrig skade og gør det mere synligt	9/19/2018 7:10 AM
98	Men det er blevet meget bedre	9/19/2018 7:06 AM

Q33 Kunne du selv finde på at fortælle om dine psykiske problemer på de sociale medier?

Answered: 555 Skipped: 110

ANSWER CHOICES	RESPONSES	
Ja	47.93%	266
Nej	23.96%	133
Måske	25.95%	144
Ved ikke	2.16%	12
TOTAL		555

#	BEGRUND GERNE DIT SVAR:	DATE
1	Gør det. Samt som ambassadør i flere organisationer.	10/1/2018 6:50 PM
2	Jeg er ikke på sociale medier	9/28/2018 2:00 PM
3	Ja, jeg er med i en gruppe til formålet	9/28/2018 9:09 AM
4	i lukkede grupper.	9/28/2018 8:58 AM
5	Jeg har overvejet det flere gange, men jeg føler det er for personligt	9/28/2018 7:11 AM
6	Jeg fortæller lidt på Facebook til venner og familie, og mere på Twitter hvor jeg kun følges af folk jeg ikke har kontakt med udenfor Twitter	9/28/2018 6:33 AM
7	Det kommer ikke alle ved. Men jeg ville dele det i fora hvor det var relevant	9/28/2018 3:33 AM
8	Det gør jeg jævnligt. Tidligere for at "få luft", nu meget oftere, hvis jeg føler, at min støtte og forståelse kan hjælpe et andet menneske igennem en svær tid.	9/27/2018 9:31 PM
9	Vi kan kun bryde tabuet ved at fortælle vores historier.	9/27/2018 9:11 PM
10	Det er ganske nyt og uvant for mig, at tale åbent om det. Men jeg er begyndt at åbne mig, og har i den forbindelse lavet en blog, som jeg håber, at andre vil kunne få gavn af. Vi skal være åbne for at bryde tabu og for at der også bliver plads til os i samfundet. Vi er også mennesker.	9/27/2018 8:41 PM

Ungeundersøgelse 2018

11	Måske en skønne dag. Tænker ofte på, hvor modige nogle mennesker er, at turde dele deres personlige oplevelser med noget så tabu underlagt som psykisk sygdom. Jeg håber det bliver mig en dag. Indtil da, må jeg holde mig til at skrive om det for mig selv.	9/27/2018 6:36 PM
12	Jeg har altid gerne ville og har også været begyndt med en IG profil omkring bipolar, men efter et stykke tid bliver jeg usikker og på en eller anden måde bange for at blive synlig - at gamle skole venner, kollegaer vil se det og dømmе. Og måske kommen arbejdspladser...	9/27/2018 6:34 PM
13	Har jeg gjort. Åbenhed er vejen frem.	9/27/2018 6:02 PM
14	Har gjort det en enkelt gang	9/27/2018 5:36 PM
15	Min familie har ikke kendskab til det og jeg holder det skjult for dem.	9/27/2018 5:15 PM
16	og jeg har gjort det	9/27/2018 2:36 PM
17	Jeg har ikke brug for en masse tomme ord og gode råd	9/27/2018 1:22 PM
18	Jeg må erkende, at selvom jeg af princip gerne ville, er tiden endnu ikke inde til dette. Jeg har én gang brændt mig ved at fortælle om mine psykiske problemer på min arbejdsplads, og det havde store negative konsekvenser. Efter det holder jeg kortene tættere ind til kroppen. Desværre	9/27/2018 11:32 AM
19	Udelukkende pga mit arbejde. Er pædagog og det vil ikke være hensigtsmæssigt, at borgerne (unge mennesker med autisme og komorbiditet) ved det.	9/27/2018 11:25 AM
20	Ja og det gør jeg også	9/27/2018 10:59 AM
21	Det gør jeg på instagram	9/27/2018 10:49 AM
22	Det rager ikke mine bekendte på facebook	9/27/2018 10:47 AM
23	Jeg har tidligere været lidt åben op det, men har siden valgt alle sociale medier fra. Og jeg er stærkt i tvivl om, om jeg igen ville være så åben via de kanaler.	9/27/2018 10:42 AM
24	Jeg er kommet mig helt, og jeg bruger sociale medier i arbejds-øjemed, så jeg ville frygte at blive stemplet af kolleger/arbejdsgivere.	9/27/2018 10:35 AM
25	Det er nok lidt dobbeltmoralisk at ønske større åbenhed fra andre, når jeg ikke selv er klar til det. Men jeg føler, stigma stadig er så udbredt, at det vil påvirke andres syn på mig.	9/27/2018 10:35 AM
26	Bange for at folk vil tage afstand til mig	9/27/2018 10:34 AM
27	Både og, jeg har ikke et behov for at gøre det, men jeg er ligeglad med om folk ved jeg har psykiske sygdomme. Hvis de vil dømmе mig på det, uden at lære mig at kende og læse om det, så er det ikke mit problem.	9/27/2018 10:29 AM
28	Har allerede gjort det	9/27/2018 10:21 AM
29	nej, men gerne i kronikker, artikler osv.	9/27/2018 10:12 AM
30	Ikke som tingene er lige nu	9/27/2018 9:59 AM
31	Jeg har også gjort det. Jeg har også deltaget i TV-dokumentarer og radioprogrammer og i det hele taget lagt mig selv frem.	9/26/2018 3:10 PM
32	Jeg har brug for, at folk ved, at bare fordi man har ADHD behøver man ikke være kriminel og misbruger . man kan godt være velfungerende og højtuddannet. Er fuldt bevidst om at dette er en minoritetsgruppe blandt dem der får diagnosen, men det er en vinkel der er voldsomt underbelyst, og det er enormt svært at finde nogen som helst form for litteratur om den velfungerende ADHD'er. ligeledes er det enormt svært (og SKIDE FRUSTRERENDE) at få hjælp af kommune og på uddannelsesstederne, da man ikke er "syg nok".	9/26/2018 7:18 AM
33	En sjælden gang imellem, når jeg mander mig op.	9/24/2018 3:36 PM
34	Jeg er med i en større gruppe under depressionsforeningenn på fb. Vi taler meget med hinanden om sygdommen. Men ellers gør jeg det ikke på de sociale medier. Men jeg lægger generelt meget få opslag ud.	9/24/2018 12:37 PM
35	Det gør jeg allerede.	9/24/2018 10:13 AM
36	DET SKAL VÆRE PERSONLIG I DE CIRKLER MAN KENDER ÆRLIGE FOLK!	9/24/2018 9:39 AM
37	Det var mit foretrukne, til at læsse af for følelser og tanker	9/22/2018 6:18 PM
38	Jeg har overvejet det mange gange, men jeg er ikke sikker på, jeg er stærk nok.	9/22/2018 10:19 AM

Ungeundersøgelse 2018

39	Hvis andre gjorde det. Eller jeg blev spurgt.	9/22/2018 8:20 AM
40	Hvis jeg kunne være anonym, så kunne jeg fortælle, ellers ville det være svært for mig	9/21/2018 9:54 PM
41	Jeg har overvejet det mange gange, men jeg har aldrig gjort det. Egentlig har jeg intet mod at dele min historie, men jeg har faktisk ikke lyst til at få reaktionerne, jeg har ikke lyst til, at folk bekymrer sig eller har ondt af mig. Jeg foretrækker at fortælle min historie, hvis den har et formål, hvis der er noget folk kan tage med sig fra den, og det vil typisk ikke være mit tætte netværk, der kan det, fordi de måske er for tæt på.	9/21/2018 9:49 PM
42	Der er mange der ikke tør at stå frem og går med det alene eller som har en helt skæv opfattelse af hvem det er og hvordan det føles	9/21/2018 3:30 PM
43	I lukkede grupper for andre med lign. diagnose(r)	9/20/2018 10:22 PM
44	Det er for personlige oplysninger til at jeg ville snakke om det offentligt	9/20/2018 8:03 PM
45	Jeg har gjort det flere gange	9/20/2018 1:25 PM
46	Det kommer ikke alle andre ved	9/20/2018 12:26 PM
47	Jeg har stået frem fra tid til anden (blandt andet for TUBA)	9/20/2018 12:02 PM
48	Har gjort det	9/20/2018 10:49 AM
49	Det har jeg gjort, og modtog kun positive tilbagemeldinger	9/20/2018 10:44 AM
50	Jeg har delt oplag om eksempelvis udsendelser og artikler om psykisk sygdom og politik på området og her henvist til min egen sygdom. Men jeg bruge generelt ikke de sociale medier så meget (mest til kommunikation med venner).	9/20/2018 10:32 AM
51	Jeg ved ikke, hvem der er med. Jeg synes ikke, jeg kan passe godt nok på mig selv på internettet. Ved et møde i virkeligheden kan jeg bedre vurdere hvem, jeg har overfor mig.	9/20/2018 10:01 AM
52	Jeg er ikke flov over mine følelser og mine udfordringer, og synes ikke der skal lægges skjul på det. Det kan måske også hjælpe andre. Det er en måde at få lidt luft på. Komme af med frustrationer og måske er man heldig at få lidt positiv respons, og det letter og varmer	9/20/2018 9:46 AM
53	Har gjort	9/20/2018 8:59 AM
54	Har jeg gjort	9/20/2018 8:54 AM
55	jeg tror at des flere der tør stå frem des mindre farligt bliver det.	9/20/2018 8:37 AM
56	Jeg er begyndt at være åben om det, da det er vigtigt for mig at bryde glansbilledet på Instagram især	9/20/2018 7:58 AM
57	Det har jeg gjort.	9/20/2018 5:15 AM
58	Er meget åben, gennemsigtighed ser jeg som vigtig	9/19/2018 10:58 PM
59	Jeg har overvejet det, men vil gerne acceptere det selv først og længere hen i mit forløb så jeg kan blive mere sikker på mig selv. Desuden synes jeg også at det er vigtigt at få spredt budskabet så de psykiske syge ved at de ikke er alene.	9/19/2018 10:08 PM
60	På en måde ja, men måske som anonym, mest fordi min familie vil tage det meget personligt, hvis jeg fortæller om dem, men ellers tror jeg nu godt.	9/19/2018 8:09 PM
61	Jeg har været tæt på en gang, men så ombestemte jeg mig. Der var en frygt for, at folk ikke ville tage det seriøst. Hvordan ville de kommenterer og ville de overhovedet reagere? Og hvad ville jeg gøre, hvis de ikke gjorde?	9/19/2018 7:07 PM
62	Jeg har ikke behov for at alle ved jeg har en psykisk sygdom, og så længe min nærmeste ved det, er det tilpas for mig	9/19/2018 6:47 PM
63	Gør jeg allerede..	9/19/2018 6:33 PM
64	AT KUNNE HJÆLPE ANDRE MED MINE OPLEVELSER TIL D.DATO.	9/19/2018 6:03 PM
65	Er gjort.. via en tegneserie jeg selv har lavet. Tegner meget, så det var en nem måde at forklare det på.	9/19/2018 6:02 PM
66	Har overvejet det.	9/19/2018 5:58 PM
67	Hvis jeg ikke skulle frygte for hvem der så det så JA! Men sådan er verden desværre ikke.	9/19/2018 4:45 PM

Ungeundersøgelse 2018

68	Jeg har ikke energi til, at skulle forholde mig til alle de personer.	9/19/2018 3:28 PM
69	Har jeg allerede gjort.	9/19/2018 3:24 PM
70	Ikke lige pt. Der er alt for mange fordomme om det endnu, og jeg er bange for at blive dømt og udstillet, og tiltrække opmærksomhed, som jeg ikke kan håndtere (mobning f.eks. vil ikke hjælpe mine psykiske problemer)	9/19/2018 3:08 PM
71	Jeg hinter dog kun. For jeg er ikke min sygdom. Og jeg vil ikke at folk ser mig som min sygdom.	9/19/2018 2:38 PM
72	Jeg kunne aldrig finde på at lave en statusopdatering om det. Men jeg har af flere omgange stillet op til interviews om min psykiske sygdom, som er blevet delt på sociale medier.	9/19/2018 2:28 PM
73	Jeg har en blog hvor jeg er åben om mine psykiske problemer	9/19/2018 2:27 PM
74	Med den rigtige platform.	9/19/2018 2:18 PM
75	Har også gjort det også i Jyllandsposten, Aarhus Stiftstidende, TV2OJ, TV2 og TV2 NEWS.	9/19/2018 2:00 PM
76	Det gjorde jeg, da jeg var yngre	9/19/2018 1:51 PM
77	Har jeg gjort	9/19/2018 1:31 PM
78	For at fortælle at en psykisk sygdom kan ikke BARE kureres (Recovery), den kan ikke TALES væk, den ER DER! Deb er dit liv til du ikke er her mere..	9/19/2018 1:19 PM
79	Prøver at stoppe min aktivitet på de sociale medier.	9/19/2018 12:58 PM
80	Gør det hvert år for at bryde tabuet.	9/19/2018 12:48 PM
81	Har været syg i 20 år, og de første 5-10 år ville jeg sikkert gerne, da det ligesom er en meningsfuld psykoedukation, og man brug for at kunne åben og andres feedback, men nu har jeg ikke længere behovet.	9/19/2018 12:22 PM
82	Jeg har for nyligt startet en blog med en veninde som også lider af psykiske lidelser og der deler vi vores erfaringer og forsøger at fjerne det stigma der er om psykisk sygdom.	9/19/2018 12:14 PM
83	Jeg kunne nok godt. Men så skulle det være for at være en succes historie hvis jeg kommer mig eller lære at leve godt med det :)	9/19/2018 12:07 PM
84	Jeg fortæller meget åbent om min sygdom. Både på sociale medier, på min arbejdsplads og i min fritid, og jeg har oplevet på egen krop, at jo mere jeg taler om det, jo mindre højtideligt tager mine omgivelser det hele.	9/19/2018 12:07 PM
85	Overvejer at bruge det i min virksomhed, som en del af mine ydelser.	9/19/2018 11:43 AM
86	Jeg ved med mig selv at det ikke er gavligt for mig at læse de negative kommentarer der kommer. Jeg vil føle en kæmpe trang til konstant at forsvare mig og vil ende med at bruge for meget energi på det.	9/19/2018 11:39 AM
87	Jeg bruger ikke sociale medier så meget. Og sådan som det er nu, tror jeg ikke, at jeg vil gøre det. Måske mest om depression. Angst og aspergers vil jeg nok kun i lukkede grupper.	9/19/2018 11:36 AM
88	Ja, det har jeg også gjort flere gange - i mindre omfang.	9/19/2018 11:29 AM
89	På et tidspunkt ja.	9/19/2018 11:14 AM
90	Nok ikke, så skulle det være fordi jeg kunne fortælle min historie igennem og til et større medium - fx en af os	9/19/2018 11:09 AM
91	Jeg HAR været med i en hel sider artikel i Norddiske Stiftidende i 2007. Også om at komme ud på den anden side igen som Recovery. Artiklen hed " Tilbage til livet"	9/19/2018 11:08 AM
92	Hvis det var for et godt formål.	9/19/2018 11:00 AM
93	Ja, jeg reklamerer for min bog: 'Frit om Frank - om at komme sig efter skizofreni	9/19/2018 10:57 AM
94	Jeg vil gerne være åben, dele ud af mine oplevelser, og måske få noget god respons som kan give kræfter til at kæmpe.	9/19/2018 10:39 AM
95	Jeg er meget i tvivl om hvor privat jeg har lyst til at være. Jeg tænker ofte at jeg ved at være åben måske viser andre at det er ok at være sårbar- også som voksen. At alt ikke er perfekt. Omvendt er jeg bange for at "skræmme" nogen væk med min ærlighed og bange for at miste venner, som måske synes det bliver for intimt. Også jobmæssigt kunne åbenheden være en udfordring	9/19/2018 10:21 AM

Ungeundersøgelse 2018

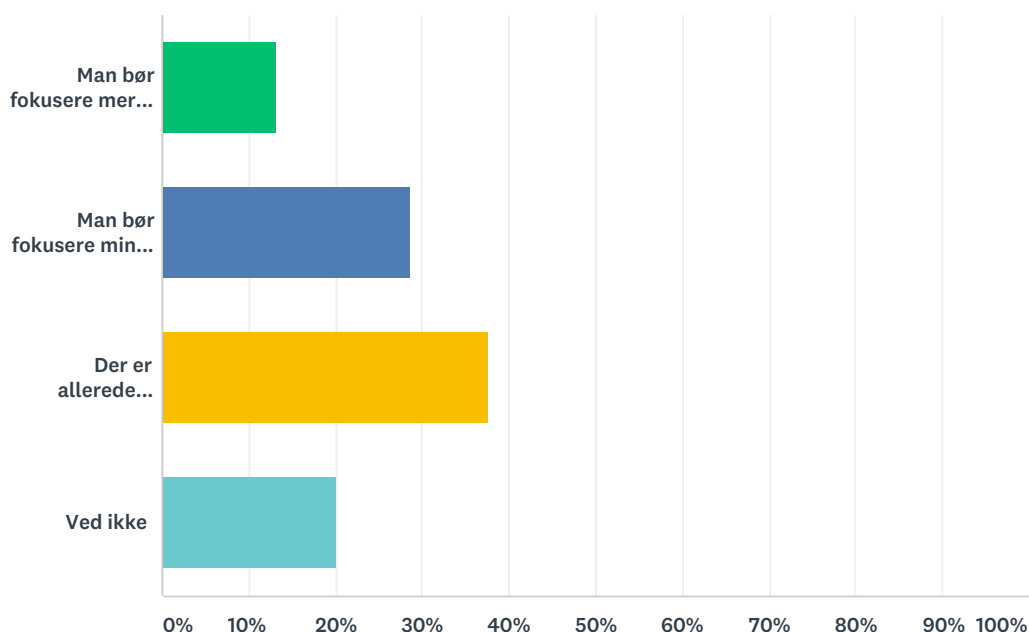
96	På en måde vil jeg gerne stå frem med det på de sociale medier. Men jeg er så bange for, hvordan det bliver taget imod, at jeg ikke har gjort det endnu	9/19/2018 9:57 AM
97	Jeg har også en hjemmeside, hvor jeg skriver en blog. Jeg er generelt åben om det de fleste steder. Andet er simpelthen blevet for anstrengende med årene.	9/19/2018 9:46 AM
98	Hvis det en dag viste sig at jeg kunne gøre en forskel med det, så kunne jeg godt finde på det. Men jeg tror ikke at det på nuværende tidspunkt ville kunne gøre en forskel for mig selv og andre unge med psykiske problemer.	9/19/2018 9:43 AM
99	Igen jeg ser sociale medier som en del af problemet og er derfor ikke aktiv der på. Men ja hvis det kan hjælpe andre gør jeg det gerne. Kan man bruge mig som eksempel skal man være velkommen hvis det er for at hjælpe andre. Så ja hvis det kan hjælpe andre er jeg på en måde ligeglad med om det skulle få andre konsekvenser for mig i form af dumme kommentar eller hvad ved jeg.	9/19/2018 9:39 AM
100	Jeg overvejer kraftigt at gøre det	9/19/2018 9:37 AM
101	Ikke om jeg så fik penge for det.	9/19/2018 9:32 AM
102	Kommer an på konteksten	9/19/2018 9:32 AM
103	Jeg tror ikke på, at udlevering af det enkelte individ er nødvendigt, men derimod generel oplysning og aftaburisering fra de korrekte institutioner.	9/19/2018 9:21 AM
104	Ja, hvis andre ikke får billedet af at man er opmærksomhedkrævende	9/19/2018 9:09 AM
105	Jeg holder mig fra spotlyset	9/19/2018 9:05 AM
106	Ja, jeg fortæller til alle der vil vide noget. men jeg bruger ikke de sociale medier, ud over at huske mig på fødselsdage.	9/19/2018 9:02 AM
107	Bestemmer selv hvem der skal vide det.	9/19/2018 8:44 AM
108	fordi jeg ganske enkelt ikke er på de sociale medier	9/19/2018 8:40 AM
109	Jeg har skrevet om det anonymt.	9/19/2018 8:36 AM
110	Det har jeg gjort	9/19/2018 8:32 AM
111	Jeg gør det og har længe forsøgt det, men det er utroligt svært, når man ikke altid har rosende ord at berette. Så er beretningerne uønsket og stemples straks som løgn	9/19/2018 8:30 AM
112	Det har jeg gjort, mine facebook opslag bliver for det meste ignoreret, på instagram som ikke er personlig er der mere opbakning	9/19/2018 8:21 AM
113	Som udgangspunkt nej, fordi jeg er en meget privat person, der bare gerne vil være i fred. Mine psykiske skavanker er dog ikke nogen hemmelighed. Det kommer bare ikke alle ved.	9/19/2018 8:10 AM
114	Gjort det mange gange.	9/19/2018 7:58 AM
115	Synes kun de nærmeste skal vide at JEG er syg	9/19/2018 7:57 AM
116	Hvis det var relevant at bringe op.	9/19/2018 7:55 AM
117	Det kunne jeg sagtens under de rigtige omstændigheder.	9/19/2018 7:49 AM
118	Bliver stadig påvirket af at tale om barndommen	9/19/2018 7:47 AM
119	Det gør jeg fordi det hjælper mig at komme ud med de tanker jeg nu engang har, og folk er gode til at komme med opmuntrende kommentarer der kan hjælpe mig til at se at det måske ikke kun er mig der har det sådan, eller at der måske er andre måder at tænke over tingene på.	9/19/2018 7:44 AM
120	Så længe mennesker har fordomme omkring det vil jeg ikke dele det bredt	9/19/2018 7:42 AM
121	Det har jeg allerede gjort meget.	9/19/2018 7:40 AM
122	De mennesker mine psykiske problemer har relevans for kan jeg kontakte privat (evt i en gruppe), jeg ønsker ikke at blive misforstået af alle bekendte ej heller føler jeg noget behov for at involvere perifere mennesker i mit privatliv. Hvis jeg har noget meningsfuldt at dele ville jeg gøre det i en kronik el.	9/19/2018 7:29 AM
123	I det rette forum.	9/19/2018 7:21 AM
124	Det har jeg gjort.	9/19/2018 7:19 AM

Ungeundersøgelse 2018

125	Og det har jeg allerede gjort, med stor succes.	9/19/2018 7:16 AM
126	Det ville komme meget an på forummet det blev gjort i, måden og indholdet	9/19/2018 7:16 AM
127	Der er megen uvidenhed og ondskab på SOME og jeg har ikke lyst til at være forkæmper	9/19/2018 7:16 AM
128	Ja, for at være med til at bryde tabu. Men det ville for mit vedkommende kræve, at jeg kunne "gøre det med sammen med nogen" fx. i samarbejde med jer eller en anden organisation. På den måde ville man kunne nå længere ud med budskabet.	9/19/2018 7:16 AM
129	Aldrig nogensinde!!	9/19/2018 7:13 AM
130	Jeg ville ikke selv skrive opslag på eg. Facebook om mine problemer og udfordringer, men har glædeligt medvirket i forskellige medier, hvorigennem min fortælling og vision er kommet ud.	9/19/2018 7:11 AM
131	Der skal meget til, men jeg kunne måske godt gøre det. Jeg har faktisk gjort det én gang.	9/19/2018 7:10 AM
132	Og gør på daglig basis	9/19/2018 7:08 AM

Q34 Synes du, at diagnoser skal spille en større eller mindre rolle, end de gør i dag?

Answered: 556 Skipped: 109

ANSWER CHOICES	RESPONSES
Man bør fokusere mere på diagnoser	13.13% 73
Man bør fokusere mindre på diagnoser	28.60% 159
Der er allerede tilstrækkeligt fokus på diagnoser	37.59% 209
Ved ikke	20.14% 112
TOTAL	556

#	BEGRUND GERNE DIT SVAR:	DATE
1	Ikke på diagnose, men mennesker	10/1/2018 6:50 PM
2	Jeg synes det er svært at sige. På den ene side er det vildt vigtigt der er opmærksomhed på den enkelte, men man skal også huske på at diagnosen ikke er en man Er, men en man har.	9/29/2018 12:10 AM
3	Der er sket en bedring, så man ser mere på individet, og diagnosesystemet er også blødt op, men det kunne godt revideres lidt mere	9/28/2018 9:10 AM
4	Det er et svært spørgsmål. Ved ikke nok om emnet, til at jeg ved hvad jeg synes.	9/28/2018 9:00 AM
5	måske mere de menneskelig behov som er under pres ift samfundets vilkår	9/28/2018 8:59 AM
6	Det er trist, at samfundet har brug for en ensretning af mennesker og dermed stiller diagnoser til børn og unge, der afviger fra den "normale", kedelige og lige linje, og hvor der ikke er plads til personligheder. Pga. at børn skal præstere fra den tidlige barndom, er der ikke plads og rum til forskelligheder.	9/28/2018 6:47 AM
7	Det har en fastholdende virkning på den lidende som jeg ikke tror er gavnlig	9/28/2018 3:34 AM
8	Jeg er lidt træt af psyk diagnoser, fordi, de er temmelig arbitrære. De kan hjælpe på den måde, at man kan identificere sig og det kan være lettere at forklare sig og blive taget alvorligt med det "parablstempel", men i selve behandlingen føler jeg, diagnosen ofte er en sovepude for systemet.	9/27/2018 9:33 PM

Ungeundersøgelse 2018

9	Så længe den viden bliver brugt konstruktivt og ikke negativt.	9/27/2018 8:48 PM
10	Det er vigtigt at den rigtige diagnose stilles. Uden den famler man i mørke. Man kan ikke rigtig forstå, hvad man kæmper med, og derfor er kampen umulig, og man kan ikke få det bedre.	9/27/2018 8:42 PM
11	men der bør være mere viden om dem (og på deres konsekvenser.) måske flytte fokus fra det patologiske til den individuelle smerte, sorg osv ved at have den (begrænsninger det giver, isolationen osv)	9/27/2018 7:11 PM
12	Både mere og mindre. Fordi hvis man fokuserer på den, forstår folk dem nok bedre og det skaber en bedre omgang af folk med diagnoser. Men også mindre, på den måde, at fx på arbejdspladser bliver der nogle gange taget alt for stort hensyn til mig, og det gør at jeg ikke kan udvikle mig, når jeg ikke får lov at få nogle andre arbejdsopgaver - selvom jeg selv beder om det.	9/27/2018 6:37 PM
13	Dog ser jeg det som et stort problem, at man først bliver taget seriøst, når man har fået diagnosen - her mener jeg fx inden for psyk. og egen læge. Det er desværre min erfaring.	9/27/2018 6:35 PM
14	fokus burde være mere på hvorfor personen reagerer som det gør samt faktorer omkring personen - i de kontekster vedk. kommer og lever i.	9/27/2018 6:21 PM
15	Den er svær. Det er jo vigtigt at der bliver sat fokus på det der er svært, men det er også rigtig vigtigt at hele personen bliver set.	9/27/2018 6:04 PM
16	I hvert fald i medierne, og så kom da med de gode historier!	9/27/2018 5:37 PM
17	Jeg syntes man bør fokusere på at uddybe for befolkningen, at diagnoser ikke nødvendigvis er en dårlig ting og ikke er et negativt stempel.. Forklare/udddybe at en diagnose er et redskab til bedre at hjælpe den diagnosticerede og dens behandlere. Forklare at en diagnose ikke behøver, at følge en person som et stempel resten af livet. Det ville være svært at finde rette behandling eller få flere læger til hurtigt at sætte sig ind i situationen, hvis de om en kræft patient, kun fik af vide, at de havde en knude i kroppen. En diagnose som "kræftpatient med kræft i halsen", giver hurtig forståelse for hvad lægen møder, ligeså vel som hvis en læge får af vide, at deres kommende patient, har en "moderat depression med psykotiske symptomer". Ligeså vel som det er nemmere for lægen at forstå, kan det også være langt nemmere for patienten at forstå og forholde sig til.	9/27/2018 5:23 PM
18	Synes selv det er underligt hvis jeg bliver opfattet som meget syg af mine omgivelser- fordi jeg lever i nogenlunde harmoni med mine diagnoser - et er bare et livsvilkår - Men på den anden side ville jeg ikke have lært alt hvad jeg ved om min sygdom hvis jeg ikke havde fået mine diagnoser	9/27/2018 4:59 PM
19	Jeg svarer 'ved ikke', fordi jeg ikke er enig i de andre svarmuligheder. Jeg synes, det er meget svært at svare på, om diagnoser fx fylder for meget i dag. Jeg hælder til den holdning, at det er vigtigt at der er så meget fokus på diagnoser, som der er behov for, og at man meget skal se det enkelte menneske og hans eller hendes behov frem for at diskutere, om der er for mange eller for få diagnoser og diagnosticeringer. Det er afgjort vigtigt at se bag om diagnosen, men diagnosen kan også være et meget nyttigt redskab til at skaffe den rigtigt hjælp til en person med handicap og psykisk sygdom.	9/27/2018 3:24 PM
20	Specielt i skole og uddannelses systemet	9/27/2018 12:03 PM
21	Jeg ved, hvor I vil hen - diagnosetyranniet - men for mig har diagnoser været en rigtig god løftestang til at få en god og præcis hjælp. Det var først, da jeg blev diagnosticeret med ocd, at jeg forstod mine udfordringer til bunds og kunne behandles. Jeg synes, diagnoser primært er en god ting. Men selvfølgelig også, at man er mere end sine diagnoser - altså en helt almindelig menneskelig nuanceret tilgang til tingene	9/27/2018 11:34 AM
22	Der er brug for forståelse for de forskellige diagnoser, men samtidig er man jo ikke bare en diagnose.	9/27/2018 11:27 AM
23	Det må fagfolk om.	9/27/2018 11:20 AM
24	Jan ikke svare ja eller nej. Det afhænger af, hvordan det gøres	9/27/2018 11:01 AM
25	Øget fokus på individet og psykiske udfordringer indenfor normalområdet (i folkeskolen fx)	9/27/2018 10:50 AM
26	Diagnoser kan bruges til hvilken hjælp de professionelle skal give, men ikke som identitet.	9/27/2018 10:48 AM
27	Jeg er uafklaret. Jeg kan se fordele og ulemper ved begge dele. Det vigtigste er, at vi bliver ved med, og gerne endnu mere end nu, om psykisk sygdom og mistrivsel.	9/27/2018 10:45 AM
28	Det kommer meget an på i vilken relation.	9/27/2018 10:31 AM

Ungeundersøgelse 2018

29	Mere fokus, måske snarere mere respekt omkring diagnoser: det er et redskab til professionelle. Det kan fortælle en selv og andre, HVAD det reelt handler om. Det er et kvalificeret bud på i hvilken retning man skal kigge efter gavnlige behandling og intervention. Så jeg er ikke diagnoseforskrækket og synes at det stempler folk - det er mere hvordan folk agerer når de hører en diagnose. Deres handlinger og reaktioner kan være stigmatiserende, men ikke diagnosen i sig selv. Synes der er forskel!	9/27/2018 10:14 AM
30	diagnoser er aldrig neutrale. de sygeliggør mennesker.	9/27/2018 10:13 AM
31	Man skal også fokusere på forebyggelse	9/27/2018 9:59 AM
32	Mere fokus på behov for hjælp frem for fokus på diagnoser	9/27/2018 9:55 AM
33	Jeg har ikke den tilstrækkelige viden til at sige noget definitivt. Jeg fornemmer at der er "skræddediagnoser" derude, som ikke nødvendigvis gør noget godt for de diagnosticerede. Hvis vi til gengæld kunne få diagnoserne smidt ud af hverdags sproget ville det være fantastisk.	9/26/2018 3:12 PM
34	Mere fokus på menneskerne bag diagnoserne.	9/26/2018 7:19 AM
35	I stedet fokusere på individet, dets specifikke symptomer, livshistorie og baggrund, og se sygdommen og udviklingen af sygdommen i lyset dette.	9/25/2018 9:13 PM
36	Jeg oplever ikke at der er for meget fokus på diagnoser, men når det så er sagt, synes jeg det er vigtigt at snakke mere om udfordringerne der ligger bag diagnosen, fremfor bare at nævne diagnoserne i flæng, fordi det kan være så forskelligt hvilke udfordringer den enkelte har bag den samme diagnose.	9/24/2018 3:37 PM
37	MANGE X NÅR FOLK BLIR DIAGNOSTISERET BLIR DET TIT OVERSET NOGET. LIGESOM MED ALT ANDET. LÆGERNE ER EJ GRUNDIGE NOK OG DE VIL EJ HØRE PÅ DE ALM. FOLK. DET ER JO TRODS ALT DEM DER KAN MÆRKE HVORDAN DE HAR DET!	9/24/2018 9:43 AM
38	Jeg har prøvet at have mange diagnoser. De fleste nogle jeg slet ikke følte mig hjemme i. Ofte bliver man til sin diagnose og man behandler folk ud fra den, og ikke hvem de er (især hvis man har sagsbehandlere, kommunen og jobcenteret inde over) Og det kan være svært hvis man ikke har fået den rigtige. Nu har jeg fået et par nye diagnoser og for første gang kan jeg sige "Det er mig, det er sådan jeg er". Så når der er noget der er svært er det rart at vide hvad der er galt, at man kan få hjælp, og man kan forklare. Så er både for og imod	9/22/2018 1:47 PM
39	Jeg synes i langt højere grad, man bør fokusere på det enkelte menneskes udfordringer og generelt opøve en større rummelighed i forhold til det enkelte menneskes styrker og svagheder	9/22/2018 10:21 AM
40	Mere fokus på seriøse diagnoser og problemer. Mindre fokus på 'hypedede in-diagnoser' og at alt SKAL have en diagnose. Seriøs udredning = diagnose: fint Useriøs selvdiagnosticering og 'hype' omkring diagnoser (fordi man måske ikke altid gider kigge indad, bruger diagnoser som undskyldning for ting eller fordi en diagnose er 'in') = bullshit Realistisk selvindsigt er måske nok et nøgleord i denne sammenhæng.	9/22/2018 10:13 AM
41	Det kan være nemmere at finde oplysninger når man har en diagnose og nemmere at forstå andre psykisk syge adfærd, når man kender deres diagnose.	9/22/2018 5:19 AM
42	Fokusere, men i højere grad være åben for diagnoser, og respektere dem	9/21/2018 9:55 PM
43	Jeg kunne godt tænke mig, at diagnoser ikke var så vital en del af det at kunne få hjælp. Jeg kunne godt tænke mig, at vi som samfund anerkender, at nogle gange slår man sig på livet og har brug for hjælp, men at det ikke nødvendigvis betyder, at man er syg.	9/21/2018 9:50 PM
44	Man bør fokusere på videnskab og redskaber til at håndtere udfordringer og om hvilke sociale konsekvenserne det har. Undervise samfundet, så høtlyvene kan blive lagt væk, så tabuerne og fordommene kan kommes til liv	9/21/2018 3:32 PM
45	Selvfølgelig skal der stilles en diagnose for at kunne give den rette hjælp, men det er ikke diagnosen der fortæller noget om den enkelte person	9/20/2018 10:23 PM
46	Folks sygdom/problem forsvinder jo ikke ved at man lader være med at give det et navn. Tværtimod kan det at det har et navn jo gøre det nemmere mht behandling og hvad rolle folk kan spille i samfundet. Fx. kunne en helt klart skulle på førtidspension, men uden diagnose vil vedkommende ikke kunne få det.	9/20/2018 8:07 PM
47	Folk må fokusere på, hvad der giver mening for dem. Vi skal huske på at se mennesket først, før vores fokus rettes mod diagnosen. På den anden side må man også huske på, at der er en eller flere diagnoser at tage hensyn til/forholde sig til, når man møder mennesket bag.	9/20/2018 6:52 PM

Ungeundersøgelse 2018

48	Man skal fokusere på det enkelte menneske	9/20/2018 3:12 PM
49	Diagnoser er vigtige for at give en forklaring og i nogen grad hjælp og erfaringsdeling i fht at arbejde videre, frem for måske at famle i blinde. Men man skal ALTID se mennesket (og dets historie/øvrige omstændigheder) først, være åben for at alle er forskellige, og at den samme diagnose kan se meget forskellig ud fra person til person.	9/20/2018 1:29 PM
50	Hellere se på personen end på "diagnose kassen "	9/20/2018 12:03 PM
51	Man bør fokusere mere på den enkeltes situation frem for at putte folk i kasser. Diagnoserne er nødvendige redskaber for de sundhedsprofessionelle/behandlere, men man skal passe på ikke bare at komme folk i kasser.	9/20/2018 10:35 AM
52	Jeg ved ikke hvor stort fokus er på diagnoser. Men det er vigtigt med præcise diagnoser frem for hurtigt at give en diagnose. F.eks. ikke vurdere at der er tale om depression på spinkelt grundlag, som lige så godt kan være udtryk for stress, som ikke kræver antidepressiv medicin.	9/20/2018 10:03 AM
53	Der er kommet meget fokus på diagnoser. Nu synes jeg så man bør se lidt mere på mennesket bag. Hvad der gør at de umiddelbart passer ind under diagnosen. Hvad er der sket i deres liv, hvorfor reagerer de som de gør, ved at lytte til personen, ikke bare sige "jamen det er fordi de er bipolar", "autist" osv. Det glemmes ofte at se og høre det menneske mad sidder overfor.	9/20/2018 9:50 AM
54	To personer med samme diagnose er ikke ens. Det skal være ligesom med somatiske diagnoser: det er fint en arbejdsplads ved en kollega har diabetes, for hvis hun falder om ved man sandsynligvis hvorfor det er sket. Men en diagnose fortæller intet konkret om en persons styrker, svagheder og evt individuelle behov for hensyn/skånetiltag At tro at alle med en bestemt diagnose skal behandles ens er jo stigmatisering i bedste velgående	9/20/2018 9:00 AM
55	Diagnosen er kun et kaldenavn og en ordbog for den syge og i nogle tilfælde bliver det et stempel. sygdommen er der uanset om man er diagnosticeret eller ej. Diagnoser kan hjælpe til en passende plads og forventning fra samfundets side, men diagnoser kan aldrig løse det hårde pres der ligger på en psykisk syg.	9/20/2018 8:40 AM
56	Diagnosticering er ikke det vigtigste - åbenhed og snak om psykiske problemer er det vigtigste.	9/20/2018 7:35 AM
57	Diagnoser stilles udelukkende for at kunne tildele en behandling, som oftest er baseret på medicin og er utilstrækkelig. Fuck diagnoser ~ det vigtige og væsentlige er at se mennesket, og forstå hvorfor den enkelte lider, og det svar findes ofte i vedkommendes historie, hvorfor jeg også tror på at samtaleterapi kan forløse rigtig meget.	9/20/2018 6:39 AM
58	Det er vigtigt at få givet folk de rigtige diagnoser, men det er også vigtigt at nedbryde tabu omkring de mere tunge diagnoser og opfordre til at se mennesket man kender og ikke kun fokusere på deres diagnose.	9/20/2018 6:05 AM
59	Synes det er perfekt som der er nu. Det hjælper den enkelte med forståelse for egne handlinger, og hvorfor de tænker som de gør. Der skal nok bare være mere fokus på at få stillet den korrekte diagnose til at starte med.	9/20/2018 5:10 AM
60	Måske mere fokus på mennesket bag diagnosen	9/19/2018 10:59 PM
61	Der bør være mere fokus på, at der er forskellige måder at have en bestemt diagnose på, så to personer med fx angst kan have det vidt forskelligt.	9/19/2018 10:41 PM
62	Synes diagnoser er fine nok, men synes at det er vigtigere at fokusere på mennesket og ikke på diagnosen.	9/19/2018 10:08 PM
63	Jeg synes diagnoser "kastes omkring" Som alle skal passe i en kasse. Er diagnosen forkert rettes det aldrig. Og man får ligesom en label på - som om alle med samme diagnose har det ens.	9/19/2018 8:09 PM
64	Man bør fokusere på mennesket bag. Det var først, da jeg fik lov til at få styr på alt andet i mit liv, og føle at ting kørte på skinner med venner omkring mig, at jeg havde modet til at gøre noget ved min sygdom. Jeg tror, at man skal fokusere på at lade unge finde deres identitet, give dem selvsikkerhed i de ting, de er gode til, uden at relatere det til sygdommen. Når de på den måde får lov til at fokusere på de ting, der kan gøre dem glade, så kommer det andet nok nemmere.	9/19/2018 7:09 PM
65	At have en diagnose er bare en slags titel, og jeg synes slet ikke den skulle betyde sp meget som den gør idag. Man bliver sat i forskellige Boxe og automatisk stemplet af samfundet f.eks hvis BT skriver om en med skizofreni lige har slået en ned, bliver det til en generalisering SF skizofreni, at alle med den diagnose er "sindsyge"	9/19/2018 6:36 PM
66	Det er befriende at få sat navn på...men jeg synes det er forkert at man skal have en "titel" før man kan få hjælp fra ex kommune eller lignende.	9/19/2018 6:34 PM

Ungeundersøgelse 2018

67	Man bør fokusere mere på at oplyse om diagnoser, men uden at gøre det til noget 'alle skal have', eller noget, der gør folk ekstra skrøbelige	9/19/2018 6:31 PM
68	Der er gået inflation i diagnoser - alle har en	9/19/2018 6:31 PM
69	DET GÆLDER OM AT SAMLE ALLE DIAGNOSER.	9/19/2018 6:06 PM
70	Det er brug for at fokusere på hvad diagnoser kan og ikke kan, og hvor meget vi ikke ved om psykisk sygdomme og hvor meget der er kvalificerede gæt.	9/19/2018 5:59 PM
71	Synes man skal fokusere mere på mennesket og ikke dets diagnose.	9/19/2018 5:49 PM
72	Jeg synes det afhænger meget af diagnosen. Fx ved ADHD, spiseforstyrrelser mm. synes jeg man bør fokusere mindre på diagnosen, mens jeg kender en med asperger, hvor diagnosen virkelig har hjulpet.	9/19/2018 4:54 PM
73	En diagnose er en nødvendig lægelig beskrivelse af nogle symptomer, man burde også fokusere på årsagerne der ligger bag, og forebyggelse.	9/19/2018 4:37 PM
74	Ikke at der nødvendigvis skal gives flere, men de skal tages alvorligt, og man skal have det faglige bagland in mente - diagnoser siger noget om sundhedssystemets evne til at begribe og hjælpe, mere end hvad de siger om det at være menneske med en psykisk sygdom	9/19/2018 4:19 PM
75	En diagnose er den eneste måde man får adgang til hjælp.	9/19/2018 3:29 PM
76	Det er jeg ikke klog nok til at svare på. Jeg tror der kan være en fare for at man identificere sig for meget i sin sygdom - og dermed bliver låst fast i den, at man ikke føler man kan eller vil slippe af med den igen	9/19/2018 3:09 PM
77	Der er for mange kasser.	9/19/2018 2:39 PM
78	Diagnoser er et vigtigt redskab – for læger vel at mærke. Vi skal bestemt ikke føre krig mod diagnoserne, for uden dem ville vi famle i blinde. Men der er ingen grund til at diagnosticere alle og enhver med et eller andet syndrom. Nogle af de ting, som unge mennesker kæmper med i dag, er helt almindelige, menneskelige problemstillinger, som vi som samfund og fællesskab burde være i stand til at forholde os til uden først at putte individet ned i en snæver kasse.	9/19/2018 2:30 PM
79	Jeg synes diagnoser er vigtige for behandling, så indenfor psykiatrien er der tilstrækkeligt fokus, men man kunne måske bruge mere fokus på dobbeltdiagnoser. Det er psykiatrien i Risskov sjældent gode til at tage hånd om.	9/19/2018 2:23 PM
80	Man bør gå mere ind på den individuelle persons udfordringer - og yde hjælp ift disse.	9/19/2018 1:37 PM
81	Man bør fokusere mere på den enkelte borger	9/19/2018 1:32 PM
82	Det er både og, synes at det er bemærkelsesværdigt at fordi man har borderline kan man få en del hjælp for st komme på rette spor igen. Mens en som har autisme (som også kæmper med selvmordstanker, selvskade og en masse problemer i hverdagen) ikke kan få hjælp fordi at autisme ikke kan behandles	9/19/2018 1:32 PM
83	Det er mere hjælpen til det som der skal fokuseres på. alt er skåret væk i psykiatrien som psykoedukation, Opus mfl. PAM er den eneste støtte krykke som der findes når man falder - IKKE din psykiater eller din distiktsygeplejerske men PAM!	9/19/2018 1:21 PM
84	Der bør være mere viden om de forskellige diagnoser så der kan være større forståelse og accept	9/19/2018 1:05 PM
85	Det kan også hurtigt sætte et stempel på de individer som har nogle symptomer på flere forskellige ting såsom hyperaktivitet =ADHD	9/19/2018 12:50 PM
86	De aner ikke hvad de laver.	9/19/2018 12:31 PM
87	Dette fordi diagnoser er en hjælp ift at forstå mennesket bag. Hjælpe- og støtteforanstaltninger bør tage udgangspunkt i den diagnosticeredes styrker og svagheder hvilket gøres bedst med udgangspunkt i den stillede diagnose.	9/19/2018 12:21 PM
88	Jeg synes det er fint som det er nu, for det har en betydning indenfor de forskellige forvaltninger i kommunerne, samt i sundhedssystemet osv. Og så kan det være rart for den enkelte at vide at de ikke bare er mega sindssyge, men at det faktisk har et navn og at der er andre som har det på præcis samme måde.	9/19/2018 12:17 PM
89	Mindre fokus på diagnoser og højere fokus på, hvordan man kan hjælpe dem med diagnoser	9/19/2018 12:10 PM

Ungeundersøgelse 2018

90	Diagnosen kan hjælpe til at finde den rette medicin - det har jeg mærket på egen krop og sind, men diagnose kan også blive en sovepude. Vi skal se på symptomerne i relation til det enkelte menneske og forsøge at behandle dem efter det indtryk. Jeg har selv oplevet at blive gjort meget sygere, end jeg var, fordi jeg havde en bestemt diagnose.	9/19/2018 12:09 PM
91	Mindre fokus på hvad folk fejler, mere fokus på hvordan de har det og at hjælpe dem!	9/19/2018 12:08 PM
92	Det er både godt og skidt med diagnoser - godt at man kan spejle sig i andre med samme vanskeligheder, men meget problematisk når en diagnose bliver primære tolkningsramme for et menneskes handlinger.. Så forsvinder personen i diagnosen. Har selv haft mange forskellige diagnoser og hver gang jeg fik en ny var det som om jeg fik et par nye briller på som jeg nu skulle opleve mig selv ud fra. Derudover er der alt for meget fokus på diagnoser i psykiatriens behandlingstilbud i stedet for at se på hvad den enkelte har brug for lige netop det sted de står i livet. Psykisk sygdom er jo ikke et brækket ben man kan hele på én helt bestemt måde. Uha alt for meget at sige om dette.. kontakt mig gerne hvis I orker at høre mere☺	9/19/2018 11:51 AM
93	Men være opmærksom på at ændre synsvinklen, da jeg synes det er sygeliggjort!	9/19/2018 11:44 AM
94	Det handler mere om at give folk den hjælp, som de har brug for. Og at tro på dem, hvis de siger at de har brug for hjælp (især i det offentlige system).	9/19/2018 11:38 AM
95	Svært spørgsmål. Altså nogle gange er en diagnose en lettelse, men mange gange passer man jo ikke 100 % på diagnose - så bliver man stemplet som sådan og sådan, og måske er det slet ikke så slemt.	9/19/2018 11:31 AM
96	Jeg synes generelt vi bør blive bredere omfavne så ser er plads til alles forskelligheder. Med dignoser er der desværre typisk fokus på begrænsningerne frem for forcerne. Dette er en ulempe for samfundet som helhed, da de går glip af god arbejdskraft, men også et stort problem for den, der bliver sygelig gjort, ikke kan blive ansat, eller kommer til at få en meget lavere løn.	9/19/2018 11:17 AM
97	Jeg synes diagnoserne bliver set i for høj grad i forhold til mennesket som helhed.	9/19/2018 11:15 AM
98	Vi bør ikke skabe et diagnosesamfund hvor man ikke ser personen bag diagnosen, men sådan som samfundet er i dag, så er det vigtigt at få en diagnose for at kunne få den rette hjælp.	9/19/2018 11:14 AM
99	Det er svært, fordi det kan være for meget fordi det kan blive determinerende for patientens selvopfattelse	9/19/2018 11:10 AM
100	Tænk mere på det enkelte menneskers resurser og svagheder. Ingen er nøjagtig ens.	9/19/2018 11:09 AM
101	Vi skal heller se på forbyggelse for at mindske antallet af diagnoser. Kost, motion, gode og sunde relationer, samvær.	9/19/2018 11:01 AM
102	Hvis man ikke får den rigtige diagnose får man heller ikke den rigtige behandling	9/19/2018 10:53 AM
103	Behov for at forstå at diagnoser er opfundet for at eksperter kan kommunikere med hinanden. De færreste lægfolk har forudsætninger for ikke at trække fordomme henover en diagnose.	9/19/2018 10:49 AM
104	Diagnosen er begyndelsen til at få hjælp. Jeg kender et par der har en pige der får psykoser og hører stemmer, men de vil ikke have hende udredt, fordi de er bange for at diagnosen vil begrænse hendes muligheder for uddannelse og job. Det betyder at hun ingen hjælp får, eller måske ikke den optimale hjælp.	9/19/2018 10:48 AM
105	Den er svær. Jeg syntes man skal give diagnoser, så man ved hvad patienten har af problemer, men jeg tror ikke at man kun skal fokusere på det og låse personen fast i den diagnose.	9/19/2018 10:41 AM
106	I nogen sammenhænge	9/19/2018 10:34 AM
107	Og mere på hvad der virker, for den enkelte person, for diagnoser kan være en pude /undskyldning for nogle	9/19/2018 10:23 AM
108	Det er skræmmende, at man idag skal have en diagnose for at få hjælp..! Se på mennesket og ikke kun på diagnosen	9/19/2018 9:58 AM
109	Der burde fokuseres mere på individet, og hvordan den enkelte person bedst kan hjælpes i trivsel set ud fra den enkeltes problemstillinger i stedet for primært uflexible diagnoser og pakkedløsninger.	9/19/2018 9:48 AM

Ungeundersøgelse 2018

110	Det må der være kloge mennesker end mig der kan svare på. Ud af til gjord det ikke nogle forskel for mig at jeg fik de her forskellige diagnoser. Jeg havde troede at det ville give mig er bedre grundlag for hjælp og støtte fra det offentlige til at komme videre og dag måske vende tilbage til arbejdsmarkedet. Men jeg bliver behandlet og hjulpet som en alm kontanthjælps modtager og i min situation holde det mig kun lige i live, så hvad skulle mere eller mindre fokus gøre når systemet og hjælpen er den samme i sidste ende alligevel?	9/19/2018 9:48 AM
111	Det er svært at sige. Der er jo mange flere der får stillet en diagnose i dag, end der var før i tiden. Men det er svært at finde ud af hvad man skal tro på. Om det er fordi man har fået mere viden om psykiske sygdomme og derfor ser dem hurtigere, eller om man overreager og pludselig ser alle former for "minoritets trivsel" som et psykisk problem som vare skal omvendes med noget medicin.	9/19/2018 9:46 AM
112	Der skal være større opmærksomhed på den enkeltes vanskeligheder og ikke hvad diagnosen siger.	9/19/2018 9:38 AM
113	Diagnoser hjælper ikke i sig selv til at få værktøjer til at være i hverdagen, så det vil være bedre med mere fokus på løsningsmuligheder.	9/19/2018 9:12 AM
114	Diagnoser er nogle gange upræcise og under alle omstændigheder udmønter det sig forskelligt. Lad lægen om diagnoserne og se mennesket.	9/19/2018 9:12 AM
115	Det der mangler er fokus på hjælp og støtte fra kommuner, fagfolk mm. og ikke kun til børn og unge men også voksne!!	9/19/2018 9:09 AM
116	En diagnose siger en masse om hvad man svært ved, og siger intet om hvad man ellers har at byde på	9/19/2018 9:06 AM
117	Både og. Det er godt at vide og have en Ca behandlingsplan, men alle er så forskellige og reagerer forskelligt, så se den individuelle syge/sygdom.	9/19/2018 9:04 AM
118	I nogen tilfælde er en diagnose en hjælp men for nogen kan den også blive en hindring	9/19/2018 9:00 AM
119	Der bliver fokuseret på at give diagnoser, der bør følges op med lige stor ihærdighed for at hjælpe efter diagnose, det sker ikke altid.	9/19/2018 8:47 AM
120	Mere information om at der er forskel på psykiske sygdomme og bruge deres rigtige betegnelser feks er mani-depressive ofte forbundet med farlige personer, men hvor bipolar (endnu) ikke har et negativt og tabubelagt omdømme	9/19/2018 8:44 AM
121	meget svært spørgsmål, da jeg tror at for nogle (som jeg selv) var en diagnose en stor hjælp, men for andre kan en diagnose blive et åg på skuldrene - et benspænd	9/19/2018 8:41 AM
122	Det at få en diagnose kan hjælpe ved at man sætter navn på det man slås med. Og det kan hjælpe økonomisk at få den "rigtige" diagnose hvis du er under uddannelse. Dog synes jeg at det er gået for vidt. Vi sætter folk i kasser. Der er så mange forskellige diagnoser nu at alle næsten har et eller andet.	9/19/2018 8:39 AM
123	De bestemmer alt for meget. Systemet mener netop, at det altafgørende kommer med en diagnose afsagt af læger med 12 års medicinstudie udelukkende med næsen begravet i bøger	9/19/2018 8:33 AM
124	Diagnosen bør ikk sætte folk i båd. Men det kan hjælpe nogen til at føle at de ikk er alene.	9/19/2018 8:30 AM
125	Diagnoser er vigtige for dem der er syge. Jeg ser selv forskellen mellem "almindelige svære ting i livet" og psykisk sygdom, som at psykisk sygdom ødelægger ens liv. De naturlige følelser og svingninger i livet bliver sygdom uden at overveje at vi mennesker bare er forskellige. Det er når man knækker på det og livet besværliggøres at diagnoser skal tages i brug	9/19/2018 8:22 AM
126	En diagnose er nødvendig for at kunne give en målrettet behandling, det er det også hvis man har kræft	9/19/2018 8:22 AM
127	Man bør fokusere mindre på selve diagnosen og mere på mennesket bag. Diagnose minder mere om matematik, i hvert fald i mange behandlers tilgang til én. De ser kun en liste af symptomer, ikke et menneske. Jeg har kun mødt to behandlere, igennem 21 år, der så mig som et menneske, ikke som en ligning.	9/19/2018 8:12 AM
128	Jeg savner mere fokus på den enkelte. Hvem er Jeg og hvor kommer jeg fra? forståelse for hvorfor jeg er som jeg er? Og en viden om, at det ikke behøver at være en konstant problematik, men at adfærd/følelser/mental sundhed er dynamisk og også betinget af omgivelser, og ikke bare handler om mig og mit hoved.	9/19/2018 8:10 AM
129	Man sætter ofte folk i bås....	9/19/2018 8:01 AM

Ungeundersøgelse 2018

130	Mit svar er mest baseret på minegen oplevelse af, at diagnoserne har definerer mig for meget. Jeg er lidt i tvivl om hvor hjælpsomt der egentlig er at blive puttet i sådan kasse, det er lidt paradoksalt for det var også en lettelse for mig i starten, at vide eer var noget specifikt 'galt' med mig. Overordnet tror jeg måske tilgangen skal være at se folk som mennesker - og hele mennesker, der har nogle udfordringer og ubalancer	9/19/2018 7:59 AM
131	Alle skal død og pine i arbejde også selvom det gør deres psykiske lidelse værre	9/19/2018 7:57 AM
132	Der er uendeligt mange diagnoser hvor mange af dem endda overlapper hinanden med meget ens symptomer. Og 50% af alle nye mennesker jeg møder, har haft en eller anden diagnose af en eller anden art.	9/19/2018 7:56 AM
133	Nok nej jeg synes man skal kigge mere på det hele menneske. Jeg har været behandlet flere gange, men uden større succes. Og grunden er nok at diagnosen har fyldt mere end mig i behandlingen.	9/19/2018 7:50 AM
134	Ud fra den efterfølgende hjælp	9/19/2018 7:48 AM
135	Diagnosen er ikke det vigtige, det er mennesket. Men hvis det hjælper for folk i ens omgangskreds med at forstå hvad man kæmper med, ved at de får diagnosen af vide, så er det fint nok at de får det af vide.	9/19/2018 7:45 AM
136	Trivsel og mennesket er vigtigere. Det er vanvittigt at man i dag ikke kan få hjælp med mindre man passer ind i en kasse/diagnose	9/19/2018 7:41 AM
137	At få en diagnose er for mange en lettelse - så ved de, hvad det er, der er galt, men det kan også være en forbandelse, da de i nogle tilfælde mister muligheder eller føler sig stigmatiseret netop af diagnosen.	9/19/2018 7:41 AM
138	Man bør i stedet for at fokusere på hvilken diagnose man er ("identitet") fokusere på hvad diagnoser som begreb faktisk er indenfor psykiatrien. Fokus på at det bare er et redskab til at kategorisere og beskrive en type problemer hos en udfordret person, så denne lettest og bedst muligt tilbydes den bedste hjælp til og forståelse af disse problemer. At diagnoser ikke er statiske men dynamiske, og således ikke en fasttømret del af ens identitet men et foranderligt øjebliksbillede. At forstå at det netop er en (særdeles brugbar) kasse men ikke en korrekt og dækkende beskrivelse af en selv. Jeg har oplevet mennesker slå deres egne diagnoser op og dermed opleve det nærmest som en instruktion i hvorledes de bør føle, handle og reagere. Det er et kæmpe problem at de opfattes sådan, både for personer med psykisk lidelse selv, men også for deres omgangskreds.	9/19/2018 7:35 AM
139	Forstår ikke spørgsmålet.	9/19/2018 7:34 AM
140	Det gode ved diagnoser er at det giver ret til behandling og kan hjælpe mig til at holde fast i at det er alvorligt, det jeg kæmper med. Ikke bare mig der ikke kan tage mig sammen. Det dårlige er at der er meget lidt viden om hvad diagnoserne faktisk dækker over, så jeg bliver mødt med megen uvidenhed og fejlslagne hensyn. Det bedste spørgsmål man kan stille mig er: hvordan kom/kommer din diagnose til udtryk hos dig?	9/19/2018 7:34 AM
141	Forstår ikke helt hvad der menes, men hvis der menes, at der skal være større fokus i den forstand, at der skal være en større viden om de forskellige diagnoser i det offentlige rum- så ja, mere fokus. Medierne har alt for meget på de negative symptomer og skaber et meget skævt billede af psykisk syge. Derudover bruges det at være skizofren ofte som et forkert udtryk i debatter, nyheder mm.	9/19/2018 7:31 AM
142	Tror man bør fokusere på den enkelte person og ikke disse diagnoser. Ikke to personer er ens	9/19/2018 7:31 AM
143	Diagnosen bør være sekundær. Mennesket med diagnosen bør have fokus	9/19/2018 7:30 AM
144	En diagnose gør ikke den store forskel det er jo behandlingen der er vigtig. Vil dog stadig sige at det gav mig en stor ro at nogen satte ord på og jeg kunne sige okay der er noget galt. Det gav mig noget at arbejde med.	9/19/2018 7:23 AM
145	Synes vi alle skal have større fokus på mennesket dag sygdommen, jeg har selv haft diagnosen paranoid skizofreni som nu er blevet fjernet igen efter flere år med fejlmedicinering	9/19/2018 7:23 AM
146	Man kan godt ha det svært uden en diagnose, men så er der ingen hjælp at hente	9/19/2018 7:18 AM
147	Når man kun kigger på diagnoser (hvilket det offentlige system meget er indrettet efter) så glemmer man menneskerne. Så bliver det kun symptombehandling, hvilket ikke siger noget om de vanskeligheder personen bag har	9/19/2018 7:17 AM
148	Mere fokus på konsekvenser for den ramte	9/19/2018 7:11 AM

Ungeundersøgelse 2018

149	Jeg synes at diagnoser er både godt og skidt. Det er svært at acceptere, at man har en diagnose og hvad det skal betyde for én, men samtidig giver det et godt grundlag for at få den rette behandling.	9/19/2018 7:11 AM
150	Man bør fokuserer på mennesket og den lidende del i det menneske. Ikke i diagnoser der nogle gange kan lukke behandleres øjne for menneskets lidelse. Der bliver stigmatiseret i behandler verdenen	9/19/2018 7:10 AM
151	Man burde fokusere mere på følelser, ikke kun i sygdomsøjemed men i alle sammenhænge..	9/19/2018 7:07 AM
152	At diagnosticere rigtigt og ikke kaste om sig med dem	9/19/2018 7:03 AM